

СВѢТЛИНА НА МИСЪЛТА

Л Е К Ц И И

ЗА

ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ

**НА УЧЕНИЦИТЪ
ОТЪ ВСЕМИРНОТО БѢЛО БРАТСТВО.**

V ГОДИНА (1925—1926 г.)

ТОМЪ II.

**СОФИЯ
1930 г.**

СВѢТЛИНА НА МИСЪЛТА.

Размишление.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бъди!“

Чете се темата: „Най-малкото и най-го-
лѣмото число.“

Слѣдния пжтъ пишете върху темата:
„Качества на най-малкото и на най-голѣмото
число.“

Като наблюдавамъ, какъ пишете темитѣ
си, забѣлѣзвамъ, че вие пишете, безъ да мис-
лите. Единъ отъ важнитѣ резултати на ми-
сълта е свѣтлината. Всѣка мисль трѣбва да
произвежда свѣтлина въ ума на човѣка. И
затова, всѣко размишление върху дадена тема,
непрѣменно трѣбва да произведе свѣтлина.
Мисль, която не произвежда свѣтлина, не е
мисль. Цѣльтà за развиване на темитѣ не
седи въ разрѣшение на въпроситѣ, но въ
размишление върху тѣхъ. И ако това раз-
мишление е правилно, то ще произведе свѣт-
лина въ човѣшкия умъ. Запримѣръ, колкото
и да мислите върху най-голѣмото и върху най-
малкото число, вие нѣма да разрѣшите този
въпросъ, но поне ще придобиете извѣстна свѣт-
лина по въпроса. Темитѣ сж упражнения, свър-
зани съ вашето душевно развитие. Ученикътъ
не може да расте, докато нѣма нѣкаква тема
за разработване. Темитѣ прѣдставляватъ про-
зорци, прѣзъ които човѣкъ може да вижда

нѣщата вѣнъ отъ себе си и вжтрѣ въ себе си. Безъ тема вие ще мязате на кула, затворена отъ всички страни съ стѣни, безъ прозорци. Казвате: защо ни се дава тази тема? За да отворите прозорецъ на вашата кула. Отворите ли прозорецъ, и свѣтлината веднага ще проникне вжтрѣ. Влѣзе ли свѣтлината вжтрѣ, вие ще намѣрите вратата, прѣзъ която ще излѣзете вѣнъ отъ кулата на чистъ въздухъ, на свобода и просторъ.

Мнозина казватъ: тукъ ние сме доста обрѣменени, но единъ день, когато отидемъ на небето, тамъ ще бждемъ свободни, нѣма да имаме работа, и тогава ще се занимаваме съ разни теми, ще размишляваме върху тѣхъ. Ще ви прѣдставя съ единъ примѣръ положението, което ви очаква на небето. Да допуснемъ, че нѣкой човѣкъ живѣе въ гората и е принуденъ самъ да си върши всичката работа. При това той е бѣденъ, нѣма на разположение нито конь, нито магаре, което да му помага. Той ходи изъ гората, рѣже дърва, товари ги на гърба си и ги носи въ близкия градъ за проданъ. По нѣкаква случайность, обаче, той намира въ гората единъ конь. Взима го дома си, нахранва го и го остава въ обора да поседи 2—3 дня, докато се обади господарьтъ му, който го е загубилъ. Не го ли потърси никой, бѣдниятъ човѣкъ ще впрегне коня на работа, ще му опрѣдѣли нѣкаква длъжность.

Такова ще бжде и вашето положение, като влѣзете въ небето. И на васъ, като на коня, ще ви дадатъ нѣкаква работа. Вие мислите, че като отидете на небето, ще бждете,

като царски дъщери: слугини ще ви прислужватъ, а вие ще пѣте и ще свирите съ китари. И това е възможно, но за кои? За тѣзи, които знаятъ да свирятъ и да пѣятъ. Ами онѣзи отъ васъ, които не знаятъ нито да свирятъ, нито да пѣятъ, трѣбва ли да си въобразяватъ, че ги чакатъ тамъ пѣсни и свирни? Ти не знаешъ да пѣешъ и да свиришъ на земята, а си въобразявашъ, че на небето ще пѣешъ и ще свиришъ. Това е суевѣрие! Какъ ще свирите? По магически начинъ ли ще стане това? И туй е възможно, но ние считаме тия нѣща суевѣрия. Тѣ могатъ да станатъ при изключителни условия, но ние не живѣемъ въ закона на изключенията. Ние оставаме настрана извънреднитѣ изключителни положения на живота и се придържаме само къмъ постепеннитѣ и послѣдователни условия и закони, които управляватъ нашето естествено развитие.

Нѣкой казва: ние сме писали много теми, не е мжчна работа да се развиватъ теми. Щомъ е така, ще ви дамъ да развиете темата: „Колко клѣтки има човѣшкиятъ организъмъ“? Справете се съ нѣкои автори, които сж писали по този въпросъ, да видите, отъ колко клѣтки е съставенъ човѣшкиятъ организъмъ. Ако нийдѣ не можете да намѣрите писано по този въпросъ, вие сами направете прѣдположение, да видимъ, колко клѣтки ще изкарате въ човѣшкия организъмъ. Прѣдположението е суевѣрие, но нищо отъ това, все трѣбва да се прѣдположи нѣщо. Азъ не разглеждамъ суевѣрието въ лошъ смисълъ. По-добръ е човѣкъ да

прѣдположи нѣщо, отколкото нищо да не прѣдположи. Всѣко прѣдположение подразбира извѣстна мисль. Не е лесно да се развие една тема. Когато нѣкой младъ ученъ ще развива тема за докторатъ, той трѣбва да има на разположение поне 2 — 3 години, да прѣгледа всичко, каквото други учени сж писали по дадената тема, да проучи добръ въпроса, и тогава да даде и своето мнѣние. Когато много учени сж работили върху нѣкой въпросъ, тѣ сж приготвили пжтя за други, които идватъ слѣдъ тѣхъ. Обаче, трудно е, когато никой още не е работилъ върху нѣкой въпросъ, и ти пръвъ трѣбва да го развивашъ и проучвашъ. Не можешъ ли самъ да го разработишъ, ще чакашъ да дойдатъ други слѣдъ тебе, да ти помогнатъ въ работата. Човѣкъ трѣбва да бжде искренъ въ своитѣ изслѣдвания. Ако знае нѣщо положително, да го съобщи като фактъ. Ако не е сигуренъ въ нѣщо, нека си каже само прѣдположението. Ако не може да прѣдположи нищо, тогава прѣмо, искрено, безъ никаква лъжа въ себе си, да каже: нищо не зная по този въпросъ. Човѣкъ трѣбва абсолютно да се освободи отъ черната лъжа. Освободи ли се отъ черната лъжа, много години още ще минатъ, докато се освободи и отъ бѣлата лъжа.

И тѣй, главното нѣщо, когато пишете нѣкоя тема, е да обърнете внимание на първата мисль, която е дошла въ ума ви, прѣди да напишете темата, и на послѣдната мисль, която е дошла въ ума ви, слѣдъ написване на темата. Тѣзи двѣ мисли, първата и послѣдната,

сж най-важни. Единъ день, когато отидете на небето, всички теми, които сте писали на земята, ще ви посрещнатъ. Всичко, каквото човѣкъ направи въ живота си, добро или зло, се отнася до самия него. И най-малкото добро или зло, което сте направили на земята, ще ви посрещне въ другия свѣтъ. Казвате: какво ще ме ползува това, че съмъ написалъ нѣколко хубави мисли? Вие не знаете законитѣ, може би тѣзи нѣколко мисли ще ви посрещнатъ на небето. Мислите ли, че ако напишете нѣкоя книга, за която ви платятъ добръ, ще ви ползува много? Тя ще ви ползува, докато сте на земята само, защото ще получавате за нея пари. Обаче, отидете ли въ другия свѣтъ, отъ тази книга нѣма да има поменъ дори. Тамъ тя нѣма да ви ползува нищо.

Ние казваме, че ученикътъ не трѣбва да се занимава съ погрѣшкитѣ на хората. Защо не трѣбва да се занимавате съ погрѣшкитѣ на хората? Прѣдставете си, че ви дадатъ задача, да наблюдавате живота на нѣкой човѣкъ за единъ день, и прѣзъ това врѣме да отбѣлѣзвате всички погрѣшки, които той ще направи. Вие едва ли ще отбѣлѣжите една или двѣ погрѣшки, които той е направилъ прѣзъ деня, когато невидимиятъ свѣтъ за сжщото врѣме ще регистрира стотици, а може би и хиляди погрѣшки, които този човѣкъ е направилъ. Вие считате погрѣшка това, което въ сжщность не е, а истинскитѣ погрѣшки не виждате. Това показва, че вашето съзнание още не е будно, не можете да виждате и да разбирате дълбокия смисълъ на нѣщата. Щомъ

е така, човѣкъ не трѣбва да се занимава съ погрѣшките на хората, защото не ги разбира. Като не ги разбира правилно, той внася въ ума си криви положения, отъ които единъ день трѣбва да се освобождава. Това ще му създаде излишна работа, както и излишно харчене на енергия. Ако вие бихте могли правилно да схващате погрѣшките на хората, невидимиятъ свѣтъ би ви поставилъ на такава служба. Има сжщества отъ невидимия свѣтъ, поставени на такава служба, именно, да регистриратъ погрѣшките на хората. Не можете ли точно да регистрирате погрѣшките на хората, не говорете за тѣхъ.

Казвамъ: на васъ, като на ученици, ще ви дамъ слѣднитѣ нѣколко правила. Отъ погрѣшките на другитѣ хора се учете; вашитѣ погрѣшки изправяйте! На чуждитѣ блага се радвайте, а съ вашитѣ блага градете! Работи ли човѣкъ по този начинъ, той ще има здрава основа въ живота си, върху която ще може да гради и да прилага Божиитѣ закони. Какво правятъ съврѣменнитѣ хора? Тѣ се спиратъ върху маловажни нѣща, които отвличатъ вниманието имъ, и по този начинъ губятъ врѣмето си. Запримѣръ, нѣкоя жена осжда друга, че не окжпала дѣтето си. Въ сжщото врѣме дъщерята на първата жена, ученичка въ гимназията, набила едно дѣте на улицата, но тя нищо не казва за това. Какво прѣстжление е направила тази майка, че не е окжпала дѣтето си? Птичкитѣ кжпятъ ли малкитѣ си? Кравитѣ кжпятъ ли своитѣ теленца? Животнитѣ чистятъ своитѣ малки, но не ги кж-

пять. Кжпането е изкуство, което човѣкъ е изобрѣтилъ. Въ това кжпане има нѣщо добро, но има и нѣщо лошо. Природата кжпи само растенията, защото тѣ сж постоянно вънъ, на открито. Тогава, защо майкитѣ не изнасятъ дѣцата си вънъ, дъждътъ да ги кжпе? Съврѣменнитѣ народи иматъ различни обичаи при кжпането на малкитѣ дѣца. Нѣкои ги кжпятъ първитѣ два мѣсеца всѣка сутринъ, а нѣкои ги кжпятъ по два пжти на день: сутринъ и вечеръ. Колкото повече дѣтето расте, и кжпането се намалява. Дѣтето трѣбва да се кжпе споредъ законитѣ на природата. Най-добрата баня е дъждътъ. Това се забѣлѣзва въ растенията. Когато завали дъждъ, тѣ се освѣжаватъ, ободряватъ. Животнитѣ, птицитѣ, пеперудкитѣ се криватъ отъ дъжда, вслѣдствие на което животътъ имъ е кжсъ.

И тъй, всѣко чувство, всѣка мисль и всѣко дѣйствие, които сж съгласни съ законитѣ на природата, съдѣйствуватъ при възпитанието на човѣшкия духъ, защото ние сме дошли на земята съ цѣль да организираме силитѣ въ нашето тѣло. Въ невидимия свѣтъ тѣ сж организирани, но до извѣстна степенъ трѣбва да ги организираме и на земята, за да си служимъ правилно съ тѣхъ. Ние имаме редъ мисли и чувства, съ които трѣбва да знаемъ, какъ да постѣпваме. Външниятъ свѣтъ е пѣленъ съ недоволства. Ако и ученицитѣ на окултната школа сж недоволни, питамъ тогава: каква разлика има между свѣтскитѣ хора и окултнитѣ ученици? Свѣтскитѣ хора сж недоволни, а недоволниятъ човѣкъ е ви-

наги суевѣренъ. Недоволниятъ човѣкъ все вѣрва, че по нѣкакъвъ магически начинъ може да стане богатъ. Богатиятъ и грѣшниятъ човѣкъ се надѣватъ, че могатъ по нѣкакво чудо да влѣзатъ въ Царството Божие. Обаче, окултниятъ ученикъ не трѣбва да ходи нито съ суевѣрия, нито съ вѣрвания, но съ вѣра и доволство. Върне ли се вечеръ дома си, той трѣбва да е доволенъ отъ всичко, което е прѣкаралъ прѣзъ деня. Той може да е падаль и ставаль — нищо отъ това. Нека благодари на Бога за всичко, което денътъ му е далъ. Нека благодари и за страданията така, както и за радоститѣ. Страданията сж привилегия за него. Когато нѣкой човѣкъ страда, когато пада и става, или когато грѣши, много сжщества отъ невидимия и отъ видимия свѣтъ се поучаватъ отъ него.

Сжщото нѣщо е и при радоститѣ, които човѣкъ прѣживява, както и при изправяне на своитѣ погрѣшки. Това показва, че всички сжщества сж тѣсно свързани помежду си. Знайте, че животътъ и на най-малкитѣ сжщества не минава незабѣлѣзано. Всѣко сжщество, малко или голѣмо, е факторъ въ цѣлкупния животъ. Може би вие да не знаете това, но всѣко сжщество има свое опрѣдѣлено мѣсто и опрѣдѣлена служба въ козмоса. Щомъ мислите така, вие ще зачитате, както своя животъ, така и живота на всички сжщества. И тогава нѣма да се повдига протестъ, роптание въ душата ви, защо нѣщата ставатъ по този, а не по онзи начинъ. Не очаквайте хората да ви разбиратъ, но гледайте вие сами

да се разбирате. Ако пъкъ вие разбирате хората, радвайте се; ако не ги разбирате, учете се. Искате ли да се разбирате, изправете погрѣшките си. Изправите ли погрѣшките си, радвайте се.

Казвамъ: бждете доволни при всички условия на живота. Доволството е едно отъ необходимитѣ правила за живота, което трѣбва да приложите, за да се помогнете до истинското знание. Не сте ли доволни отъ това, което имате, и да придобиете богатство, или знание, пакъ ще го изгубите. Защо? Защото въ духовния свѣтъ сжществува слѣдниятъ законъ: взимай толкова, колкото можешъ да носишъ! Човѣкъ трѣбва да вземе толкова злато, толкова знание, толкова сила, толкова любовъ, колкото може да носи. Любовта, вѣрата съ торба се даватъ, но взимайте отъ тѣхъ толкова, колкото можете да носите. Мнозина не разбиратъ, какво нѣщо е Любовта. Тѣ си я прѣдставятъ ту като сила, ту като чувство, ту като състояние. Любовта е най-възвишеното чувство, което свързва човѣка съ Бога. Въ това отношение молитвата е връзка съ Любовта. Когато човѣкъ се моли, Любовта хлопа на вратата му. Той става, отваря ѝ и започва да се разговаря съ нея. Любовта, това е Богъ. Казвате: какъ, възможно ли е тогава азъ да се разговарямъ съ Бога? Щомъ се разговаряшъ съ Любовта, ти ще се разговаряшъ и съ Бога. Днесъ много хора се молятъ, цѣлватъ иконата на Христа, а когато Той хлопа на вратата имъ, тѣ не отварятъ. Не, прѣкъснете молитвата си, отворете на

Христа и Го послѣдвайте! Да послѣдвате Христа, това е истинската молитва. Ти си неразположенъ духомъ, вжтрѣшно недоволенъ отъ живота, и когато Богъ похлопа на вратата ти, не Му отваряшъ. Защо? — Защото въ това врѣме се молишъ на нѣкоя икона. Нѣкой погледне една отъ своитѣ икони и казва: кой изцапалъ иконата на св. Никола? Или: кой прѣсналъ мастило върху кадилницата, съ която си служи? Казвамъ: никой не може да изцапа образа на св. Никола. Никой не може да хвърли петно на кадилницата, съ която човѣкъ прѣнася огъня върху олтаря на своята душа. Защо? — Защото тя е силно нагорещена. Такива трѣбва да бждатъ и вашитѣ разсждения. Разсждавате ли по този начинъ, вие ще имате връзка съ невидимия свѣтъ.

Съврѣменнитѣ хора лесно падатъ духомъ. Достатъчно е да ги лъхне вѣтрецъ, и тѣ падатъ на земята. Какво отъ това? Както си падналъ, така и ще станешъ. — Ама какво мислихъ, какво излѣзе! — Какво си мислилъ? Мислилъ си, че като отидешъ на бойното поле, ще се върнешъ здравъ и читавъ, а ти си се върналъ съ счупенъ кракъ. Казвашъ: азъ бѣхъ убѣденъ, че нѣма да ме ранятъ, а то не излѣзе така. Разколебахъ се въ вѣрата си. Питамъ: кой те накара да отидешъ на бойното поле? Провидѣнието казва: „Който вади ножъ, отъ ножъ умира.“ Значи, както ти чупишъ краката на хората, така и твоитѣ ще счупятъ. Счупятъ ли краката ти, ще научишъ единъ урокъ, да не ходишъ на бойното поле да се биешъ. Казвате: какво трѣбва да мис-

лимъ за онѣзи, на които краката не сж счупени? — Тѣхъ Провидѣнието е отложило за другъ пѣтъ.

Сега, за да изясня това противорѣчие, ще си послужи съ една картина. Прѣдставете, си, че закарватъ 10,000 вола на касапницата, да ги колятъ. Обаче, касапинътъ успѣва да заколи на день едва 100 вола. Останалитѣ 9,900 вола връщатъ отново въ гората. Какъ мислите, тѣзи волове свободни ли сж вече? Не, утрѣ пакъ ще ги закаратъ въ салханата, дѣто касапинътъ ще заколи още 100 вола. Останалитѣ ще върнатъ назадъ. Тѣй ще ги закарватъ всѣки день въ салханата, докато всички бждатъ заклани. Всички до единъ ще минатъ прѣзъ ножа. Тѣй щото, ако днесъ не ви сполети нѣкакво нещастие, не мислете, че ви е отминало. Касапинътъ не е могълъ да се справи изведнѣжъ съ всички свои жертви, затова ги е върналъ пакъ въ гората. Обаче, утрѣ ще дойде и вашиятъ редъ, нещастieto ще ви сполети. Казвате: какво трѣбва да правимъ, за да избегнемъ отъ нещастieto? — Единственото спасение е въ молитвата. Молете се да паднатъ рогитѣ и копитата ви и, докато сте още въ гората, да избѣгате. Иначе, докато вольтъ е волъ, ще го угояватъ, ще го закарватъ въ салханата и ще го връщатъ въ гората; единъ день той ще увисне на нѣкоя кука въ касапницата на нѣкой културенъ, цивилизованъ градъ. При това положение нищо не е въ състояние да го спаси.

Питате: защо Богъ допуска това нѣщо? — То е другъ въпросъ. Сера засега това е

фактъ. Обаче, и другъ фактъ има: който коли, и него колятъ. Мислите ли, че касапинътъ, който коли воловетъ, ще избегне отъ наказание? И той ще получи съответно възмездие за дѣлата си. Единъ касапинъ ималъ три дѣца, двѣтъ по-голѣмички, а третото — 5—6 мѣсечно дѣте. Единъ денъ по-голѣмото момченце взима единъ голѣмъ ножъ отъ касапницата на баща си и казва на братчето си: ела да ти почажа, какъ татко коли агънцата. Диганожа, туря го на врата на братчето си и му отрѣзва главата. Като видѣло, какво направило, заплакало силно и почнало да бѣга. Майката въ това врѣме кжпала малкото дѣте въ коритото и, като чула вика на голѣмото момченце, веднага изтрчала навънъ, да види, какво става. Момченцето, като тичало уплашено изъ двора, паднало върху сжщия ножъ, съ който заклало братчето си и се убило. Като видѣла всичко това майката, отчаяна, прибързала да влѣзе въ дома си, да извади малкото дѣтенце отъ коритото. Какво било положението ѝ, когато го намѣрила удавено въ коритото! Питамъ: слѣдъ всичко това бащата ще коли ли агънца? Сжществува законъ на възмездие. Мислите ли, че въ края на краищата Богъ нѣма да измие вълната на закланитѣ агънца?

И тъй, бждете трѣзви въ своитѣ мисли! Казвате: работитѣ на еди-кого си вървятъ много добрѣ. Работитѣ вървятъ добрѣ само на онзи човѣкъ, който живѣе споредъ законитѣ на Любовта, на Мждростта и на Истината. Такъвъ човѣкъ всѣкога и отъ всичко се учи.

И на 120 години да стане, той пакъ ще учи, като малъкъ ученикъ. Нѣкой казва: старъ съмъ вече, много нѣща научихъ. Може ли това знание да ви спаси въ нѣкой критически моментъ? Съврѣменнитѣ хора знаятъ много нѣща, но като се намѣрятъ прѣдъ голѣми нещастия, всичкото знание не може да имъ помогне. Значи, тѣ знаятъ много нѣща, но най-важното още не сж научили. Кое е най-важното? На този въпросъ вие сами ще отговорите.

Сега, да изпѣемъ нѣщо. Безъ пѣние работитѣ не вървятъ. Толкова врѣме вече, какъ пѣте, но нито единъ отъ васъ не е пожелалъ да изпѣе соло нѣкоя пѣсень. Въ това отношение свѣтскитѣ хора ви конкуриратъ. У тѣхъ поне има желание да излѣзатъ прѣдъ свѣта, да покажатъ, какво знаятъ. Вие казвате: пѣнието не е важна работа, по-важни нѣща ни прѣдстоятъ. Едно трѣбва да знаете: безъ любовь нито се пѣе, нито се свири. Вие кога си служите съ пѣснитѣ? Щѣхте ли да пѣте, ако извѣстни служби се даваха само съ конкурсъ по пѣние? Разбира се, че щѣхте да пѣте. Прѣдставете си, че нѣкой държавникъ създаде слѣдния законъ: всѣки, който иска да стане учителъ, или чиновникъ нѣкъждѣ, непременно трѣбва да пѣе. Какво ще правите тогава? Ще пѣте, разбира се. За сега това е суевѣрие, но единъ день възможно е да сжществува такъвъ законъ.

Изпѣйте сега упражнението „тжги скърби“, но съ дълбоко вжтрѣшно изражение, подъ тактъ, а не механически. И войницитѣ

ходятъ подъ тактъ, но това е механическо ходене. Правилни движения сж тѣзи, когато цѣлото тѣло взима участие въ хода. Елѣоврѣменно съ краката, и главата трѣбва да взима участие, а цѣлото тѣло да се движи вълнообразно. Ходите ли по този начинъ и по планинскитѣ мѣста, вие нѣма да усѣщате никаква умора.

Слѣдователно, когато пѣете, трѣбва да имате идея, защо пѣете. Това не значи, че всички трѣбва да имате обща идея. Всѣки ще има своя опрѣдѣлена идея, специфична за него. Сжщото е и въ живата природа: два листа, двѣ клончета дори не си приличатъ. Външно тѣ си приличатъ, но вжтрѣшно се различаватъ. Голѣмо разнообразие сжествува въ природата. Въ разнообразието, обаче, седи истинската красота.

Едно отъ правилата при пѣнието е да пѣете за себе си. Пѣете ли за себе си, вие нѣма да се стѣснявате. Най-хубавото пѣние е, когато човѣкъ пѣе за себе си. Тогава и другитѣ хора ще го слушатъ съ удоволствие. Сега старитѣ казватъ: мина нашето врѣме за пѣние. Отсега нататкъ нищо нѣма да излѣзе отъ насъ. Така мислятъ, и така става. Младитѣ пъкъ се стѣсняватъ, като че ли иматъ спирачка въ гърлото си. Спазвайте правилото: и самъ да сте, и прѣдъ хора да сте, пѣйте всѣкога за себе си! Давайте най-хубавитѣ концерти за себе си, и не очаквайте други да ви даватъ концерти. Който не може да пѣе и свири за себе си, и другитѣ не могатъ да пѣятъ и свирятъ за него. Когато нѣкой знаменитъ цигуларъ свири, той

разбира, каква е публиката, и споредъ това свири. Ако публиката е по-музикална, той свири по-добръ; ако не е музикална, той свири по-лошо. И невидимиятъ свѣтъ постѣпва съ насъ по сѣщия начинъ. Ако ние ги разбираме, тѣ ни изпращатъ добри пѣвци, които ни помагатъ. Не ги ли разбираме, тѣ казватъ. изпѣйте на тази публика нѣщо обикновено, а добриятъ концертъ отложете за другъ пѣтъ. Не дойдатъ ли тѣзи сѣщества да ни помогнатъ, можемъ да пѣемъ, колкото искаме, но то ще бѣде пѣсенъ безъ душа, безъ вдѣхновение. Човѣкъ трѣбва да пѣе, да учи, да работи съ вжтрѣшенъ стремежъ, ако иска да има помощта на възвишенитѣ сѣщества отъ невидимия свѣтъ. Ние наричаме този стремежъ „свещенъ Божественъ жаръ“. Пѣете ли така, учите ли така, вие ще бѣдете доволни отъ себе си. Когато пѣете, вслушвайте се въ онзи, който пѣе вжтрѣ въ васъ. Той ще ви учи, той ще ви корегира. Вжтрѣ въ човѣка има единъ учителъ по музика, който пѣе отлично. За правилното мислене има другъ учителъ. Неговата мисль е ясна, точна и лаконическа. Слушате ли го, той всѣкога ще ви напѣтва.

Казвате: защо трѣбва да пѣемъ? Човѣкъ съ пѣнието придобива свобода. Има връзка между пѣнието и мисльта на човѣка. Когато човѣкъ пѣе, въ него се засѣгатъ или чувствата, или мислитѣ. Отъ способността на човѣка да пѣе, зависи неговата мисль, както и неговата любовъ. Единъ мислителъ не може да отиде по-далечъ отъ способността си да пѣе.

Любещиятъ не може да отиде въ своята любовъ по-далечъ отъ способността си да пѣе. Когато писателятъ достигне крайния прѣдѣлъ на своята мисль, той ще стане или поетъ, или музикантъ. Слѣдъ това ще се вдълбочи вжтрѣ въ себе си, ще стане философъ. Оттамъ пакъ ще отиде до музиката. Когато музиката достигне своя горенъ прѣдѣлъ, тя се смѣня съ молитвата; щомъ достигне своя доленъ прѣдѣлъ, тя се смѣня съ храненето. Значи, между молитвата, музиката и храненето има тѣсна връзка. Гладътъ е най-долниятъ прѣдѣлъ на музиката.

Човѣкъ може да пѣе тихо, а може да пѣе и високо, пискливо. Тихото пѣние показва, че нѣщата идатъ отдалечъ. Съ тихото пѣние се изразяватъ възвишени нѣща. Високото, пискливо пѣние показва, че нѣщата идатъ отблизо, отъ физическия свѣтъ. Изпѣйте сега думитѣ „вода чиста“. Какво може да каже чистата вода за себе си? Тя казва: чиста бѣхъ въ планината, но като слѣзохъ въ долината, кална станахъ. Като вървѣхъ по пѣтя, слънцето изгрѣ и ми се засмѣ. Водата минава за царска дъщеря. По-нататкъ водата продължава: като ме видѣ слънцето така опетнена, засмѣ се и ми каза, че върша работата си добръ. Докато водата е чиста, и поезия има; щомъ се окаля, и поезията се опетнява.

Новото учение изисква хора пѣвци. Не се обезсърдчавайте; пѣйте, за да развиете музикалното си чувство! Казвате: ние не сме музикални. Това е изкуството, именно, отъ васъ да се изкаратъ пѣвци и музиканти; съ

даровити хора лесно се работи. Разногласието между хората се дължи на това, че тѣ не развиватъ своето музикално чувство, вслѣдствие на което ставатъ нервни. Музикалнитѣ хора сж добри хора. Който пѣе отъ сърце, той внася въ себе си нѣщо хубаво и красиво. Псалмопѣвецътъ казва: „Пѣйте и възпѣвайте Господа съ сърцето си!“ Всѣки човѣкъ трѣбва да пѣе, макаръ и безгласно, вжтрѣшно. Остане ли малко свободенъ, нека пѣе. Цѣлата приroda пѣе. Всички велики сжщества пѣятъ. Тогава и хората трѣбва да пѣятъ. Всѣка работа започвайте съ пѣние! Музиката е признакъ на висока култура. Който пѣе, той не се занимава съ дребни работи.

Да бжде човѣкъ бодъръ и веселъ, въ това седи силата на човѣшкия духъ. Възвишенитѣ сжщества не знаятъ, какво нѣщо е обезсърдчаване, какво нѣщо е отпадане на духа. Тѣзи нѣща сж слабости на сжщества, които живѣятъ на земята. Външно човѣкъ може да изпита тъмнина, разочарование, но вжтрѣшно той трѣбва да бжде веселъ, радостенъ. Каквото и да ви се случи, обърнете се къмъ невидимия свѣтъ, дѣто има радостъ и веселие. Човѣкъ е дошълъ на земята да опита двата полюса на живота: радостъ и скръбъ. Който се радва, той опитва живота на небето; който скърби, той опитва живота на ада. Какво лошо има въ това? Вие не сте дошли на гости, но сте дошли на земята да учите. Учители и ученици, господари и слуги, проповѣдници и слушатели, майки и бащи, синове и дъщери, всички сж дошли на земята да се учатъ отъ

противорѣчията на живота. Въ това отношение всички хора иматъ обща участъ. Христосъ казва за себе си: „Така бѣше угодно на Бога“. И ние трѣбва да кажемъ същото и да се заемемъ съ всички сили да учимъ. Дойде ли страданието, кажи: Благодаря Ти, Господи, че ми изпрати това страдание. Дойде ли радостъта, кажи: Благодаря Ти, Господи, че ми изпрати тази радостъ. Всѣки день за всичко благодари. Когато човѣкъ се научи да благодари на Бога, както трѣбва, той ще научи урока си.

И тъй, темата за слѣдния пѣтъ ще бѣде: „качества на най-малкото и на най-голъмото число.“. Всѣко число, което може да се смалява, е най-голъмо, защото най-малкото число не може да се смалява. То не може да стане по-малко, отколкото е въ дѣйствителность, но не може да стане и като голъмото. Изобщо, малкото число не може да стане нито по-малко, нито по-голъмо, отколкото е въ дѣйствителность, но не може да стане и като голъмото. Нѣкой казва, че единицата е най-голъмото число. Питамъ: какво ще стане съ единицата, ако прѣдъ нея се тури нула? Тя се намалява, прѣвръща се въ 0.1. Ако слѣдъ единицата се тури нула, тя се увеличава, става 10. Слѣдователно, единицата не е най-голъмото число, защото едновременно се намалява и увеличава. Потърсете число, което се увеличава, безъ да се намалява. Нулата счита ли се за число? — Счита се. Може ли тя да се увеличава и намалява? — Не може. Най-голъмо число е това, което нито се увеличава, нито се намалява. Нулата се взима

за граница между положителнитѣ и отрицателнитѣ числа.

Сега, да оставимъ настрана тия въпроси. Мислете върху тѣхъ, безъ да дохождате до положителни резултати. Разсжжденията върху числата и върху редъ още философски въпроси прѣдставляватъ дълъгъ пътъ, който човекъ трѣбва да извърви, и по който ще срѣща много интересни нѣща за изучаване.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!

*

13. Лекция отъ Учителя, държана на 10 февруари, 1926 г. въ г. София.

ВЕРИГИТЪ НА СЪМНѢНИЕТО.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Четоха се резюмета отъ темитѣ: „Разлика между самообладание и въздържание“, и „отличителни чѣрти на четиритѣ годишни врѣмена.“

Чете се темата: „Качества на най-голѣмото и на най-малкото число.“

Питамъ: каква разлика има между носителенъ и абсолютенъ моралъ? Често се говори за закони, за извѣстни морални положения. Както всѣки домъ има свои установени закони и правила, така и всѣко общество има свои установени закони и морални правила. За да разберемъ живота, ние трѣбва да започнемъ отъ дома. Майката и бащата създаватъ законитѣ въ дома. Майката напълни 10—20 кутии съ различни сладка, затвори ги добръ и казва на дѣцата си: нѣма да бъркате въ тѣзи кутии! Дѣцата знаятъ, че въ тѣхъ има сладка, които тѣй много обичатъ. Тѣ знаятъ, че ако бъркатъ въ кутиитѣ, ще дойде прѣчицата, ще има мѣмрене, плачъ, сълзи. Послѣ ще дойде лѣжката, а оттамъ и смущението. Значи, докато дѣтето е малко, прѣстѣпление е, ако самò бърка въ кутиитѣ. Когато дѣтето порасне, стане голѣмъ синъ или голѣма дъщеря, тѣ иматъ право да отва-

рятъ кутиитѣ, да си взиматъ сладко. Това за тѣхъ не е прѣстѣпление. Туй е относителенъ моралъ. Или, когато кутиитѣ съ сладко сж на майката, и дѣтето бърка въ тѣхъ, това е прѣстѣпление, за което ще има прѣчица. Ако кутиитѣ сж ваши, вие можете свободно, безнаказано да бъркате въ тѣхъ.

И тъй, има общи положения въ живота, нарушеніята на които въ единъ случай биватъ неморални, а въ другъ случай — морални. Напримѣръ, не е морално дѣтето да бърка въ кутиитѣ съ сладко, безъ волята на майката или на бащата. Ако то пита майка си и получи разрѣшение да бърка, това не е прѣстѣпление. Обаче, за голѣмия синъ, или за голѣмата дъщеря е морално, когато сами отворятъ кутиитѣ съ сладко и ядатъ. Прѣстѣплението на дѣтето седи въ това, че то не е питало майка си да яде, или да не яде сладко. Подобно нѣщо се случаватъ и въ обществата, дѣто има установени правила и закони, както и въ училищата. Запримѣръ, казано е, че ученицитѣ трѣбва да бждатъ сериозни въ класъ, да не се смѣятъ. Обаче, единъ отъ ученицитѣ се смѣе за нѣщо. Веднага учителтъ го пита: Драгане, защо се смѣешъ? Защо пъкъ да не се смѣе? Какво прѣстѣпление е направилъ, че се е засмѣлъ? Прѣстѣплението е само тамъ, че ученикътъ се е засмѣлъ въ класъ, дѣто гамата е съвсѣмъ друга. Когато ученицитѣ се смѣятъ въ класъ, гамата на мисълта се измѣня, и учителтъ губи връзка въ работата си. Въ гамата на смѣха има вибрации, различни отъ тия на мисълта,

вслѣдствие на което ученикътъ може да се смѣе само слѣдъ свършване работата на учителя. Само по себе си въ смѣха нѣма нищо лошо, но между смѣха и сериозната мисль нѣма съотвѣтствие. Обикновено, смѣхътъ иде слѣдъ голѣма скръбъ, като реакция на скръбъта. Слѣдъ всѣка сериозна мисль иде посрѣдствена мисль. Това нѣщо се забѣлѣзва и между религиознитѣ хора. При голѣмото усилие отъ тѣхна страна, непрѣкъснато да подържатъ религиозно настроение въ себе си, настѣпватъ обратни реакции.

Казвамъ: имайте прѣдъ видъ слѣдното правило. Между всички мисли, чувства и дѣйствия въ човѣка всѣкога трѣбва да има хармонично, прѣходно състояние. Човѣкъ не трѣбва да бѣде краенъ. Наистина, това зависи отъ неговото развитие, но всѣки день той трѣбва да придобива нѣщо, колкото малко и да е; този малкъ придаткъ спомага за неговото разширение, за устройството на мозъка му. Нервниятъ човѣкъ, запримѣръ, и духовенъ да стане, пакъ е нервенъ; подозрителниятъ човѣкъ, и духовенъ да стане, пакъ е подозрителенъ. Подозрителниятъ човѣкъ цѣлъ да облѣчешъ въ морални положения, пакъ подозрителенъ ще остане. Подозрѣнието изпжква по единствената причина, че вълкъ въ вълкъ всѣкога се съмнява. Когато единъ вълкъ се върне отъ обиколка, другъ вълкъ му казва: ти си ходилъ въ нѣкоя кошара. Вториятъ се съмнява въ първия, че е ходилъ въ нѣкоя кошара, отдѣто е задигналъ нѣкоя мазна овца. Обаче, има нѣща, въ които ние

никога не можемъ да се съмняваме. Запри-мѣръ, никога една овца не може да се съмнява въ друга, че тя е яла месо. Защо не може да се съмнява? — Защото, споредъ устройството на овцата, невъзможно е тя да яде месо. Въ заключение ние казваме: хора, които сж отъ рода на овцитѣ, никога не се съмняватъ; хора, които сж отъ рода на вълцитѣ, всѣкога се съмняватъ. Казвате за нѣкого: този човѣкъ има вълчи характеръ. Това подразбира, че този човѣкъ е свързанъ съ съотвѣтни сили въ природата. За тази цѣль такъвъ човѣкъ трѣбва да бжде постоянно на шрекъ, да търси устойчиви сили, съ които да се свързва.

Слѣдователно, вълкъ въ вълкъ се съмнява, че е ялъ месо. Овца въ овца никога не се съмнява, че е яла месо. Обаче, вълкъ въ вълкъ може да се съмнява, че е ялъ корени. Защо? — Защото вълкътъ, слѣдъ като ненамѣри месо, и корени яде. Значи, вълкътъ подозира и въ лошото, и въ доброто. И затова, на хора, които иматъ вълчи характеръ, и лошо да имъ направишъ, и добро да имъ направишъ, все подозиратъ. Забѣлѣжили човѣкъ въ себе си такива прояви, той трѣбва усилено да работи върху тѣхъ. Това сж занимания, задачи, които човѣшкиятъ духъ трѣбва да разрѣши. Често на духовнитѣ хора се дава задача, да видоизмѣнятъ едно свое вълче състояние, да го прѣработятъ, да го прѣвърнатъ въ по-възвишено. Въ това отношение духовнитѣ хора трѣбва да бждатъ алхимици, да прѣвърщатъ неблагоприятнитѣ прояви на

естеството си въ благородни. Задачата на алхимика е да прѣвърне желѣзото въ злато. Задачата на духовния човѣкъ е да прѣвърне нѣкои свои низходящи сили въ възходящи. Напримѣръ, той трѣбва да видоизмѣни своето невѣжество, своята лошевина. Лошиятъ човѣкъ е богаташъ, който трѣбва да работи надъ себе си.

Питамъ: вие, които отъ толкова години работите надъ себе си, какъ прѣвърщате силитѣ на гнѣва? Ти се заканвашъ нѣкому, показвашъ ту лѣвия, ту дѣсния си юмрукъ. Лѣвиятъ юмрукъ показва, че сърцето ти трѣбва да взима участие въ всѣка работа; дѣсниятъ юмрукъ показва, че и умътъ ти трѣбва да взима участие. Мърдашъ ли главата си, това показва, че и тя трѣбва да взима участие. Мърдашъ ли краката си, това показва, че и тѣ трѣбва да взиматъ участие.

Ще ви дамъ единъ примѣръ, да видите, докъдѣ може да отиде човѣшкото подозрѣние. Единъ мжжъ, който билъ много ревнивъ, всѣка вечеръ, прѣди лѣгане, взималъ една верига и за единия ѝ край вързвалъ дѣсния кракъ на жена си, а за другия ѝ край завързвалъ своя лѣвъ кракъ. Слѣдъ това заключвалъ добръ двата края на веригата и лѣгалъ да спи. Сутринъ, като ставалъ, той поглеждалъ, дали веригата е заключена. Винаги намиралъ веригата заключена, но пакъ се съмнявалъ и казвалъ на жена си: ти си ходила нѣкъдѣ тази вечеръ. Твърдението му, че тя е ходила нѣкъдѣ, е вѣрно, но какъ е ходила? Всѣки човѣкъ въ съня си ходи тукъ-тамъ, движи се,

срѣща се съ хора, разговаря се. Обаче, физически, съ тѣлото си тя никждѣ не е ходила, и затова му казвала: дѣ мога да отида? Нали ти самъ ме заключвашъ и отключвашъ? Дѣ мога да ходя съ тази верига? Казвамъ: страшно нѣщо е човѣшкото подозрѣние!

Човѣкъ трѣбва да се освободи отъ подозрѣнието, отъ съмнѣнието. Тѣ сжществуватъ и между ученицитѣ на окултната школа. Обаче, въ подозрѣнието, въ съмнѣнието нѣма никаква философия. Благородство се изисква отъ човѣка! Съмнѣнието е стара наука, която се е изучавала прѣди милиарди години. Ако и днесъ вървите по пжтищата на тази стара наука, ще имате сжщитѣ резултати. Съмнѣнието е признакъ на това, че човѣкъ не разбира дълбокитѣ причини на нѣщата. Когато човѣкъ се съмнява въ другитѣ хора, той започва да се съмнява и въ себе си, въ своята сила, въ своята вѣра, въ своята любовъ. Какво остава въ човѣка, като отрече свояга сила, своята вѣра, своята любовъ и своето благородство? Дѣ е истинската наука? Съмнѣнието въ човѣка прѣдставлява накопление отъ чужди мисли, които смуцаватъ неговото сърце и неговия умъ. Човѣкъ никога не трѣбва да се съмнява въ своята вѣра, въ своята любовъ, нито въ силата на своя умъ и на своето сърце. Това сж извѣстни величини, съ които той трѣбва да работи. Ти можешъ да изпиташъ своята вѣра, своята любовъ, както и силата на своя умъ, като ги проявишъ. Веднѣжъ си ги изпиталъ, има ли защо да се съмнявашъ? Провѣрявате ли се, изпитвате

ли се, по този начинъ у васъ ще се зароди красивия животъ. Красивиятъ животъ въ човѣка е въ сила да се справи съ съмнѣнието.

Примѣрътъ, който ви дадохъ за ревнивия мжжъ, добръ характеризира съмнѣнието въ човѣка. Той самъ завързва крака на жена си съ верига, а на сутринъта я пита: дѣ ходи тази нощъ? Въ сжщото положение се намирате и вие. Ставате сутринъ, речете да се помолите, изведнѣжъ иде съмнѣнието при васъ, казва: какво си се изправилъ, като кукла? Богъ съ тебе ли ще се занимава? И вие казвате: нѣма да се моля! Взимате нѣкаква книга да четете, изведнѣжъ съмнѣнието иде и ви казва: мислишъ ли, че по този начинъ ще разрѣшишъ важнитѣ въпроси на живота? Вие захвърляте книгата настрана, казвате: какво съмъ се зачелъ? Нищо не мога да направя. Започвате да пѣте, съмнѣнието пакъ иде: какво си се разпѣлъ? Младитѣ нека пѣятъ! Каквото и да започвате, съмнѣнието всѣкога иде слѣдъ васъ. Какво трѣбва да направите тогава? Ако слушате съмнѣнието, трѣбва да сгърнете ржцѣ, да седнете на едно мѣсто и да чакате, всичко да се разрѣши наготово. Съмнѣнието е мжжътъ, който ви вързва съ верига и казва: никждѣ нѣма да ходишъ! Нѣма по-страшно нѣщо за душата, която е излѣзла отъ Бога, да бжде свързана съ веригитѣ на съмнѣнието! Герой е само този човѣкъ, който е могълъ да скжса тия вериги и да се освободи отъ тѣхъ. Този човѣкъ има характеръ.

Днесъ много мжже вързватъ женитѣ си съ такива вериги; и много жени вързватъ

мжжетъ си съ сжщитѣ вериги. Такива вериги има и въ Русия, и въ Англия, и въ Франция, и въ Америка, и въ България, само че още не сж изнесени вѣнъ, да ги видятъ всички хора. Такива вериги има и въ духовно отношение. Врѣме е вече всички хора да скжсатъ тия вериги на съмнѣнието и да кажатъ: ние можемъ и безъ вѣриги на краката! Жената трѣбва да каже на мжжа си: ако ми вѣрвашъ, добрѣ; ако не ми вѣрвашъ, сбогомъ! И мжжътъ трѣбва да каже сжщото на жена си. Свврѣменнитѣ жени сж готови да напуснатъ мжжетъ си, но не и съмнѣнието. Не, съмнѣнието напуснете! Жена напуска мжжа си, а съмнѣнието не напуска; мжжъ напуска жена си, а съмнѣнието не напуска приятелъ напуска приятеля си, а съмнѣнието не напуска. Съмнѣнието напуснете, не мислете повече за него. Има нѣщо идейно въ човѣка, което никога не допуща съмнѣнието въ себе си. Кое е това идейно състояние?

Азъ ще ви прѣдставя картинно това идейно състояние. Допуснете, че вие живѣте въ свѣтъ, подобенъ на този на земята, но необикновено красивъ. Дѣто се обърнете, навредъ плодни дървета съ по единъ, два, три, четири, най-много до 12 плода на дърво. При това, вие можете да си кжсате отъ всички плодове. Въ този красивъ свѣтъ нѣма никакви животни: нито млѣкопитаещи, нито птици, нито риби. Водата въ морегата е тиха и спокойна; въздухътъ е чистъ и прозраченъ; слънцето грѣе ярко, то е на зенита си. Прѣдставете си, че вие живѣте самъ въ този свѣтъ. Какъ ще се чув-

ствувате? Ще кажете: страшно е тукъ, голѣма самотия сѣществува, не мога да живѣя въ този свѣтъ. Въ кой свѣтъ искате да ви постави Богъ? На земята сте недоволни, плачете и скърбите. Въ идейния свѣтъ не можете да живѣете самъ. За да живѣете въ идейния свѣтъ, вие трѣбва да научите езика на растенията, и съ тѣхъ да се разговаряте. Тѣ ще ви покажатъ Божествения начинъ, по който трѣбва да живѣете. Казано е въ Писанието: „Праведниятъ ще бжде като дърво, насадено въ Божествената градина“. Влѣзете ли въ идейния свѣтъ, вие ще бждете като дърво, или като нѣкое малко цвѣтенце. Сега хората си прѣдставятъ рая нѣщо подобно на този свѣтъ. Мислите ли, че като отидете на онзи свѣтъ, ще бждете сѣщи, каквито сте били тукъ? Тамъ нѣма да остане поменъ отъ вашата външна форма. Какъ ще се познавате тогава? Има единъ начинъ, по който хората се познаватъ. Да познавашъ единъ човѣкъ, и той да те познава, непрѣменно трѣбва да имате вѣра единъ въ другъ. Нѣмате ли вѣра помежду си, вие не се познавате.

Съврѣменнитѣ хора не си вѣрватъ. Похвалишъ нѣкого, кажешъ му, че е добъръ, той не хваща вѣра въ думитѣ ти, казва: не говоришъ отъ сърце. Кажешъ му: ти си малко сприхавъ човѣкъ. — Защо ме нападашъ? И като хвалишъ човѣка, и като го коришъ, той е все недоволенъ. Кажете ми една дума въ български езикъ, която да не прѣдизвиква съмнѣние въ човѣка. Едно е важно за васъ: да намѣрите начинъ, по който сами да трансформирате съмнѣнието си, и да не чакате

Богъ да го отнеме отъ васъ. Ако чакате Богъ да отнеме съмнѣнието отъ васъ, нищо нѣма да постигнете. Съмнѣнието трѣбва да се замѣсти съ нѣщо друго. Този е пътятъ, по който може да се освободите отъ него. То прѣдставлява трънъ въ човѣка, който може или да се изкорени и вмѣсто него да се постави друго растение, или пъкъ може да се присади. Питамъ тогава: ако човѣкъ живѣе въ идейния свѣтъ, въ кого ще се съмнява? Всичко, каквото пожелае, той ще има на разположение: богатство, книги, музика, изкуство, но ще бжде абсолютно самъ. Ако искашъ музика, ще бутнешъ единъ ключъ, и ще слушашъ най-хубавата музика въ свѣта. Искашъ да четешъ, ще бутнешъ втори ключъ, и прѣдъ тебе ще се наредатъ най-хубавитѣ и мѣдри книги въ свѣта. Искашъ да изучавашъ небето — ще бутнешъ трети ключъ, и ще видишъ прѣдъ себе си най-усъвършенствувани инструменти, съ които ще наблюдавашъ небето. Каквото душата ти пожелае, ще имашъ, като въ 1001 нощъ. Ти ще четешъ, ще учишъ, ще се наслаждавашъ въ този свѣтъ, ще размишлявашъ, но навсѣкждѣ и въ всичко ще бждешъ самъ. Бихте ли желали да отидете въ този свѣтъ? Не бихте желали. Щомъ е така, трѣбва да признаете, че свѣтътъ, въ който сега живѣете, е много красивъ. Въ този случай идейниятъ животъ подразбира само единъ човѣкъ. Когато двама души се явятъ, идея не може да съществува. Идеята е само една, затова, именно, въ идейния свѣтъ може да живѣе само единъ човѣкъ.

Дѣто има двама души, тамъ идея нѣма, но има разногласие. Когато се явиха двама души въ свѣта, и дисхармонията произлѣзе.

Прѣдставете си, че всѣки отъ васъ живѣе самъ въ единъ свѣтъ; какъ ще се чувствувате тогава? Това е възможно, обаче, първо човѣкъ трѣбва да мине „нирвана“, за да влѣзе въ този идеенъ, възвишенъ свѣтъ. Мине ли този свѣтъ, човѣкъ ще отиде въ свѣта на „вѣчната свѣтлина“, дѣто нито дървета има, нито вода има. Той ще живѣе въ вѣчна свѣтлина, ще бжде тихъ и спокоенъ, за нищо нѣма да мисли и ще се радва, че е прѣминалъ страданията и живѣе въ радостта, като използва благата, които Богъ му е далъ.

Казвамъ: този свѣтъ, дѣто сега живѣете, има много лъжливи положения, отъ които трѣбва да се пазите. Запримѣръ, нѣкой казва: азъ съмъ много любознателенъ, а въ сжщностъ той е любопитенъ човѣкъ. Ще видите този човѣкъ, какъ се промѣква отгукъ-оттамъ, само да разбере нѣщо, което го интересува. Въздържайте любопитството си и се възпитавайте! Други хора пъкъ не могатъ да пазятъ тайна. Нѣкой имъ казалъ нѣщо, и тѣ веднага ще го прѣдадатъ на нѣколко мѣста. Нѣма нищо прѣстѣпно въ прѣдаването, но като разнасяте думитѣ отъ едно мѣсто на друго, все ще направите нѣкаква погрѣшка. Ако речете да криете отъ всички, това пъкъ е друга крайностъ. Човѣкъ трѣбва да разбира, какво да крие и какво да казва. Питамъ: трѣбвали майката да крие кутиитѣ съ сладко отъ дѣцата си, или не трѣбва?

Мнозина казватъ, че нашиятъ животъ трѣбва да бжде отворенъ. Това донѣкждѣ само е вѣрно. Нашиятъ животъ може да бжде отворенъ само за разумнитѣ хора. Човѣкъ може да бжде добъръ само за хора, съ които е въ съприкосновение. За онѣзи, които не го познаватъ, е безразлично, дали той е добъръ, или не. Отъ това гледище, обаче, щомъ става въпросъ за доброто, за добродѣтелитѣ, тѣ проникватъ цѣлия козмосъ. Доброто е Божествено качество, което иде отъ висшитѣ свѣтове и минава прѣзъ всички по-долни свѣтове. Доброто ще дойде, но прѣди всичко човѣкъ трѣбва да се справи съ редъ отрицателни качества въ себе си: съ съмнѣнието, съ ревността, съ малодушието, съ злобата, съ омъщението. Справи ли се съ тия отрицателни качества, ще дойде разкаянието, а послѣ и жертвата, която ще заличи всички грѣхове. Съ тѣзи нѣща трѣбва да се борите прѣди да влѣзете въ Царството Божие. Тѣзи трѣне трѣбва да изкорените отъ душата си, ако искате да помогнете първо на себе си, а послѣ и на своитѣ ближни. Научи ли човѣкъ това изкуство за себе си, той ще знае, какъ да помага и на ближнитѣ си.

Съвремѣннитѣ хора работятъ за възпитанието на младитѣ, но все съ стари методи — бой, наказания, заплашвания; тия методи, обаче, не сж дали добри резултати. Добриятъ човѣкъ трѣбва да работи съ нови методи, които доброто налага. Ако такъвъ човѣкъ направи хиляди добрини, а една погрѣшка, тази по-

грѣшка ще има силата на хилядата добрини. И обратно: ако лошиятъ човѣкъ направи хиляда злини, а едно добро дѣло, доброто дѣло по сила ще се равнява на хилядата злини. Послѣдното дѣло на човѣка компенсира всичкитѣ му прѣдишни дѣла. Значи, ако прѣзъ цѣлия си животъ сте правили добрини, а най-послѣ направите едно зло, това зло нѣма да заличи добритѣ дѣла, т. е. доброто въ васъ, но ще му противодѣйствува; щомъ му противодѣйствува, то кармически ще спре добритѣ ви начинания. Тогава въ вашия животъ ще дойдатъ редъ нещастия, които врѣменно ще спратъ развитието ви. Който разбира този законъ, той нѣма да прѣдизвика кармата си. Понѣкога, тъкмо дойде врѣме Богъ да благослови нѣкого, и той направи нѣкаква погрѣшка, съ която спира Божието благословение. Тогава идатъ редъ страдания, чрѣзъ които той трѣбва да изкупи погрѣшката си, за да може слѣдъ години Божието благословение отново да дойде върху него. Такива примѣри имаме съ Давида, съ Якова и съ много други. Въ това отношение човѣкъ не трѣбва да се страхува, но да бжде внимателенъ, разуменъ.

И тъй, говорите ли за погрѣшкитѣ на хората, трѣбва да бждете много внимателни, защото тѣ сж крайно чувствителни. Ако речешъ да изправишъ една погрѣшка на човѣка, той нѣма да те разбере право и ще започне да се съмнява въ тебе. Азъ съмъ правилъ редъ опити и виждамъ, колко хората сж съмнителни. Казвамъ на нѣкого, че има еди-каква си погрѣшка. Той веднага се обижда

и ме пита: кой ти каза това? Казвамъ: все ще ми е казалъ нѣкой. Първо азъ ще те видя; послѣ хората ще ми кажатъ; слѣдъ това ангелитѣ ще ми кажатъ, а най-послѣ и Богъ самъ ще ми каже. Значи, първо азъ виждамъ хората; което азъ не виждамъ, ангелитѣ виждатъ и ми съобщаватъ; което ангелитѣ не виждатъ, Богъ вижда и ми казва: кажи на този човѣкъ, че ако не изправи погрѣшката си, ще си навлѣче голѣмо страдание. Не мислете, че никой не вижда, какво правите. И васъ виждатъ, и вие виждате — всички сте ясновидци.

Отъ виждане до виждане има разлика. Когато обичате единъ човѣкъ, вие виждате по единъ начинъ; когато не го обичате, вие виждате по другъ начинъ. За да се виждатъ нѣщата въ духовния свѣтъ, и тамъ атмосферата трѣбва да бжде тиха, спокойна, да могатъ прѣчупванията и отраженията на свѣтлината да ставатъ правилно. На първо мѣсто е необходимо спокойна атмосфера, защото и въ духовния свѣтъ ставатъ пертурбации, както и въ физическия. Ако вашиятъ духъ не е тихъ и спокоенъ, вие не можете да възприемете трептенията на духовния свѣтъ. Щомъ искашъ да изправишъ погрѣшката на нѣкой човѣкъ, най-първо ще пристъпишъ къмъ него съ всичкото благородство на душата си, за да го прѣдразположишъ, да разберешъ състоянието му. Щомъ разберешъ състоянието му, ти можешъ да му помогнешъ. Помогнешъ ли на него, ще помогнешъ и на себе си. Да помогнешъ на ближния си, това е цѣла наука.

Първата задача, която ви прѣдстои, като на ученици, е да изкорените отъ себе си съмнѣнието. То е най-малката погрѣшка, съ която започватъ всички по-голѣми грѣхове. Съмнѣнието е неуловимо, и съ микроскопъ не се вижда, но влѣзе ли веднѣжъ въ ума на човѣка, то влѣче слѣдъ себе си редъ погрѣшки. Не се ли освободите отъ съмнѣнието, дарбитѣ на вашия умъ, на вашето сърце и на вашата душа не могатъ да се развиватъ правилно. Съмнѣнието дава условия за развитието на всички паразити, които разрушаватъ доброто въ човѣка. Ето защо невидимиятъ свѣтъ чрѣзъ разни методи ви въздѣйствува, докато ви направи господари на себе си. Станете ли господари на себе си, тогава ще започнатъ да растатъ и да се развиватъ въ васъ красиви и възвишени нѣща.

Всички вие сте герои. Щомъ сте герои, започнете да изкоренявате най-малкото зло отъ себе си — съмнѣнието. Щомъ го изкорените, на негово мѣсто ще поставите нѣщо хубаво.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѣди!“

*

14. Лекция отъ Учителя, държана на 17 февруари, 1926 г. въ г. София.

ОБМЪНА.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бѣди!“

Размишление.

Слѣдния пжтъ пишете върху темата: „Най-силната дума въ български езикъ“.

Споредъ васъ, въ какво се заключава знанието? Едно отъ главнитѣ правила въ граматиката е слѣдното: когато се пише едно изречение, на първо мѣсто турятъ подлога, т. е. прѣдметътъ, за който се говори; послѣ се поставя глагола, т. е. сказуемото. Това правило може ли да се измѣни? — Може. Питамъ: защо обикновено на първо мѣсто поставятъ поглогъ, а послѣ сказуемото? — Защото съществителното име, което обикновено бива подлогъ въ изречението, е образувано по-рано отъ глагола. Съществителното име е най-ранното, най-първото образуване въ рѣчъта. Въ това отношение, когато човѣкъ има извѣстни прѣживявания, той всѣкога ги свързва съ външния свѣтъ. И наистина, донѣкждѣ тѣ съотвѣтствуватъ на прѣдметитѣ и явленията отъ външния свѣтъ. Когато видите, че лицето на нѣкой човѣкъ се изкривява, гърчи се, отъ това вие вадите заключение, че той има нѣкакво страдание, или нѣкаква мъчнотия. На друго нѣкое лице виждате нѣколко реда сълзи, и веднага вие се произнасяте въ себе си, че това лице прѣживява нѣщо. Отдѣ знаете, че то прѣживява нѣ-

що? Възможно е тѣзи нѣколко реда сълзи да прѣдставляватъ капки вода върху това лице. Обаче, вие не се съмнѣвате, че тѣзи капки вода сж сълзи, резултатъ на нѣкакво душевно терзание или страдание въ този човѣкъ.

Питамя: отъ ваше гледище, може ли свѣтътъ да сжществува безъ страдания и безъ радости? — Не може. Щомъ е така, какъ могатъ жителитѣ на ада да живѣятъ безъ радости? Или, какъ могатъ жителитѣ на рая да живѣятъ безъ страдания? Казватъ, че идеалътъ, обектътъ, къмъ който се стремятъ сжществата на ада е радостъта. Вслѣдствие на това, тамъ страданието е отвжтрѣ, а радостъта отвннъ. Въ рая пъкъ е точно обратно: радостъта е отвжтрѣ, а страданието отвннъ. Жителитѣ на рая знаятъ, че има сжщества, които живѣятъ въ ада, т. е. повече въ страдания, отколкото въ радости. Може ли нѣкое сжщество отъ рая да скърби за друго отъ ада? Правило е: когато нѣкой отъ рая скърби за нѣщо, той веднага ще се намѣри вннъ отъ рая. И когато нѣкой отъ ада се зарадва за нѣщо, той веднага ще се намѣри вннъ отъ ада. И двата закона сж вѣрни.

Слѣдователно, физическиятъ свѣтъ е създаденъ отъ два вида хора: еднитѣ излизатъ отъ рая, а другитѣ — отъ ада. Като излѣзатъ отъ мѣстата си, и двамата разправятъ своитѣ опитности. Този, който е излѣзълъ отъ рая, казва: като бѣхъ въ рая, стана ми скръбно за онѣзи, които сж въ ада, и затова излѣзохъ отъ рая. Вториятъ казва: като бѣхъ въ ада, зарадвахъ се за онѣзи, които сж въ рая, и из-

лѣзохъ отъ ада. Този законъ има приложение и въ живота. Радвашъ ли се, когато и другитѣ се радватъ, ти си въ рая; страдашъ ли заедно съ другитѣ хора, ти си въ ада.

Въ живота на човѣка се срѣщатъ редъ състояния, които ние наричаме състояния на душата и състояния на материята, отъ която човѣкъ е направенъ. Когато човѣкъ мисли, или когато чувствува, той дохожда въ съприкосновение съ материята, и споредъ нейнитѣ свойства се намира или въ възходящо, или въ низходящо състояние. Дойде ли човѣкъ въ съприкосновение съ полуорганизираната материя, тя ще отнеме половината отъ неговото вдъхновение. Забѣлѣзано е: когато човѣкъ попадне между хора, които не сж духовни и се занимаватъ изключително съ материални работи, щомъ излѣзе отъ тѣхната срѣда, той усѣща, че е изгубилъ много нѣщо отъ себе си. Ако имаме точенъ инструментъ за измѣрване на състоянията и енергиитѣ въ човѣка, ще забѣлѣжимъ, че въ идеитѣ на тѣзи хора има едно повдигане. И обратното е забѣлѣзано: ако нѣкой материалистъ попадне между духовни хора, неговото състояние се повдига. Значи, между хората постоянно става обмѣна, безъ тѣ да забѣлѣзватъ това нѣщо. Затуй, именно, човѣкъ трѣбва да бжде внимателенъ въ живота, да се пази. Ако има изобилно топлина въ себе си, нека дава; ако топлината му е малко, да се пази. Изобщо, обмѣната между хората трѣбва да става правилно. Казвате: нали човѣкъ трѣбва да прави добро? Той трѣбва да прави добро,

но кога? Ако нѣкой човѣкъ, по нѣмане на топлина въ себе си, е осѣденъ да умре, и дойде при него другъ нѣкой да му помогне, но и той самъ нѣма запасъ отъ енергия въ себе си, какво ще стане? И двамата ще умратъ. Това добро има ли смисълъ? Въ такъвъ случай, по-добрѣ е само единиятъ да умре, отколкото и двамата. Можете ли да повдигнете енергиитѣ на човѣка къмъ животъ, помагайте; не можете ли, стойте настрана.

Ето защо, човѣкъ всѣкога трѣбва да се подчинява на Божия законъ. Изобщо, може да се помага на човѣкъ, който има любовъ, стремѣжъ къмъ Бога, билъ той съзнателенъ, или несъзнателенъ. Има ли човѣкъ този стремѣжъ, може да му се помага, може и да се учи; нѣма ли този стремѣжъ, нито може да му се помага, нито може да се учи. Съврѣменнитѣ хора изъ цѣлия свѣтъ иматъ разни възгледи за живота, вслѣдствие на което се осмѣляватъ да критикуватъ и да съвѣтватъ невидимия свѣтъ, защо свѣтътъ е създаденъ по този начинъ, а не по другъ начинъ? Или, защо Господъ е създалъ свѣта съ толкова много страдания?

Сега, за разяснение на тѣзи въпроси, ще ви дамъ слѣдния примѣръ. Прѣдставете си, че вие сте въ нѣкоя пустиня, дѣто прѣкарвате 40-дневенъ постъ, като Христа. Въ това врѣме идватъ при васъ двама души, които ви носятъ по единъ подарѣкъ. Първиятъ отъ тѣхъ ви носи единъ скжпоцѣненъ камѣкъ, голѣмъ, като камилско яйце, а вториятъ носи половинъ кило картофи. Въ дадения случай,

кой отъ двата подаръка ще прѣдпочетете? Ако сте въ града, скжпоцѣнния камъкъ е за прѣдпочитане прѣдъ картофитѣ. Щомъ сте въ пустинята, дѣто прѣкарвате такъвъ дълъгъ постъ, картофитѣ сж за прѣдпочитане. Отъ васъ зависи сега, кой отъ двата подаръка ще прѣдпочетете. Ако прѣдпочитате скжпоцѣнния камъкъ, вие сами се излагате на страдания. Този скжпоцѣненъ камъкъ не може да се продаде въ пустинята на никого. Ако прѣдпочитате картофитѣ, вие ще се радвате. Тъй щото, когато питате, защо Богъ е допусналъ страданията, защо е наредилъ свѣта така, казвамъ: страданията не сж нищо друго, освѣнъ скжпоцѣнния камъкъ въ пустинята, който вие прѣдпочетохте прѣдъ картофитѣ. Ако бѣхте прѣдпочели картофитѣ, вие щѣхте да имате радости. Значи, радоститѣ сж живитѣ картофи, които вие получавате подаръкъ въ пустинята.

Въ разсжжденията на хората за живота има двѣ опасности, отъ които трѣбва да се пазятъ. Тѣ сж слѣднитѣ. Запримѣръ, нѣкои хора, главно религиознитѣ, духовнитѣ често говорятъ за Божи Промисълъ и казватъ: нѣма защо да се грижимъ, да се безпокоимъ, Богъ ще промисли за всичко. Вѣрно е това твърдение, но опасността седи въ туй, да не изпада човѣкъ въ бездѣйствие и да очаква всичко наготово. Свѣтскитѣ хора пъкъ изобщо не признаватъ Божи Промисълъ и казватъ: ако човѣкъ самъ не се стегне да работи, Господъ никога нѣма да му спусне нѣщо наготово отъ небето. Нѣкой отъ религиознитѣ

казва: ето, нали Господъ ни дава наготово плодовете? Да, но растенията изработиха тия плодове. Тѣ работятъ, а ние се ползуваме отъ тѣхнитѣ плодове, отъ тѣхния трудъ. Мнозина казватъ, че плодовете сж създадени заради насъ. Може да е така, но може и да не е така. Запитайте картофа, за кого е създаденъ: за хората, или за себе си? Добрѣ е човѣкъ да вѣрва, че Господъ промисля за всичко. Животътъ ще го научи да разбира тази мисль добрѣ. Подъ думата „промисль“ ние разбираме сжщества отъ абсолютенъ, разуменъ свѣтъ.

Често вие искате да имате дарби, таланти и казвате: азъ искамъ да пѣя, да свиря хубаво, да говоря краснорѣчиво. Какво е нужно за придобиване на таланти? — Условия, въ които да се развиватъ, и срѣда, въ която да се проявяватъ. Да допуснемъ, че вие сте отличенъ пѣвецъ, но сте говедаръ. Кому ще пѣте? Ще пѣте за себе си. Най-добъръ пѣвецъ е този, който пѣе за себе си. Търсите ли публика, прѣдъ която да пѣте, можете да намѣрите такава, а можете и да не намѣрите. Най-добра публика си ти самъ за себе си. Ти самъ ще се оцѣнявашъ. Яви ли се множество да те слуша и да те оцѣнява, то е другъ въпросъ вече. Сжщото се отнася и до мисльта. Щомъ мислишъ, ще се радвашъ самъ на себе си. Радвашъ ли се на мисльта си, ти внасяшъ въ нея нѣщо хубаво, което принася извѣстна полза, както за тебъ, така и за околнитѣ. Мисль, на която ти самъ не можешъ да се радвашъ, и отъ която самъ не

можешъ да се ползувашъ, тя не може да радва и да ползува и другитѣ хора. Тя ще принесе колкото на тебе, толкова и на тѣхъ.

Друго положение, което спъва хората е слѣдното. Нѣкой казва: никой не ме обича. Питамъ: какъ познавате, че хората не ви обичатъ, или че ви обичатъ? Азъ бихъ желалъ да зная, каква е вашата опитностъ по този въпросъ. Когато нѣкой човѣкъ ви дава хлѣбъ, пари, той обича ли ви? Или, когато нѣкой човѣкъ ви съгради къща и ви даде дрехи да се облѣчете, това обичъ ли е? Разбира се, това сж изрази на обичъ. Питамъ: защо дъщерята, която има всичко това отъ своитѣ родители — и хлѣбъ, и дрехи, и пари, и къща, и учение, е недоволна отъ любовта на родителитѣ си? Освѣнъ това, дъщерята е приела много отъ качества и способности тѣ на своитѣ родители, но въпрѣки туй тя казва: дотегна ми любовта на моитѣ родители; не искамъ повече да живѣя при тѣхъ. Сжщата реакция става и въ ученика, и въ религиозния човѣкъ, а често и между двама приятели. Ученикътъ, който е прѣкаралъ дълго врѣме въ училището, казва: не искамъ повече да ходя на училище! Религиозниятъ, който дълго врѣме се е молилъ на Бога, казва: дотегна ми вече да се моля на Бога! Отъ двама приятели, които сж дружили дълго врѣме, единиятъ казва на другия: дотегна ми вече твоето приятелство, търси си другъ приятелъ!

Питамъ: на какво се дължи това противорѣчие въ живота? То е лесно обяснимо. Прѣдставете си, че нѣкой човѣкъ ви нарани

ржката, а слѣдъ това ви донесе хлѣбъ, да ядете. Като ви носи хлѣбъ, това показва ли, че той ви обича? Вие какво ще му кажете? Казвате: не искамъ хлѣба ти, не искамъ нищо отъ тебе, остави ме спокоенъ, азъ ще отида да лѣкувамъ ржката си. Слѣдователно, обичашъ ли нѣкого, не наранявай ржката му. Любовь, която наранява, се отстранява. Тази любовь съществува и между свѣтскитѣ, и между религиознитѣ хора. Тѣ постоянно се критикуватъ. Да обичашъ единъ човѣкъ, а при това да одерешъ кожата му, въ това нѣма никаква философия. Споредъ новото учение, да обичашъ нѣкого, значи да намѣришъ въ него онова добро, което е скрито отъ очитѣ на всички околни. Намѣришъ ли това съществено добро въ него, да се зарадвашъ и да благодаришъ на Бога, че ти е далъ възможность чрѣзъ Любовьта да го намѣришъ. Вие търсите доброто отвънъ. Не, тъй както днесъ човѣкъ се проявява, доброто му не може да се види отвънъ. То е дълбоко затрупано въ материалния свѣтъ. Дълбоко трѣбва да се засегне човѣкъ, за да видите, че въ неговата душа се криятъ хубави, красиви зародиши. Тѣ чакатъ само благоприятни моменти за своето развитие и проявление. И тогава азъ казвамъ: да проявишъ обичъта си къмъ нѣкого, това значи да направишъ такова нѣщо за него, което дълбоко да засегне душата му. Само тази обичъ е въ състояние да повдигне човѣка. Да намѣришъ въ човѣка една добродѣтель, дълбоко скрита въ неговата душа, и да съдѣйствувашъ за нейното раз-

вителие, това значи обичъ, любовъ къмъ този човѣкъ. Да обичашъ човѣка, значи да разбирашъ неговитѣ мжноти и да му помагашъ при разрѣшението имъ.

Казвате: какво нѣщо е мжнотия? Питамъ: можете ли да се качите зимно врѣме на Мусала? Вие нѣмате прѣдстава, какво значи качването на Мусала зимно врѣме, когато всичко наоколо е покрито съ ровѣкъ снѣгъ, дълбокъ отъ 1—2 м., че като вървите, да потъвате до поясъ. Когато човѣкъ се натъкне на подобна мжнотия въ ума си, тогава той разбира, какво нѣщо сж мжнотиитѣ въ живота. И въ живота има подобни положения, подобни мжноти, които разбираме само слѣдъ като се натъкнемъ на тѣхъ. Това не показва, че снѣгътъ е нѣщо лошо. Не, самъ за себе си този дълбокъ, мекъ снѣгъ около васъ прѣдставлява отлична картина, но речете ли да вървите по него, вие потъвате до поясъ и не можете да напрѣдвате. Допуснете, че вие непрѣменно трѣбва да се качите на Мусала, и отъ това качване зависи живота ви. Какво ще направите? Ще кажете: да ме пази Господъ отъ подобно изпитание!

Често хората си служатъ съ междуметията: „ахъ, ехъ, ихъ, охъ, ухъ.“ При какви случаи се употрѣбаватъ тѣзи частици? Тѣ сж много естествени звуци, които и до днесъ се употрѣбаватъ въ всички езици. Тѣзи звуци сж остатъци отъ единъ старъ езикъ. При какви случаи си служимъ съ междуметията „ахъ“? — При загуба на нѣщо. — Ами съ частицата „ехъ“? — При съжаление за нѣщо. — Съ

частицата „ихъ“? — Когато нѣщо ни е омръзнало, дотегнало. — Съ частицата „охъ“? — При болестъ. — Съ частицата „ухъ“? — При умраза. Забѣлѣжете, въ всички тия междуметия съгласната буква „х“ не се измѣня, но се измѣнятъ само гласнитѣ букви. Ако съгласната буква „х“ промѣни мѣстото си и заеме първо мѣсто прѣдъ гласнитѣ, ще имаме частицитѣ: „ха, хе, хи, хо, ху“. Въ този случай частицитѣ „ха, хе, хи, хо, ху“ се употребяватъ за трансформиране на състоянията. Щомъ изговорите частицата „ахъ“, веднага слѣдъ това изговорете обратната частица „ха“ и ще видите, че съсгоянието ви ще се подобри. Кажете ли „ихъ,“ слѣдъ това изговорете „хи,“ и наблюдавайте, какъвъ резултатъ ще имате. Щомъ изговаряте частицитѣ „ха, хе, хи, хо, ху,“ тѣ показватъ, че работитѣ се оправятъ. Съгласната буква „х“ е мека, а гласнитѣ букви „а, е, и, о, у“ сж твърди звукове, които прѣдставляватъ творчески сили.

И тъй, произнасянето на еднитѣ или на другитѣ междуметия прѣдставляватъ редъ психологически упражнения. Обикновено въ скръбта си човѣкъ усѣща едно особено разбъркване, едно скжсяване на мозъчнитѣ нерви, вслѣдствие на което енергията въ организма му не тече правилно. Ако можете да погледнете мозъка на скърбеция човѣкъ, ще видите, че той прилича на развълнувано море, вслѣдствие на което въ него се забѣлѣзватъ редъ дисхармонични прояви. За да се възстанови равновѣсието въ този човѣкъ, прѣди всичко състоянието на развълнувано то

море трѣбва да утихне. Това значи: всички прѣдмети, които вълнуватъ ума и сърцето на човѣка, трѣбва да се прѣмахнатъ, да се отстранятъ, а вмѣсто тѣхъ да се турятъ нови елементи — надежда, вѣра и любовъ. Да се възстанови равновѣсието на човѣка, на думи това става лесно, но всѣки знае, колко мжчно става въ дѣйствителностъ. Колко лесно човѣкъ изгубва своето прѣкрасно разположение, и колко мжчно го възстановява! Една дума, единъ погледъ, една несполука въ живота на човѣка сж въ състояние да го изкаратъ отъ релситѣ на неговия пжтъ, и той да изгуби приятното разположение на своя духъ. Всичко това се отразява злѣ върху ума и сърцето му.

Казвате: какво трѣбва да правимъ, за да запазимъ своето равновѣсие? — Дръжте въ ума си великия законъ на разумността, споредъ който всички нѣща въ природата се извършватъ по строго опрѣдѣленъ, послѣдователенъ пжтъ. Знайте, че невъзможно е да ви постигне въ живота нѣщо, което да не е прѣдвидено. Може ли прѣстътъ на ржката ви да пострада отъ нѣщо, ако вие сте внимателни? — Не може. Ако не внимавате, можете да го изложите на редъ страдания. Да допуснемъ, че ржката на човѣка има индивидуално съзнание, но вие сте принудени съ нея да чукате камъни. Какво ще каже ржката въ този случай? Трѣбва ли тя да се оплаква отъ своето положение? Какво означава удрянето на камъни съ чукъ въ ржка? Това показва, че човѣкътъ, чиято е ржката, иска да я впрегне въ усилена работа. Той я заставя

да работи, а при това не иска да и причини страдания. По сщия начинъ и Господъ ни туря на работа. Ако човѣкъ трѣбва да бжде чукъ, за да прѣдолѣе извѣстна мжчнотия, трѣбва ли той да се отказва отъ тази длъжностъ? Той може да бжде чукъ, безъ да си причинява излишни страдания. Какъ? — Като бжде внимателенъ и разуменъ.

Тѣй щото отношенията, които сжществуватъ между хората, сж абсолютно разумни и строго опрѣдѣлени. Въ тѣхъ нѣма нищо случайно, нищо произволно, и тѣ се ржководятъ отъ вжтрѣшната свобода на човѣка. Когато се говори за индивидуалнитѣ страдания, отъ които пѣшките и плачете, тѣ сж прѣдвидени за вашето развитие и повдигане. Всички страдания сж необходими за пробуждане на човѣшкото съзнание. Днесъ, напимѣръ, вие удряте съ чука си върху единъ камѣкъ, но той не изпитва никакви страдания, каквито вие бихте изпитвали, когато ви удрятъ съ чукъ. Обаче, единъ день, когато съзнанието на камѣка се пробуди, и той ще изпитва ударитѣ на вашия чукъ отгорѣ си и ще плаче, ще страда, както днесъ вие плачете и страдате.

Мисълта, която искамъ да ви оставя сега, е слѣдната: когато ви дойде нѣкое страдание, опрѣдѣлете въ себе си, дали това страдание е разумно, или не е разумно. За десетъ дня отъ днесъ направете слѣдното упражнение: колкото страдания ви дойдатъ прѣзъ дня, опрѣдѣлете ги, дали тѣ сж разумни, или не; послѣ, сметнете, колко отъ тѣхъ наброй сж разумни, и колко не сж разумни. Разумнитѣ

страдания сж отъ невидимия свѣтъ, а неразумнитѣ — отъ васъ. Това е едно малко упражнение, малкъ опитъ, отъ който ще придобиете извѣстни знания и наука. Всѣко страдание има смисълъ, когато е разбрано и добръ използвано. Ако вие разбирате и използвате вашитѣ разумни страдания, тогава и невидимиятъ свѣтъ ще ви се радва и ще ви помага. Пѣвецътъ обича онзи, който го слуша внимателно и цѣни, разбира пѣнието му. Обичате ли, разбирате ли пѣнието му, той ще бжде доволенъ отъ васъ и ще ви пѣе. Ние всѣкога сме готови да укажемъ услуга на онзи, който се намира въ състояние, подобно на нашето. Защо? — Защото той ни разбира, и ние ще можемъ свободно да сподѣлимъ съ него своята радостъ, или своята скръбъ. Ето защо човѣкъ трѣбва да влиза въ положение-то на другитѣ, да ги разбира.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

✱

15. Лекция отъ Учителя, държана на 24 февруари, 1926 г. въ г. София.

..... :

ПРИРОДНИ ИЗРАЗИ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бѣди!“

Размишление.

Изпѣйте упражнението „Махаръ-Бену“ и
втората частъ отъ него, която прѣдставлява
прѣводъ на първата. Прѣводътъ е слѣдниятъ:
„Въ мракъ, тъмнота е билъ животътъ нашъ,
но слънцето на живота просия у насъ. И ний
тръгнахме въ пѣтя чистъ и святъ за насъ,
святъ за насъ.“

Прочете се резюме отъ темата: „Ка-
чества на най-голѣмото и на най-малкото
число.“

Чете се темата: „Най-силната дума въ
български езикъ.“

Слѣдния пѣть пишете върху темата:
„Най-старото дърво въ свѣта.“

Сега ще ви задамъ слѣднитѣ нѣколко
въпроса: видимо и осезаемо нѣщо ли е гла-
дътъ? — Гладътъ се чувствува. Кой сж отли-
чителнитѣ чѣрти на глада? По какво позна-
вате, че нѣкой човѣкъ е гладувалъ? — Очи-
тѣ му сж хлътнали, лицето — посърнало, тѣ-
лото — малко сгърбено, гласътъ — тихъ, мекъ,
а общиятъ видъ — като на смиренъ човѣкъ.
Кой сж отличителнитѣ чѣрти на сития, на из-
хранения човѣкъ? — Лицето му е пълно, ме-
сесто, очитѣ — потънали въ месо, ходътъ —
сигуренъ, смѣлъ, гласътъ — високъ, силенъ.

Коремътъ на гладния човѣкъ е вдлжбнатъ, като вдлжбнатината на нѣкои шишета. Коремътъ на изхранения човѣкъ е малко изпжкналъ навънъ, като издутата частъ на нѣкои шишета. Като съберете единъ пълень и единъ слабъ човѣкъ, двамата заедно ще образуватъ едно шише. Значи, двама души сж необходими, за да се образува едно шише.

Освѣнъ външна страна, гладътъ има и своя вжтрѣшна, психическа страна. Задъ гладъ се крие нѣщо важно и интересно. Въ физическия свѣтъ гладътъ е изразъ на особена вжтрѣшна духовна сила, отъ която човѣшкиятъ духъ и човѣшката душа се нуждаятъ. Значи, облѣче ли се духътъ въ материя, въ форма на човѣкъ, той винаги изпитва гладъ. Въ това отношение интересно е човѣкъ да наблюдава промѣнитѣ, които ставатъ въ врѣме на гладъ и на задоволено състояние, както по лицето си, така и върху цѣлия си организъмъ. Лицето на човѣка е огледало на всички вжтрѣшни промѣни, които ставатъ съ него. То е огледало, въ което се отразява вжтрѣшния човѣкъ. Ето защо той трѣбва да слѣди всички промѣни, които ставатъ съ него. Наблюдавайте, какви промѣни ставатъ въ чъртитѣ на лицето, когато човѣкъ изживява нѣкакви благородни чувства. Наблюдавайте, какъвъ е погледътъ му тогава, какви сж по голѣмина очитѣ, каква е формата на устата му и т. н. Казвате: еди-кой си човѣкъ е милостивъ, еди-кой си е разуменъ. По какво познавате милостивия, и по какво — разумния човѣкъ? Казвате: разумниятъ човѣкъ се познава по своитѣ

мисли, чувства и дѣла. Прѣдставете си, че нѣкой разуменъ човѣкъ чете една хубава книга и си извади нѣколко цѣнни мисли отъ нея. Какъ ще познаете, че той е разуменъ човѣкъ? Ако той е извадилъ една мисль, тя ще има свой опрѣдѣленъ изразъ. Разумниятъ човѣкъ всѣкога си служи съ криви линии; той винаги върви по спиралъ. По счупени линии той не върви. Движи ли се по криви линии, животътъ му ще се изправи. Разумниятъ човѣкъ всѣкога избира най-дългия пжть, а глупавиятъ избира най-кжсия пжть.

На пръвъ погледъ тѣзи мисли изглеждатъ противорѣчиви, но азъ ще ви обясня идеята, която се крие въ тѣхъ. Ние наричаме глупавия човѣкъ боленъ, а разумниятъ — здравъ. Въ такъвъ случай, кой може да издържа на по-дългъ пжть: болниятъ, или здравиятъ? — Здравиятъ, разбира се. Слѣдователно, здравиятъ и разумниятъ човѣкъ вървятъ по една и сжща линия, а глупавиятъ и болниятъ и да искатъ, не могатъ да вървятъ по тѣхния пжть. Тѣ всѣкога ще гледатъ да съкратятъ малко пжтя си, все ще търсятъ кжсия пжть. Значи, въ живота важни сж резултатитѣ. Дългото врѣме съ добри резултати е кжсо врѣме, а кжсото врѣме съ лоши резултати е дълго врѣме. Защо? — Понеже човѣкъ дълго врѣме ще изпитва радости, вслѣдствие на което ще забрави тази продължителность, прѣзъ която е траяла изкупването. Въ това отношение резултатътъ е важенъ, че сте изкупили грѣховетѣ си. Щомъ имате добри резултати,

никой отъ васъ нѣма да щади врѣмето си. И тъй, когато казваме, че най-кжсиятъ пжтъ е правиятъ, въ сжщностъ ние разбираме разумния пжтъ, съ добритѣ резултати, а не буквата на нѣщата.

Много отъ съврѣменнитѣ хора, както и много отъ васъ, искатъ въ скоро врѣме да станатъ учени. Въ една година човѣкъ може ли да стане ученъ? Въ петъ или въ десетъ години може ли да стане ученъ? Да бжде човѣкъ горѣ-долу ученъ, да свърши четири отдѣления, затова се изискватъ 120 години. Казвате: тъй ли? Ами какво трѣбва да се каже тогава за хората, които сж свършили университетъ и притежаватъ дипломъ? Тази ученостъ е споредъ разбиранията и изискванията на хората, които живѣятъ на земята. Тѣ иматъ особена мѣрка за ученитѣ хора. Щомъ е така, ние питаме: защо, като има толкова много учени хора на земята, тѣ не оправиха досега свѣта? Не могатъ ли да оправятъ свѣта, тѣ не сж истински учени. Днесъ има толкова много учени медици, лѣкари, а при това болеститѣ се увеличаватъ. Много учени философи има, а при това мисълта на хората се все повече и повече забърква. Много учени богослови има, а при това въ умоветѣ на религиознитѣ хора сжществува голѣма каша. Навсѣкждѣ ще срещнете учени хора, а при това работитѣ се повече оплитатъ, а не се разплитатъ. Значи, днесъ хората се нуждаятъ отъ истинско, положително, реално знание, което да изправи забърканитѣ работи въ свѣта.

Ако срещнете въ природата нѣкакъвъ символъ, като този въ фиг. 1, какъ ще го изтъкувате? Подобни прѣчупвания и размѣствания ставатъ и съ земнитѣ пластовете. Какво заключение ще извадите, ако срещнете нѣкъждѣ такова прѣчупване на земнитѣ пластовете? Мнозина ще кажатъ, че това е нѣкакво съвпадение. Питамъ: когато хората острятъ ножо-

Фиг. 1.

ветѣ си, това съвпадение ли е? Защо тѣ правятъ ножоветѣ си остри? Ако въ тия съвпадения, както вие ги наричате, има нѣкаква цѣль, тѣ сж разумни прояви, или на вашъ езикъ наречени,

разумни съвпадения. Кривитѣ и правитѣ линии сж проекции на извѣстни сили въ природата. Коя линия отъ прѣдставенитѣ на фигурата е най-силна? Най-силна е най-дългата линия (а). Счупенитѣ линии (в) показватъ, че процесътъ, който е ставалъ между силитѣ, е билъ бързъ, имало е голѣмо стълкновение между тѣхъ. Затова, именно, е станало прѣчупване на линиитѣ. При (а) процесътъ е ставалъ по-бавно, по-мудно, и затова е по-разуменъ, отколкото при линиитѣ в. Забѣлѣзано е сжщо така, че хора, които пишатъ нервно, съ остри букви, не сж много здравомислещи. Тѣ нѣматъ търпѣние. За да мисли човѣкъ право, той трѣбва да бжде много спо-

коенъ. Щомъ се безпокои за нѣщо, въ мозъка му ставатъ особени физиологически промѣни, вслѣдствие на което и идеитѣ му сж объркани. Често това се случва съ хора, у които се заражда нѣкаква велика идея за услуга на човѣчеството, а въ сжщото врѣме въ тѣхъ се явява и желание да блеснатъ, да се прославятъ прѣдъ хората. При тѣзи двѣ различни идеи, въ мозъка имъ става извѣстно стълкновение, което прѣдизвиква забъркване, прѣплитане на тѣхнитѣ мисли. Такива хора мязатъ на дѣца, които взиматъ една клечка кибритъ, запалватъ я, но тя изгасва; взиматъ втора, трета, четвърта, запалватъ ги, но всички изгасватъ. Въ края на краищата прѣдъ тѣхъ лежатъ купъ изгаснали клечки, но нито огънятъ имъ гори, нито свѣщъта имъ свѣти.

Разумниятъ човѣкъ, обаче, не постъпва така. Запали ли една клечка кибритъ, той запалва свѣщъта си, и започва да чете на нейната свѣтлина. Запали ли втора клечка кибритъ, той запалва огъня си, и започва да се грѣе на него. Разумниятъ човѣкъ не хаби думитѣ си. Той никога не говори напразно. Всѣка негова дума е на мѣстото си, и тя има точно опрѣдѣленъ смисълъ. Той никога не се обръща къмъ човѣка съ думитѣ: „Високо уважаеми, почитаеми господине! Имамъ великата честъ да се разговарямъ съ Васъ“... Това сж думи отъ езика на висшата дипломация, дѣто се спазватъ извѣстни етикеции. Тѣзи думи сж наредени, като тоноветѣ на нѣкоя звучна симфония, която въздѣйствува външно на човѣка, но не и върху неговата душа.

Ако човѣкъ е щестлавенъ и чуе тѣзи думи, отправени до него, той си въобразява, че наистина, прѣдставлява нѣщо особено. Разумниятъ човѣкъ си служи съ прости думи. Когато иска да напише, или да каже нѣщо на човѣкъ, когото обича и уважава, той ще каже: добри, или уважаеми господине! Думитѣ, съ които разумниятъ човѣкъ си служи, сж съдържателни.

Значи, има думи съдържателни, има и думи безсъдържателни. Съдържателни думи сж тѣзи, които иматъ смисълъ. Смыслени думи пѣкъ сж тѣзи, които излизатъ отъ сърцето на човѣка. Ако глупавиятъ човѣкъ си служи съ думитѣ на философа, тѣзи думи иматъ ли смисълъ за него? Ако нѣкой човѣкъ напише едно любовно писмо, което заимствува отъ нѣкоя книга, това писмо има ли смисълъ за него? Ако нѣкой свирѣ едно музикално парче, безъ да го разбира, това свирене има ли смисълъ за него? Нѣщата сж цѣнни, когато иматъ форма, съдържание и смисълъ. Ето защо, стремете се и вие да си изработите съдържателенъ езикъ. Всичко, каквото човѣкъ мисли, чувствува и върши, трѣбва да бѣде съдържателно, смислено. Важни и сериозни работи се случватъ въ живота на човѣка, разрѣшението на които често зависи и отъ езика, съ който той ще си послужи. Казватъ за нѣкого: този човѣкъ е важна птица. Какво означаватъ тѣзи думи? Да кажешъ за човѣка, че е важна птица, това подразбира, че той заема високо положение, високъ и отговоренъ постъ.

Питамъ: кои птици сж важни? Орелътъ важна птица ли е? Ако сравните орела и славея, коя отъ двѣтѣ птици седи на първо мѣсто? — Орелътъ е царь на птицитѣ, а славеятъ е извѣстенъ като добъръ пѣвецъ. Споредъ васъ, чия служба е по-висока: тази на славея — да пѣе, или на орела — да владѣе? Ако разглеждате лъвъ и овца, на кого ще дадете първото мѣсто: на лъва, или на овцата? Нѣкои ще кажатъ, че овцата трѣбва да заеме първо мѣсто. Ако е така, защо лъвътъ наричатъ царь на животнитѣ?

Казвамъ: всички животни, растения и минерали не сж нищо друго, освѣнъ символи, съ които невидимиятъ свѣтъ говори на разумнитѣ хора. Въ всѣки символъ се крие велика идея. Щомъ е така, може ли да се опрѣдѣли, коя птица, кое животно, кое растение или кой камъкъ е най-важенъ въ своето царство? Всѣко сжщество има своя важностъ и прѣдзначение. Орелътъ, запримѣръ, казва: „Както азъ хващамъ съ клюна си всичко, каквото срещна на пѣтя си, така и вие отъ високо разглеждайте своитѣ мисли, откъсвайте нечиститѣ, които срѣщате на пѣтя си и ги захвърляйте настрана!“ Лъвътъ казва: „Всичко непотрѣбно въ пѣтя си разкъсвай и прѣмахвай! Овцата казва: „Когато трѣвата израсне високо и съ това заглушава другитѣ растения, ти я окоси, както азъ я опасвамъ, за да могатъ всички растения около нея свободно да се развиватъ.“ Славеятъ пъкъ казва: „При всѣка радостъ или скръбъ, при всѣка мъжнотия пѣйте, славете Бога, както и азъ правя.“

Казвате: какъ можемъ да вземемъ лъва за образецъ въ живота си, когато е толкова свирепъ? Не, лъвътъ не е нито свирепъ, нито жестокъ, но той е силенъ, и вслѣдствие на това си служи съ съкращения процесъ; той съкращава врѣмето. Лъвътъ казва на всички млѣкопитаещи: азъ съмъ царъ, имамъ право да разполагамъ съ васъ, затова всички вие трѣбва да работите заради мене. Месояднитѣ животни иматъ високо мнѣние за себе си; тѣ считатъ, че въ умствено отношение стоятъ по-високо отъ трѣвопаснитѣ. Трѣвопаснитѣ пкъ въ сърдечно отношение сж по-културни отъ месояднитѣ. Слѣдователно, ние имаме двѣ култури: култура на ума и култура на сърцето. Трѣвопаснитѣ сж прѣдставители на културата на сърцето, затова тѣ сж по-добри, иматъ чисто, благородно сърце. Месояднитѣ сж прѣдставители на културата на ума. Тѣ сж по-умни отъ трѣвопаснитѣ, но по сърце не сж добри. И сега, вие, като разумни хора, ще съедините двата принципа, на лъва и на овцата, и ще кажете: ние ще бждемъ умни, като лъва, и добри, като овцата. Ще разкъсваме злото, като лъва; ще окосяваме, ще опасваме трѣвата, като овцата и ще даваме мѣсто на доброто въ насъ да расте. Когато се коси трѣвата, и за нея е добро, защото съ това се засилва нейната жизненостъ. Не се ли коси трѣвата, горната ѣ часть и безъ това изсъхва. Тѣй щото косенето на трѣвата е благо за нея.

И тѣй, като прѣнесете всички тия психологически прояви на животнитѣ въ вашия животъ, вие ще си служите съ тѣхъ, като съ спе-

циални методи за работа. Колкото и да е грубъ единъ методъ, въ даденъ случай той има своето приложение. Значи, вие можете да си служите при специални случаи или съ метода на лъва, или съ метода на овцата, или съ метода на орела, или съ метода на славея. Сжщо така вие можете да си служите и съ метода на растенията, на минералитѣ — изобщо съ всичко, каквото сжществува въ живата природа. Разумниятъ човѣкъ се учи отъ всичко. Въ това отношение отъ всички се изисква не само наблюдателность, но и вжтрѣшно разбиране, вжтрѣшно съпоставяне на явленията и прѣдметитѣ единъ съ другъ. Придобие ли тѣзи способности, като виждате орелъ и славей, вие нѣма да отричате значението на единия за смѣтка на другия, но ще ги съпоставите разумно, ще търсите връзката, отношението, което сжществува между тѣхъ. Като виждате гължбъ и славей, пакъ нѣма да отричате или да подцѣнявате качествата на единия прѣдъ другия, но ще ги сравните и ще изтъкнете прѣдимствата и на единия, и на другия. И гължбътъ, и славеятъ пѣятъ, но славеятъ е отличенъ пѣвецъ, когато гължбътъ е посрѣдственъ. И гължбътъ, и славеятъ се хранятъ съ зърнени храни, но гължбътъ никога не измѣня на своята храна. Той винаги остава вегетарианецъ. Славеятъ, обаче, има огненъ характеръ. Него ще видите и тукъ, и тамъ. Той се храни и съ мушици, и съ зрънца. Въ това отношение гължбътъ има устойчивъ характеръ. Той е трезвъ и високо надминава славея.

Като се изучава живота отъ окултно гледище, интересно е да се знае, при какви природни условия, именно, сж създадени тѣзи два характера — на славея и на гължба. Прѣзъ разнитѣ периоди на развитие, природата е създавала разлинчи форми. Запримѣрь, когато се е създавалъ гължбѣтъ и когато сж се създавали млѣкопитаещитѣ, условията въ природата, както и идеитѣ, които сж циркулирали изъ пространството, сж били съвсѣмъ различни. Слѣдователно, отъ различнитѣ типове и форми, които природата е създадала, можемъ да сждимъ за миналото; отъ сегашнитѣ форми и типове можемъ да сждимъ за бждещитѣ, които природата приготвява. Щомъ можемъ да опрѣдѣлимъ това нѣщо за животнитѣ, на сжщото основание ние можемъ да опрѣдѣлимъ, какъвъ ще бжде човѣкътъ, когато природата приготвява. Природата е приготвила вече модела за бждещия човѣкъ. Тя чака само неговото врѣме, за да го изяви и тури на работа въ свѣта. Това сж далечни перспективи, наистина, но и тѣ ще се реализиратъ нѣкога.

Една отъ близкитѣ идеи е човѣкъ да се самоизучава: да изучава своитѣ мисли, чувства и дѣйствия. Да се изучава човѣкъ, това подразбира той да се самонаблюдава, да изправя погрѣшкитѣ си, но не и да се самокритикува. Самокритиката е достояние на най-ученитѣ, на най-благороднитѣ, на най-възвишенитѣ хора. Обикновениятъ човѣкъ не трѣбва да се занимава съ самокритика. Тя прѣдставлява остъръ ножъ, съ който той може да се нарани. Внушите ли на нѣкой слабъ човѣкъ

мисълта, че той е лошъ, нѣма да мине много врѣме и, по силата на самовнушението, той дѣйствително ще стане лошъ човѣкъ. По-добрѣ е на слабия човѣкъ да кажете, че е добъръ, за да стане такъвъ, отколкото да му кажете, че е лошъ и да стане лошъ.

Всички сте опитали силата на внушението, и затова, стремете се да си внушавате добри и прави мисли, а не криви и отрицателни. Запримѣръ, нѣкой отъ васъ започва да кашля. Какво трѣбва да прави? Трѣбва ли да се страхува, да търси лѣкаръ, да му даде нѣкакви лѣкарства? Приложете за лѣкуване на кашлицата слѣдния методъ: прѣбройте, колко пѣти ще кашляте днесъ. Напримѣръ, днесъ сте кашляли 40 пѣти. Тогава, вечерята, като си лѣгате, кажете си: утрѣ азъ ще кашлямъ 30 пѣти. Бройте и този день, да видите, колко пѣти ще кашляте. Ако сте успѣли въ лѣкуването си, вие ще кашляте 30 пѣти само. Вечерята, прѣди лѣгане, пакъ си кажете: утрѣ ще кашлямъ само 20 пѣти. Така постепенно намалявайте броя на кашлянето, докато стигнете да кашляте само единъ пѣтъ прѣзъ дня. Упражнявайте волята си по този начинъ, и ще видите, какви резултати ще придобиете. Днесъ мнозина вѣрватъ въ медикаментитѣ, но нѣматъ добри резултати отъ тѣхъ.

Съврѣменнитѣ хора носятъ бастони, но съ това тѣ ставатъ инвалиди. Вземете, напримѣръ, нѣкой старъ човѣкъ, който носи тояга и се подpira на нея. Докато той не е започналъ да носи тояга, все още уповава на кра-

ката си, на силитѣ си. Въ който день той вземе тояга въ ржка, силитѣ му го напушатъ. И ще видите, че този човѣкъ отъ день на день отпада, защото вече нѣма вѣра въ себе си. Той си самовнушава, че старостѣта го е налегнала, вслѣдствие на което губи и послѣднитѣ си сили. Споредъ модата и младитѣ носятъ бастони. Нека носятъ, но да не се подпиратъ, да не уповаватъ на тѣхъ. Щомъ искате, носете бастони, но ги махайте изъ въздуха, пазете се отъ кучетата, но не се крѣпете съ тѣхъ, не се подпирайте. Уповавайте на ржцѣтъ, на краката си, а бастонитѣ носете само като забавления, като мода.

Казвамъ: прѣди всичко човѣкъ трѣбва да уповава на своя умъ, на своето сърце и на своята воля. Той трѣбва да се съвѣтва съ душата си, а да се учи отъ духа си. Постѣпва ли по този начинъ, той ще стане ученъ човѣкъ; не постѣпва ли така, голѣми нещастия и страдания ще го сполетятъ. Ако не искате да станете прѣждевръменно инвалиди, работете съ тѣзи четири величини, които Богъ ви е далъ: съ своя умъ и съ своето сърце, съ своята душа и съ своя духъ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!

×

16. Лекция отъ Учителя, държана на 3 мартъ, 1926 г. въ г. София.

ЖИВИТЪ ЗАКОНИ НА ДОБРОДЕТЕЛИТЪ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бъди!“

Размишление.

Сега, мислено ще направимъ едно пжтешествие до слънцето и назадъ: петъ минути отиване, и петъ минути връщане назадъ. Ще дигнете и двѣтѣ си ржцѣ нагорѣ, малко отворени, съ дланитѣ една срѣщу друга. Дѣсната ржка остава горѣ, а лѣвата сваляте долу. Тѣй както сте, тръгвате отъ земята за слънцето. Като започнете да се връщате назадъ, промѣните ржцѣтѣ си: лѣвата дигате нагорѣ, а дѣсната сваляте долу. Като слѣзете на земята, сваляте и лѣвата ржка при дѣсната; двѣтѣ ржцѣ поставяте една срѣщу друга, за да се свържете съ магнетическото течение, което постоянно иде отъ слънцето къмъ земята. Въ врѣме на упражнението ще гледате да се освободите отъ всѣкакви тревоги и безпокойствия; отидете ли до слънцето съ всички ваши смущения, вие ще се свържете съ извѣстни отрицателни течения, които ще ви въздѣйствуватъ дисхармонично. Значи, въ врѣме на цѣлото пжтешествие, което ще трае всичко десетъ минути, вие ще оставите багажа си на земята, и на връщане ще си го вземете.

Четоха се темитѣ: „Най-старото дърво въ свѣта“, „колко клѣтки има въ човѣшкия

мозък“ и „най-силната дума въ български език“.

Слѣдния пътъ пишете върху темата: „Произходъ на синитѣ и на чернитѣ очи“.

Какво ще получите, ако повдигнете единицата и двойката въ квадратъ? Значи, колко ще се получи, ако имате $(1+2)^2$? Единицата, повдигната въ квадратъ, дава единица. Числото двѣ, повдигнато въ квадратъ, дава четири. Какво ще получите, ако вземете сумата отъ слѣдния биномъ въ квадратъ: $(2+4)^2$? Какъ ще прѣдставите геометрически 4^2 ?

Когато се говори за окултна психология, трѣбва да знаете, че нейнитѣ възгледи и схващания за душевния животъ на човѣка, коренно се различаватъ отъ тия на обикновената психология. Допуснете, че вие имате е но приятно, меко състояние. На какво се дължи това меко състояние въ човѣка? При какви условия, напимѣръ, оловото може да стане меко? — При нагрѣване. При какви условия човѣкъ става мекъ? — Човѣкъ става мекъ при топлина, но при специфична топлина. Физическата топлина не само че не прѣдава на човѣка топлина която е характерна за живота, но тя обикновено изгаря, разрушава. Ако поставите ржката си въ огъня, тя непременно ще изгори; поставите ли я въ специфичната топлина на живота, градуситѣ на която сж по-интенсивни отъ тѣзи на обикновената топлина, тя по никой начинъ нѣма да изгори. Кой огънь е по-силенъ: този, който гори и изгаря, или този, който гори и не изгаря? Огънь, който гори и не изгаря е по-

силенъ отъ този, който гори и изгаря. Ако вашитѣ чувства се запалватъ и изгарятъ, каква е тѣхната топлина? — Физическа.

Всички съврѣмenni християни, или изобщо всички хора искатъ да иматъ приятни настроения, но разумната природа, която е прѣдвидила всичко, тя е поставила чувствата въ зависимостъ отъ извѣстни закони. Запримѣръ, човѣкъ не може да бжде милосърденъ, ако не разбира закона на милосърдието; той не може да бжде търпеливъ, нито добродѣтеленъ, ако не разбира законитѣ на търпѣнието и на добродѣтеля. Слѣдователно, специфични закони опрѣдѣлятъ разнитѣ добродѣтели. Тѣзи закони не сж механически, но живи закони. Запримѣръ, човѣкъ може да бжде милосърденъ, само ако разбира закона на милосърдието. Разбира ли този законъ, той ще има методъ, какъ да придобие милосърдието; щомъ има методъ, той ще знае елементитѣ, чрѣзъ които ще прояви милосърдието. Когато нѣкой човѣкъ плаче за страданията на другитѣ хора, милосърденъ ли е той? Не, този човѣкъ съ плача си само изказва съжаление къмъ другитѣ. Истински милосърдниятъ човѣкъ не плаче, но влиза въ положението на хората, разбира ги и имъ помага. Той има отзивчиво сърце къмъ нуждитѣ на хората. Дойде ли нѣкой при него, той е готовъ веднага да му помогне. Напримѣръ, дойде при васъ нѣкой ученикъ, който не може да рѣши задачитѣ си. Вие веднага отдѣляте частъ отъ врѣмето си за него и му помагате

въ рѣшението на задачитѣ. Разположението на сърцето къмъ услуга въ всѣки даденъ случай, говори за милосърдие въ човѣка. Ако, слѣдъ като направите услугата, започвате да разправяте, какво сте направили, вие не разбирате закона на милосърдието. Споредъ този законъ, доброто, което правите, никога не се споменава. Защо? — Защото доброто, което сте направили нѣкому, е написано, както на вашия, така и на неговия гърбъ. Следователно, всѣки, който знае да чете, самъ ще разбере, какво сте направили. Нека другитѣ четатъ доброто, което сте направили. Не е нужно вие сами да го разправяте.

Казвамъ: всички нѣща трѣбва дълбоко да се проучаватъ, за да се разбере тѣхния вжтрѣшенъ смисълъ. Напримѣръ, нѣкой човѣкъ чете свещеното Писание и казва: когато отида на небето, азъ ще познавамъ ангелитѣ, ще се разговарямъ съ тѣхъ. Това е обикновено разбиране на въпроситѣ. Да познавашъ ангелитѣ, не е достатъчно само да си прочелъ нѣщо за тѣхъ. Да познавашъ човѣка, не е достатъчно само да го срещнешъ. Да познавашъ мечката, не е достатъчно само да я видишъ на картина, или нѣкждѣ въ гората. Нѣщата се познаватъ и разбиратъ, когато се знае поне една отъ тѣхнитѣ основни чърти. Тогава, кажете една отъ основнитѣ чърти на ангела, на човѣка и на мечката. Казвате: една отъ основнитѣ чърти на човѣка е разумността. Обаче, разумността е голѣма единица, която може да се раздоби на множество разумни частици, всѣ-

ка отъ които има свое специфично качество. Значи, разумността е качество.

Питамъ: какви сж качества на живота? Да оставимъ този въпросъ неразрѣшенъ, защото често неразрѣшенитѣ задачи сж най-приятни за човѣка. Кажешъ ли, обаче, думата човѣкъ, ти разбирашъ положителна, абсолютна разумность, въ която това живо сщество, наречено човѣкъ, се движи и живѣе. Когато се говори за разумността, трѣбва да се разбира цѣлото, а не частитѣ му. Първо човѣкъ трѣбва да има понятие за цѣлото, а послѣ и за неговитѣ части. За Бога ще знаете, че Той, като цѣло, е недѣлима единица. Той създава свѣта, безъ да зависи отъ него. Богъ е извънъ всички нѣща и отъ нищо не зависи, отъ нищо и съ нищо не може да се опрѣдѣли. Нѣкои философи казватъ, че и Богъ страда, като хората. Не е така. Веднѣжъ Богъ е създалъ свѣта, Той знае, че хората трѣбва да работятъ. И когато страдатъ, Той знае, че тѣ работятъ. Въ това отношение, колкото повече човѣкъ страда, толкова повече той работи; колкото повече се радва, толкова повече плодъ е дало неговото дърво. Богъ гледа еднакво и на страданията, и на радости-тѣ, които хората прѣживяватъ. Хората, като малки частици отъ цѣлото, не разбиратъ нѣщата, като Бога, и затова тѣ ту се радватъ, ту скърбятъ. Тази, именно, е разликата между Бога и насъ. Ние скърбимъ и се радваме, а Богъ нито скърби, нито се радва. Той само се весели.

И тъй, едно отъ качествата на Великото, на абсолютното Начало е благодѣта. И когато Богъ иска да покаже своето доволство отъ хората, Той имъ изпраща повече благодѣ, която се изразява въ повече скѣрби и радости. Казвате: защо Богъ ни изпраща толкова тежки страдания? Страданията, които вие наричате тежки, сж отъ васъ създадени. Тѣзи, които Богъ ви изпраща, сж леки. За тѣзи страдания Христосъ е казалъ: „Вземете моето иго, защото е леко и приятно“. Можете ли да кажете, че майката на нѣкое дѣте е измѣнила естеството си, ако метне на гърба си една мечка кожа и така се яви прѣдъ своето дѣте? Дѣтетото ще се уплаши отъ тази мечка, но това не е майка му. Тя е метнала отгорѣ си тази кожа, само да го изпита, дали и въ мечката кожа то ще я познае. Истински ли сж страданията на това дѣте, което при вида на тази мечка, започва да вика, да плаче? Тази мечка е неговата майка, която нито го е ухапала, нито одраскала. Тогава, защо дѣтетото плаче? — Защото не познава майка си. Ако и ние, като това дѣте, не познаваме Божията благодѣ, Божието присѣтствие, даже и подъ мечката кожа, това показва, че ние не познаваме Бога и Неговитѣ прояви.

Какво ще получите, ако съберете числата 1+2? Щомъ казваме, че единицата не се увеличава, а само се дѣли, какъ ще я съберете тогава съ числото двѣ? Възможно ли е да я събирате съ разни числа? Вие измѣрвате единицата съ нѣкаква опрѣдѣлена мѣрка, напирѣръ, съ аршинъ, или съ метъръ. Ако

имате единъ топъ платъ отъ хиляда метра и го измѣрвате съ метъра, отъ това измѣрване платътъ измѣня ли се? — Не се измѣня. Метърътъ измѣня ли се? — И той не се измѣня. Ами вие каква работа сте извършили? — Почти никаква. Ако, като търговецъ, вие цѣлъ день размѣрвате този платъ, духовниятъ свѣтъ ще ви пише за тази работа една черна линийка, съ каквато писателитъ задраскватъ нѣкоя дума, която не сж употребили намѣсто. Срѣщу такива дни невидимиятъ свѣтъ поставя черни линийки. Толкова е тѣхниятъ активъ. Хиляди такива дни срѣща човѣкъ въ своя животъ, резултатитъ на които сж черни линийки. Колко дни отъ вашия животъ ще намѣрите незадраскани съ такива линийки?

Мнозина се мислятъ за много важни, за учени, за силни хора. Това е тѣхно мнѣние, но не и мнѣние на небето. Невидимиятъ свѣтъ мисли съвсѣмъ другояче за нѣщата. Ако нѣкой човѣкъ отиде въ духовния свѣтъ и се върне отново на земята, той коренно ще измѣни своитъ възгледи за живота. Ако вие направите нѣкому добро и получите нѣкакво възнаграждение за това добро, невидимиятъ свѣтъ срѣщу него ще постави една черна линийка, а надъ нея ще пише: платено му е! Ако направите нѣкакво добро, безъ да очаквате нѣщо, срѣщу него пише: смѣтката е отворена, да му се плати! Слѣдователно, ако отъ деня на раждането, до деня на смъртта си, вие сте прѣкарвали само страдания и скърби, безъ да видите нѣкакво добро, срѣщу всѣки изминатъ день ще има написано нѣщо,

безъ черни линейки. Като отидете на небето, вие ще се радвате на красивъ животъ. Ако на земята сте живѣли добръ, имали сте добра жена, добри дѣца, заемали сте високо обществено положението, като отидете на небето, тамъ ще имате животъ, пълненъ съ черни линейки. Това показва, че на земята за всичко ви е заплатено.

Господъ казва: „Моитѣ мисли, моитѣ разбирания не сж като вашитѣ.“ Мнозина считатъ, че и Богъ мисли като тѣхъ. Това е едно отъ голѣмитѣ противорѣчия въ живота. Човѣкъ може да мисли като Бога, само когато живѣе чистъ, духовенъ животъ. Защо само тогава? — Защото тогава Божиятъ Духъ се проявява чрѣзъ него. Човѣкъ може да води духовенъ животъ, когато прилага законитѣ на добродѣтелитѣ. За да дойде до това положение, той трѣбва да изучава тия закони. Знаешъ ли закона на милосърдието, напримѣръ, ти лесно ще се справяшъ съ мжнотиитѣ въ живота. Знаешъ ли закона на търпѣнието, пакъ лесно ще се справяшъ съ мжнотиитѣ въ живота. Обаче, това не подразбира, че ти ще бждешъ свободенъ отъ страдания. Не, при сегашния животъ абсолютно невъзможно е да се избегнатъ страданията. Днесъ тѣ сж необходимостъ за човѣка. За да се освободи човѣкъ отъ нѣкакво страдание, той трѣбва дълго врѣме да се моли на Бога, да изпрати Духа си, да смекчи малко страданието му. Слѣдъ това страданието пакъ ще дойде. Послѣ той повторно ще се моли, да го посѣти Духътъ, да облекчи страданието му. Страданието

ще дохожда и ще си отива, докато човѣкъ най-послѣ научи урока си. Ето защо молитвата е необходимостъ за него. И Христосъ, и светиитѣ сж се молили. Каква нужда имаше Христосъ да се моли? Каква нужда имаха светиитѣ, пророцитѣ и апостолитѣ да се молятъ? Всѣки човѣкъ, малъкъ и голѣмъ, светия и обикновенъ, трѣбва да се моли. Прѣдставете си, че имате да плащате полица отъ 25,000 лева, а нѣмате петъ пари въ джоба си. Какво ще правите? Ще отидете при единъ свой приятель и ще му кажете: моля ти се, послужи ми, съ каквато сума можешъ, защото утрѣ имамъ полица отъ 25,000 лева. — Нѣмамъ повече, освѣнъ 1000 лв. — Добрѣ, ще благодаря и на тѣхъ. Взимашъ тѣзи 1000 лева, но ти оставатъ още 24,000 лева. Слѣдъ това отивашъ при вторъ приятель. Искашъ и отъ него толкова. Той казва: имамъ само 1000 лева, съ които мога да ти услужа. Взимашъ тѣзи пари и продължавашъ да ходишъ отъ приятель на приятель; всички ти даватъ по 1000 лева. Вечеръта, като се приберешъ дома си, прѣброявашъ паритѣ, въздъхвашъ си облекченъ и казвашъ: утрѣ ще мога да си изплатя полицата, но трѣбваше на 25 мѣста да тичамъ и да се моля, докато изкарамъ тия 25,000 лева. Питамъ: сжщото не е ли и въ живота?

Азъ ви навеждамъ на тази мисль, за да изучавате законитѣ на добродѣлитѣ. Ако нѣкой мисли, че има лесенъ пжтъ за небето, той се самоизлѣгва. За дѣцата има лесенъ пжтъ, но не и за възрастнитѣ. Слугинитѣ во-

зятъ дѣцата въ колички, но за възрастнитѣ нѣма нито колички, нито слугини. Тѣ сами трѣбва да стѣпватъ на краката си. Дѣцата и ангелитѣ носятъ на рѣцѣ. Обаче, мине ли дѣтинската възраст за дѣцата, оставатъ ги да ходятъ съ краката си, по тѣхния опрѣдѣленъ пѣтъ. Стѣпка по стѣпка тѣ вървятъ по своя пѣтъ. Тази е научната страна на живота. Всѣки човѣкъ най-първо трѣбва да заработи за постигане на сѣщественото въ себе си. Не се наемайте да постигнете изведнѣжъ всичкитѣ добродѣтели. Достатъчно е всѣка година да придобивате по една добродѣтель. Ако работите съзнателно, въ 25 години вие ще придобиете много нѣщо. Запримѣрь, първата година работете за придобиване на търпѣние, втората година — за постоянство, третата година — за смѣлостъ, четвъртата година — за благоразумие, петата година — за справедливостъ, шестата година — за кротостъ и т. н. Ако всѣка година придобивате по една добродѣтель, въ 25 години ще придобиете 25 добродѣтели, а човѣкъ съ 25 добродѣтели е йога вече. Стане ли човѣкъ йога, достатъчно е само да дигне ржката си, и живата природа ще му отговори. Тя го познава, и затова отговаря на всички негови желания.

Питамъ: какво придобихте вие тази година? Почти нищо. Какво искате да придобиете прѣзъ 26-та година? Нѣкои казватъ, че прѣзъ 26-та година свѣтътъ щѣлъ да загине. Не се занимавайте съ такива въпроси. Свѣтътъ нѣма да се свърши нито въ 26-та нито въ 27-ма години; прѣзъ тѣзи години нѣма да

има нито землетресения, нито градове ще изчезватъ. Свършването на свѣта се обуславя отъ грѣховетѣ на хората. Когато добритѣ хора въ единъ градъ надделяватъ надъ лошитѣ, тѣхнитѣ молитви могатъ да отмѣнятъ тежката карма на този градъ. Когато нѣкой пророкъ прѣдскаже нѣщо, което впоследствие не се сбъдва, това показва, че тия хора, на които е прѣдсказано това нѣщо, сж се молили много и, като отговоръ на тѣхната молитва, Богъ е отмѣнилъ присждата.

Казвате: ние искаме да знаемъ, какво ще стане прѣзъ 26-та година. Щомъ искате, можете да знаете. Прѣзъ 26-та година ще станатъ много чудеса: много хора ще се родятъ; много хора ще се оженятъ; много хора ще възкрѣснатъ; много студенти ще свършатъ университетъ; много уволнени чиновници отново ще бждатъ назначени на служба; много мъже ще се примирятъ съ женитѣ си. За да бжде човѣкъ пророкъ, той трѣбва да знае законитѣ, на които се подчиняватъ всички явления. Единъ день, обаче, ще станатъ землетресения, ще има голѣми бури, градове ще потънатъ и т. н. Кога ще стане всичко това? — Когато градоветѣ умратъ. Тѣ умиратъ така, както и хората. Истинскиятъ пророкъ трѣбва да прѣдсказва бждещето, но доброто, което иде. Той трѣбва да прѣдскаже, напимѣрь, че се създава новъ континентъ, въ който хората пакъ ще живѣятъ. Значи, тѣ нѣма да умратъ, но ще прѣминатъ отъ единъ свѣтъ въ другъ. Другъ пророкъ трѣбва да прѣдскаже, напимѣрь, че нѣкой параходъ ще по-

тъне, ще прѣтърпи катастрофа, но всички пѣтници ще бждатъ спасени, другъ параходъ ще имъ дойде на помощъ. Такива прѣдсказанія иматъ ли смисълъ? — Иматъ смисълъ, разбира се, защото всички хора отъ потъващия параходъ, които сж били спасени, или пъкъ всички хора, които сж се прѣселили въ новия континентъ, сж живи свидѣтели на пророчествата и ще кажатъ: така прѣдсказаха едни-кои си пророци, и така стана. Иначе, ако пророкътъ прѣдскаже, напримѣръ, че цѣла Европа ще загине, или че еди-кой си параходъ ще потъне, и неговото пророчество се сбдне, кой ще остане да свидѣтелствува, че думитѣ на пророка сж истински и вѣрни? Споредъ неговитѣ прѣдсказания нѣма да остане живъ човѣкъ на земята. Щомъ е така, и думитѣ му ще останатъ непровѣрени. Когато апостолъ Павелъ пѣтувалъ съ единъ корабъ по Срѣдиземно море, той прѣдсказалъ, че този параходъ ще се разбие и ще потъне, но всички пѣтници ще бждатъ спасени. И така излѣзло. Явила се буря, която разбила кораба, но пѣтницитѣ били спасени. Тази случка е писана въ Дѣянията на Апостолитѣ. Ако всички пѣтници въ този корабъ бѣха потънали, кой щѣше да разправа за пророчеството на апостолъ Павла? Сега и вие, като прѣдсказвате, пазете слѣдното правило: гледайте всички пѣтници отъ потъващия корабъ да стѣпятъ благополучно на острова на спасението, за да разправятъ послѣ за вашето прѣдсказание.

Много отъ окултнитѣ ученици сж лековѣрни, както и свѣтскитѣ хора. Тѣ четатъ писаното

по вѣстниците върху разни въпроси, слушатъ, какво се говори въ школата, и отъ всичко това образуватъ каша. Казвамъ: окултниятъ ученикъ трѣбва повече да мисли, по-малко да говори. Щомъ прочетете нѣкой вѣстникъ, задръжте новинитѣ въ себе си. Не бързайте да ги сподѣляте съ другитѣ, защото тѣ още не сж проверени. Днесъ четете едно, утрѣ го опровергаватъ. Дѣ е истината тогава? Защо, като четете новинитѣ отъ вѣстниците, бързате да ги сподѣлите и съ другитѣ хора, а като прочетете нѣщо отъ Библията, не сподѣляте съ ближнитѣ и съ познатитѣ си? Ако сподѣляте нѣщо отъ Библията, ще ви нарекатъ глупавъ, назадничавъ човѣкъ. Пълните ли умоветѣ си съ разни сензации отъ вѣстниците, вие нѣма да се домогнете до Истината, понеже платното на мозъка ви ще бжде зацапано отъ безполезни и ненужни работи. Освободете мозъка си отъ ежедневнитѣ новини на вѣстниците. Вѣстникарскитѣ съобщения оставяйте за хора, чийто мозъкъ не е знаятъ съ по-високи интереси. Четете ли вѣстници, спирайте се върху хубавитѣ нѣща отъ тѣхъ, както пчелитѣ събиратъ сладкитѣ сокове отъ цвѣтята. Въ вѣстниците има и хубави статии, които заслужаватъ да бждатъ четени. Всичко останало, било по вѣстниците, било въ други книги, оставяйте вънъ отъ вашето внимание, защото тѣзи нѣща нарушаватъ мира и равновѣсието на човѣка, развалятъ общото му разположение, а понѣкога даже и отъ Бога го отдалечаватъ.

И тъй, кое е основното за живота ви? Какво трѣбва да придобиете прѣзъ тази го-

дина? — Търпѣние. Желая на всинца ви да придобиете търпѣние, защото то прѣдставлява грѣбнака въ човѣка. Както знаете, хората спадатъ къмъ грѣбначнитѣ животни. Тази година, 26-та, трѣбва да се отбѣлѣжи съ придобиване на търпѣние, което да служи въ вѣчността, като стълбъ на живота. За Бога се казва, че е дълготърпеливъ. Прѣзъ 27-та година трѣбва да придобиете милосърдие, а прѣзъ 28-та година — любовъ къмъ Бога. Значи, днесъ ви давамъ програма за работа за три години. Прѣзъ тѣзи три години трѣбва да развиете търпѣние, милосърдие и любовъ къмъ Бога. Влѣзатъ ли тия добродѣтели въ вашия домъ, животътъ ви коренно ще се измѣни. Придобиете ли тѣзи три добродѣтели, отъ 28-та година нататкъ нѣма да имате голѣми мжчноти. Ако не ги придобиете, мжчнотиитѣ ви ще се увеличатъ 27 пѣти повече, т. е. 3³. Това не е произволно число. Значи, колкото повече мжчноти сръща човѣкъ въ своя пѣтъ, това показва, че той навлиза въ по-гѣста материя. Щомъ навлѣзе въ по-гѣста материя, и страданията му се увеличаватъ.

✓ И тъй, готови ли сте за работа върху търпѣнието? То не може да се постигне изведнѣжъ, но постепенно. Да бжде човѣкъ търпеливъ, това е цѣла наука, цѣла философия. Човѣкъ трѣбва да работи върху търпѣнието съзнателно, безъ да чака хората да му напомнятъ, че трѣбва да бжде търпеливъ. Който му напомня, той го сѣди. Всѣки трѣбва самъ да съзнава, че работи върху търпѣнието. Ако сѣдимъ нѣкого, че не е милосърденъ, и това

не е Божествена постъпка. Ако нѣкой не може изведнѣжъ да бжде търпеливъ и милосърденъ, това не значи, че той не работи. Напротивъ, неговото съзнание може да е много будно върху работата му, но той търси методи, начини, какъ да постигне тия добродѣтели. Щомъ е така, бждете внимателни къмъ своитѣ братя и сестри, да не накърните съ нѣщо душата имъ. Въ това седи благородството на човѣка.

Какво се забѣлѣзва между ученицитѣ? Често нѣкои ученици се оплакватъ, че другитѣ ги нападали и, като не могатъ да понасятъ тѣхнитѣ нападки, тѣ започватъ да се нахвърлятъ върху тѣхъ, да ги наричатъ лицемѣри. Това сж празни думи, които не позволяватъ на ученика да употребява. За всѣка празна дума той ще дава отговоръ прѣдъ Бога. Много отъ ученицитѣ си позволяватъ голѣма свобода, която граничи съ понятието „слободия“. Тѣ казватъ: ние сме рицари, доблестни хора, ще говоримъ истината право въ очитѣ. Не. докато си въ кжщи, говори, каквото искашъ, но щомъ излѣзешъ вънъ, мълчи. Да изобличишъ брата си, това не е казване на истината. Ако искашъ да кажешъ на брата си истината, можешъ да му кажешъ: братко, ти имашъ голѣмъ запасъ отъ енергия, която можешъ да проявишъ и като любовъ, и като милосърдие. Ти можешъ да бждешъ и търпеливъ — отъ тебе зависи. Ученикътъ трѣбва да има мекъ, сдържанъ, благороденъ езикъ. Той може да прѣвръща всички отрицателни мисли въ положителни. Обиди ли те нѣкой, кажи му: моля ти се, говори

и на мене така, както говоришъ и на себе си. Азъ зная, че ти си добъръ човѣкъ и можешъ да говоришъ меко. Ако дойде нѣкой при мене и ми каже, че иска да му говоря, както говоря на себе си, ще кажа: азъ ще ти говоря, както искашъ, но и ти ще ми говоришъ, както говоришъ на себе си. Ако вие ми говорите, както на себе си, и ако азъ ви говоря, както на себе си, между насъ ще има пълна хармония и разбиране. Бѣлото Братство изисква отъ всинца да приложите тази задача въ дѣйствиe.

Казвамъ: Всемирното Бѣло Братство изисква отъ ученицитѣ на окултната школа въ България, въ продължение на три години да придобиятъ тритѣ велики добродѣтели — търпѣние, милосърдие и любовъ къмъ Бога. Ако се заемете съ тази задача, навсѣкждѣ ще имате тѣхното съдѣйствиe, тѣхната помощъ. Работите ли върху тази задача, вие ще имате съдѣйствието и на вашия Учитель. Подъ думата „Учитель“ ние разбираме великата Божия Мъдростъ, която внася нови форми, нови идеи и чувства въ живота.

Слѣдователно, три основни нѣща ще трѣбва да придобиете за три години. Едновременно съ тѣхъ ще се научите, какъ да говорите. Ако говорите на другитѣ, както говорите на себе си, по сжщия начинъ и на васъ ще отговарятъ. Това значи да говорите и да ви се отговаря съ езика на Мъдростъта. Тогава всѣки отъ васъ ще прѣдставлява разумна душа, изпратена на земята да се учи. Щомъ сте разумни души, ще ви се проповѣдватъ

Божествени идеи, ще ви се говори на Божественъ езикъ. Говори ли ви се на Божественъ езикъ, и вие ще говорите по сщия начинъ. Да бждешъ разумна душа, това подразбира да водишъ съзнателенъ, разуменъ животъ. На земята най-гениалниятъ изразъ на разумността е музиката. Разумността се обуславя отъ музиката. Когато човѣкъ стане разуменъ, въ пълния смисълъ на думата, всички негови прояви сж музикални. Музиката внася радостъ и веселие въ човѣшката душа.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

*

17. Лекция отъ Учителя, държана на 10 мартъ, 1926 г. въ г. София.

.. ..

РЕДЪТЪ НА ЧИСЛАТА.

„Върненъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Чете се темата: „Произходъ на синитѣ и на чернитѣ очи“.

Слѣдния пжтъ пишете върху темата: „Области, въ които живѣятъ хората съ синитѣ и съ чернитѣ очи.“

Сега ще напишемъ на черната дѣска числата отъ 1—10, но така, че да образуватъ само едно число, а именно числото 1,234,567,890. Така наредени числата отъ 1—10, това прѣдставлява тѣхния естественъ редъ. Колко пермутации могатъ да се образуватъ отъ тѣзи числа? $P_{10}=1.2.3.4.5.6.7.8.9.10. \quad 3,628,800.$ Числото 3,628,800 показва възможноститѣ, които съществуватъ при пермутиране на числата отъ 1—10, написани въ тѣхния естественъ редъ. Ако промѣнимъ мѣстата на едно отъ тѣзи числа, ще получимъ числото 1,324,567,890. Естествено ли е това размѣстване, тритѣ да бжде прѣдъ двѣтѣ? Ако вие имате да взимате тази сума, въ ваша полза е да поставите тройката прѣдъ двойката, но ако имате да давате, не е въ ваша полза. Тогава за прѣдпочитане е двойката да бжде прѣдъ тройката.

Съврѣменнитѣ хора обичатъ да философствуватъ и съ това да намаляватъ своитѣ погрѣшки. И затова, ще видите, че нѣкой, като

написалъ тройката прѣдъ двойката, пита: въ какво седи моята погрѣшка? Какво отъ това, че съмъ турилъ двойката прѣдъ тройката? Ако погрѣшката е само като число, написано на хартия, тя не е голѣма. Ще се заличи тройката и вмѣсто нея ще се пише двойка. Обаче, ако тази погрѣшка е въ живота, въ отношенията между хората, тя вече има своитѣ по-голѣми, или по-малки послѣдствия. Прѣдставете си, че бащата въ единъ домъ прѣдпочита сина си прѣдъ всички други и го туря веднага слѣдъ себе си; това ще произведе голѣмъ скандалъ, голѣма дисхармония въ цѣлия домъ. Такъвъ е резултатътъ отъ поставяне на тройката прѣдъ двойката. Ако пъкъ майката прѣдпочита дъщерята прѣдъ сина, ще имаме числото 1,2,4,3,... Това прѣдпочитане на дъщерята пакъ ще произведе голѣма дисхармония въ дома. Такива пермутации на числата могатъ да ставатъ и въ духовнитѣ общества: да прѣдпочитатъ едного повече прѣдъ друго, да го считатъ по-духовенъ отъ останалитѣ. Въ какво се заключава духовния животъ? Духовниятъ животъ се изразява въ изпълнение волята Божия.

Питамъ тогава: въ какво седи изпълнението на волята Божия, ако вие всѣки день отстъпвате отъ вашия идеалъ и, като малкиятъ дѣца, прѣдпочитате ту това, ту онова? Днесъ всички спорове между хората произтичатъ отъ това, че всѣки търси своето право. Въ какво седи вашето право? Въ какво седи правото, за което се застъпвате? Нѣкой

казва: еди-кой си не постъпва право съ мене. Какъ опрѣдѣляте вие правата постъпка? Права постъпка е, запримѣрь, като пишешъ числата, да ги нареждашъ въ тѣхния естественъ редъ. Ако имашъ да взимашъ пари отъ нѣкого и туряшъ тройката прѣдъ двойката, ти не постъпвашъ право; ако имашъ да давашъ и туряшъ двойката прѣдъ тройката, пакъ не постъпвашъ право. Числата, както и идеитѣ въ свѣта, иматъ естественъ редъ, по който се развиватъ. Числата прѣдставляватъ живи единици, отношения между живи същества.

Какво означава, напримѣрь, единицата? Тя означава извѣстни сили, които дѣйствуватъ въ даденъ случай върху ума. Колкото по-интенсивна е енергията, която нашиятъ организъмъ съдържа, толкова по-благодотворна е тя. Колкото по-малко интензивна е енергията, толкова по-врѣдна е тя. Следователно, когато въ човѣка се повдигатъ бури, смущения, съмнѣния, това показва, че въ неговия организъмъ има сили съ малка интензивностъ. Понѣкога човѣкъ се настройва добръ. Настроеването е богатство, което зависи отъ другитѣ хора. Когато се печемъ на слънце, разположението, което придобиваме, се дължи на слънцето, а не и на самитѣ насъ. Това разположение е дошло отвънъ. Щомъ прѣстанемъ да се грѣемъ на слънцето, и доброто разположение изчезва.

Мнозина мислятъ, че иматъ зрѣли възгледи за живота и казватъ: ние имаме много опитности. Никой не отрича вашитѣ опитно-

сти, но питамъ: какво можете да направите съ вашитѣ опитности? Можете ли сами да си направите единъ хлѣбъ, като започнете отъ посѣването на житното зърно и свършите до готовия хлѣбъ? Можете ли, като пророкъ Елисей, отъ едно гърне съ елей да напълните още много гърнета? Ако можете отъ малкото да правите много, това значи опитностъ. Нѣкой казва: за каквото и да се помоля на Бога, Той винаги ме слуша. Добрѣ, вземи едно гърне, въ което има само 10 гр. масло и помоли се на Бога да ти помогне, да напълнишъ цѣлото гърне съ масло. Ако направишъ това, значи Богъ те е послушалъ. Питамъ: колко отъ васъ, които минаватъ за духовни хора, иматъ подобна опитностъ? По този начинъ вие можете да се провѣрите, додѣ сте стигнали. Засега, както ви наблюдавамъ, вие сте разнебитена команда. Днесъ никой никога не почита, освѣнъ себе си. Обаче, който не почита другитѣ хора, той не може да почита и себе си. И обратното е вѣрно: който не почита себе си, той не може да почита и другитѣ.

Ние говоримъ за съзнателния животъ, за съзнателнитѣ хора, които искатъ да служатъ на Бога. За да служи човѣкъ правилно на Бога, той трѣбва, като математикъ, да изчислява, дали постѣпкитѣ му сж прави, или не. Когато човѣкъ дигне единия си прѣстъ нагорѣ и казва нѣкому: азъ ти казвамъ! Ти трѣбва да ме слушашъ! Това показва, че този човѣкъ започва съ единицата, т. е. съ 100,000,000 атоми, които се намиратъ въ този

пръстъ. Като дигне и двата си пръста нагорѣ, той ангажирва въ работа 200,000,000 атоми. Като дигне и тритѣ си пръста, той ангажирва 300,000,000 атоми; като дигне четиритѣ си пръста — 400,000,000 атоми. И най-послѣ, като дигне и петътѣ си пръста, той впрѣга на работа 500,000,000 атоми и казва: знаете ли, какво мога да направя азъ? Ако този човѣкъ не вѣрва въ Бога и не изпълнява Неговата воля, той може съ дигането на двѣтѣ си ржцѣ да направи 1,234,567,890 злини и глупости; ако вѣрва въ Бога и изпълнява волята Му, съ дигането на двѣтѣ си ржцѣ, той може да направи 1,234,567,890 добрини. Дигнешъ ли единия си пръстъ, ще кажешъ: азъ, който вѣрвамъ въ Бога, мога да направя това и това. Дигнешъ ли двата си пръста, ще кажешъ: азъ, който съмъ свързанъ съ Бога, не мога да изневѣря на себе си. Дигнешъ ли тритѣ пръста, ще кажешъ: азъ, който вѣрвамъ въ Бога, нѣма да измѣня на себе си и на идеитѣ, които Богъ е вложилъ въ мене. Дигнешъ ли четиритѣ пръста, ще кажешъ: азъ, който вѣрвамъ въ Бога, ще мисля и ще дѣйствувамъ, като Него. И най-послѣ, като дигнешъ и петътѣ си пръста, ще кажешъ: азъ и всичко въ мене, съвокупността на всички атоми въ моя организъмъ, ще служимъ на Бога. Това значи да напише човѣкъ послѣдователно числата отъ 1—10.

Да допуснемъ, че напишете първата пермутація: 9876543210. Какво ще разберете отъ нея? Докато числата отъ 1—10 не оживѣятъ въ васъ, вие мжно ще схващате нови-

тѣ идеи, които идатъ въ свѣта и проникватъ въ вашия умъ. — Защо? Защото всѣко число, като идея, има опрѣдѣлена форма, опрѣдѣлено съдържание и точно опрѣдѣленъ смисълъ. Запримѣръ, идеята Богъ има опрѣдѣлена форма. Тя сжщеврѣменно прѣдставлява и опрѣдѣлено число. За слѣдния пжть, споредъ буквитѣ, съ които се пише думата „Богъ“ на български езикъ, опрѣдѣлете числото, на което се равнява тази дума. Редътъ на буквитѣ въ думитѣ не е произволенъ. Цѣлиятъ козмосъ е създаденъ възъ основа на извѣстно съчетание отъ числа и идеи. Много години още ще минатъ, докато физиолозитѣ и анатомиститѣ се домогнатъ до идеята, какво нѣщо е човѣкътъ, какъ се движатъ енергиитѣ изъ цѣлия му организъмъ, какъ се зараждатъ идеитѣ въ него и т. н. Вслѣдствие на това незнание и на голѣмото невѣжество на много отъ съврѣменнитѣ учени хора, тѣ се осакатяватъ едни други.

Запримѣръ, нѣкой човѣкъ има избликъ на чувства. Ако не знае, какъ да се справи съ тѣзи чувства, той може да се осакати. Казвате: и съ духовния човѣкъ ли става това нѣщо? Дали вие сте духовенъ, или свѣтски човѣкъ, безразлично е това; има периоди въ живота на човѣка, когато енергията въ него се пробужда. Разликата, обаче, седи въ това, че духовниятъ човѣкъ разполага съ метода за прѣвръщане на тази енергия отъ низша въ висша. За такива случаи, именно, се казва въ Писанието: „Възложете товара си на Господа“! Това значи: труднитѣ задачи въ живота си, които вие сами не можете да разрѣшите, оставете на

Господа. Опитвате ли сами да ги рѣшите, вие ще се подпушите. Оставете спокойно да минаватъ енергиитѣ на природата чрѣзъ васъ. Не приприщвайте пжтя имъ! Обърнете се къмъ Бога, Той да ви покаже пжть за тѣхното канализиране. Щомъ се канализиратъ, вие ще можете разумно да ги използвате. Често нѣкой човѣкъ се усѣща изоставенъ отъ всички. Той страда, мжчи се и казва: свърши се моятъ животъ! Това е едно низходящо състояние на енергиитѣ въ неговия мозъкъ. Какво трѣбва да направи този човѣкъ? — Да се остави на Бога. Остави ли товара си на Бога, нѣма да мине много врѣме, и състоянието му ще се повдигне, връзката му съ Бога ще се възстанови.

Въ свѣта съществува Божествена разумностъ, която бди надъ всички, които се обръщатъ къмъ нея и я призоваватъ на помощъ. Ето защо, всичко въ свѣта е допуснато да става. И въ този смисълъ, за разумния човѣкъ, който ходи въ Божесвения пжть, грѣшени нѣща нѣма. Защо? — Защото теченията на енергиитѣ въ неговия животъ се смѣнятъ много правилно. Запримѣрь, енергията въ неговия мозъкъ се движи спиралообразно, като минава постепенно отъ едно въ друго полушарие. Ако този човѣкъ не е страхливъ, енергията протича спокойно отъ едното полушарие въ другото, безъ той да изпитва нѣкакви сътресения или неправилности. Когато човѣкъ има вѣра въ Бога, енергиитѣ въ него се трансформиратъ правилно. Нѣма ли вѣра въ Бога, а разчита само на себе си, въ него ще се явятъ извѣстни неправилности. Когато казвате,

че нищо не можете да направите, вие разчитате на себе си. Когато кажете, че всичко можете да направите, вие разчитате на Божественото у васъ, въ чиито ръцѣ сж всички възможности. Дойдатъ ли човѣшкото и Божественото въ стълкновение, тогава се зараждатъ редъ страдания. Казвате: не може ли безъ страдания? Докато човѣкъ не изправи погрѣшките на своето минало, страданията сж неизбежни за него. Само чрезъ страданията той може да изправи своя животъ. Иначе, смисълътъ на живота не е въ страданията. Ние ще ви дадемъ методи, начини за издържане на страданията, за тѣхното правилно използване. Днесъ повечето хора живѣятъ въ своето минало. Като прѣкаратъ този животъ, тѣ ще минатъ въ настоящето си. Но за това се изисква търпѣние.

Казвамъ: щастието на човѣка е въ неговото настояще. Дойдете ли до настоящето, ще ви се покаже начинъ, какъ да бъдете щастливи и да запазите това щастие. Тѣй щото, говоримъ ли за миналото на човѣка, ние разбираме неговитѣ нещастия и страдания. Говоримъ ли за настоящето, разбираме неговитѣ радости и неговото щастие. Човѣкъ може да бъде щастливъ сега, въ настоящия моментъ, а Богъ живѣе въ настоящето. Значи, въ Бога, въ Когото вѣрваме, се крие всичкото благо, всичкото блаженство за нашитѣ души. Въ Него нѣма противорѣчия, нѣма и скърби. Следователно, ако още този моментъ повѣрваме въ Бога и изпълнимъ волята Му, и душитѣ ни ще се облагородятъ, ще се изпълнятъ

съ стремежъ къмъ възвишеното. Тогава и знания, и изкуства, и музика — всичко това ще бжде достъпно за насъ. Ние ще се чувстваваме мощни, ще разберемъ, че въ насъ има нѣщо велико, което разработва богатствата, които Богъ ни е далъ. По този начинъ ние ще разберемъ, че не работимъ за себе си и не живѣемъ само за себе си. Павелъ казва: азъ не живѣя самъ. Христосъ пъкъ, Който всичко можеше да направи, казваше: „Не дойдохъ да изпълня своята воля, но волята на Онзи, Който ме е проводилъ.“ Да изпълнишъ волята на Оногози, Който те е проводилъ, прѣдставлява велика и свѣтла задача въ живота на човѣка. Изпълнението на тази задача носи само радости и подеми; неизпълнението ѝ носи само страдания и неуспѣхи.

Като ви наблюдавамъ днесъ, виждамъ, че повечето отъ васъ сте радостни. Другъ пътъ повечето биватъ скръбни. Изобщо, мнозина отъ васъ минаватъ за скръбни, за страдалчески души. Обаче, малко хора съмъ срѣщалъ, даже и въ цѣла България, които да страдатъ за нѣщо велико, за нѣщо благородно. Да страдашъ за великото, за красивото въ свѣта, това е тъй нареченото „морално страдание.“ Срѣщамъ нѣкой човѣкъ, който страда. Защо страда той? — Защото сж за-сегнати личнитѣ му чувства. Той се озлобилъ, ожесточилъ, мяза на казанъ, който се намира подъ голѣмо напрѣжение и иска да се прѣсне. Този човѣкъ се оплаква, че страдалъ много. Казвамъ: ти мязашъ на яйце, което,

ако не се тури подъ квачката, само ще се пукне.

Азъ искамъ, всички, които ме слушатъ тази вечеръ, да слушатъ и разбиратъ добрѣ. Запомнете само нѣколко мисли, но ги приложете. Вие трѣбва да се освободите отъ заблужденията, които ви спъватъ на всѣка крачка въ живота. Мнозина ще кажатъ: защо ли ни се говори така? Азъ ще прѣдставя мисълта си въ конкретна форма. Да допуснемъ, че нѣкой прѣдприемачъ се наема да направи едно голѣмо здание, което ще струва около 35 милиона лева. Той иска да го направи по всички правила на техниката, но единъ отъ зидаритѣ, по невнимание, отпусналъ нѣкъдѣ, далъ по-голѣмъ наклонъ на мрямора. Той поглежда къмъ работата си, вижда, че наклонътъ е съ единъ сантиметъръ по-голѣмъ, но казва: нѣма нищо, и така ще мине. За майстора може да мине и така, но за онзи, който плаща, работата не минава така. Щомъ види, че една отъ странитѣ на постройката не отговаря на условията, той веднага спира по-нататъшния градежъ и казва: тази страна трѣбва да се коригира; тя трѣбва да бжде абсолютно отвѣсна. Наклони ли се малко, симетрията на цѣлото здание се разваля.

Въ това отношение и вашиятъ организъмъ е такова здание, което Богъ самъ строи. Вие имате материала на разположение, а Богъ е прѣдприемачътъ на това здание. Това здание още не е окончателно завършено. Обаче, вие седите около него, викате, дигате шумъ, изявявате редъ изисквания, като казвате: зна-

ете ли, кой съмъ азъ? Кой сте вие? Богъ ви е изпратилъ на земята, като ви е далъ на разположение материалъ и пари за работниците — всичко 35 милиона лева. Вие трѣбва да надзиравате работниците, да се срѣщате често съ инжинера, да измѣрвате линиитѣ въ вашето здание, да не би нѣкоя отъ тѣхъ да се наклони съ единъ сантиметъръ отъ отвѣсната линия. За да построите вашето здание правилно, вие трѣбва да бждете въ постоянна връзка съ главния прѣдприемачъ на постройката. Богъ е главниятъ прѣдприемачъ, отъ когото зависи успѣшното завършване на зданието.

Коя е вертикалната линия въ човѣка? — Умътъ. Значи, умътъ на човѣка трѣбва да бжде правъ. Какво значи правъ умъ и право сърце? Вие ще кажете, че човѣкъ се движи по-крива линия. Наистина, човѣкъ се движи по крива линия, но той самъ не е кривъ. Това, че човѣкъ се движи по крива линия, не показва, че той трѣбва да бжде кривъ. Когато кажатъ нѣкому, че е вълкъ, той става ли такъвъ? Когато на нѣкое куче турятъ благородно име, отъ това кучето става ли по-благородно, отколкото е въ дѣйствителностъ? Значи, думитѣ не измѣнятъ характера на нѣщата. Тогава, има ли смисълъ човѣкъ да си служи съ думи, които не указватъ влияние върху нѣщата? Ние поддържаеме правилото, че човѣкъ трѣбва да употребява такива думи въ езика си, които да изразяватъ самата истина. Запримѣръ, когато кажемъ „злато“, ние разбираме злато; когато кажемъ „киселина“,

подразбираме киселина ; когато кажемъ „солъ“, подразбираме солъ. Това показва, че всѣка дума съдържа точно опрѣдѣлена, конкретна идея въ себе си. Тогава, каква идея се крие задъ думата „добро“ ? Кое число е на доброто ?

И Писанието казва, че всички ние сме домостроители. Щомъ Богъ работи, и ние работимъ надъ великото Божествено здание. При съграждането на това здание нѣкой е турилъ злато, другъ — мѣдъ, трети — олово, четвърти — дърва и н. т. Обаче, казано е, че работата на всѣки човѣкъ ще се изпита чрѣзъ огънь. Прѣдставете си, че азъ съмъ човѣкъ безъ работа, минавамъ покрай васъ, и виждамъ, че вие градите нѣщо. Питамъ ви: братко, какво ще направите, ако азъ разруша вашата метериална сграда? Ще ми кажете: остави се, не се шегувай, тъкмо съмъ взелъ малко слама и калчица, да позакърпя кщцата си. — Добрѣ, но знаете ли, че това мѣсто, на което сте съградили дома си, ще се изпита чрѣзъ огънь? Мине ли огънь прѣзъ това мѣсто, тогава и вие, и домътъ ви ще отидете.

Казвамъ: взимайте думитѣ ми въ широкъ смисълъ. Азъ не говоря за сжщността на вашитѣ добри желания, но понѣкога сте немарливи къмъ себе си. И тогава казвате: и безъ музика може, и безъ наука може, и безъ духовность може. Човѣкъ не трѣбва да бжде много духовенъ. Питамъ: каква е температурата на духовния човѣкъ? Прѣди всичко вие още не сте дошли до градуситѣ на духовния човѣкъ, а казвате, че не трѣбва да бждете духовни. Имайте търпѣние да дойдете до гра-

дуситѣ на духовния човѣкъ, да изпитате благото на този човѣкъ, че тогава се произнасяйте, дали трѣбва да бждете духовни, или не. Дойдете ли до температурата на духовния човѣкъ, умътъ ви ще се разшири и ще почнете да мислите правилно. Духовниятъ животъ носи и радости, и скърби за човѣка, но въ тѣзи смѣни на състоянията се криятъ благата на живота. Който не може да издържи този животъ, казва: я да му ударимъ малко на широко; да поживѣемъ щастливъ животъ.

Казвамъ: не е все едно да туришъ шесторката прѣдъ петорката, или тройката прѣдъ двойката. Това сж пермутации въ живота. Сжщо така не е все едно да прѣживявашъ щастливъ животъ вмѣсто нещастенъ. И това сж пермутации. Като напишете числата отъ 1—10 въ тѣхния естественъ редъ, ще имате различни отношения. Числото три, запримѣръ, означава законитѣ, на които се подчинява първичниятъ синъ, т. е. Божественото, или азъ-тъ въ човѣка. Числото шестъ означава отношенията между духоветѣ. Числото деветъ показва законитѣ, на които трѣбва да се подчинява човѣкътъ. Двойката прѣдставлява великия Божественъ Духъ, който създава. Петорката е майката на човѣка. Единицата е първиятъ Божественъ принципъ, който създава всичко въ свѣта. Четворката прѣдставлява отношения между ангелитѣ, а седморката — между хората. Значи, имате три категории числа: 3,6 и 9; 2,5 и 8; 1,4 и 7.

По сжщия начинъ идеитѣ и чувствата на хората трѣбва да прѣминатъ прѣзъ три сте-

пени, прѣзъ три категории. Имайте прѣдъ видъ слѣдния законъ: дойдете ли до Божественото въ себе си, всички противорѣчия въ вашия умъ и въ вашето сърце ще изчезнатъ. Уповавайте ли на Божественото, всѣка ваша мисль, всѣко ваше желание ще се реализира; каквито прѣпятствия и да срѣщате по пътя си, ще ги прѣодолявате. Дойдете ли до числото четири, въ съзнанието ви ще се зародятъ двѣ идеи: за и противъ; щомъ дойдете до числото седемъ, у васъ ще се яви вжтрѣшна борба, защо сте дошли на земята въ тази гжста материя. Вие ще правите усилия да излѣзете отъ тази материя, но вашата задача не е въ борбата, а въ устояването срѣщу тѣзи противорѣчия.

И тъй, помнете правилото: за вашитѣ погрѣшки не считайте другитѣ хора виновни! На физическия свѣтъ всѣки човѣкъ е единица, едно съзнание. Той едновременно е свързанъ съ още двѣ съзнания: едното съзнание е въ ангелския свѣтъ, а другото — въ Божествения свѣтъ. Тѣзи три съзнания сж свързани въ едно цѣло. Тъй щото, когато започвате една работа, опитайте всички възможности за нейното реализиране. Най-първо опитайте възможноститѣ въ първия кръгъ, въ физическото съзнание. Ако тукъ не можете да я свършите, опитайте всички възможности за реализирането ѝ въ втория кръгъ — въ ангелското съзнание. Ако и тукъ не можете да успѣете, опитайте всички възможности въ третия кръгъ — въ Божественото съзнание. Дойдете ли до послѣдното съзнание, всѣка рабс-

та се завършва правилно. Въ Божественото съзнание се разрѣшаватъ и най-труднитѣ задачи. Нѣкой казва: тази задача е много трудна, не мога да я разрѣша. Питамъ: прѣди да кажешъ, че не можешъ да я разрѣшишъ, опиталъ ли си възможноститѣ и на третѣ кръга?

Питамъ: какъ могатъ да се възстановятъ между хората истински отношения? За да се създадатъ правилни отношения между хората, първото нѣщо е да има помежду имъ уважение и почитание. Срещнете ли единъ човѣкъ, гледайте съ голѣмо уважение и почитание къмъ всичко, което Богъ е вложилъ въ неговата душа. Само така ще може и той, и вие да се ползвате отъ хубавото, което е вложено въ него. Вие минавате покрай нѣкой човѣкъ, погледнете го и казвате: какво знае той? Другъ пъкъ казва за васъ: какво знае той? По този начинъ въпроситѣ не се разрѣшаватъ. Много отъ съврѣменнитѣ хора, като влизатъ въ нѣкои религиозни общества, намѣсто да се сплотяватъ, тѣ се индивидуализиратъ. Не е лошо да се индивидуализира човѣкъ, но това индивидуализиране не трѣбва да стигне до своитѣ крайни прѣдѣли. Какъ познавате, че нѣкой човѣкъ е силно индивидуализиранъ? Френологически такъвъ човѣкъ се отличава съ силно изпъкнало чело и съ дебели вѣжди. За дявола казватъ, че ималъ толкова дебели вѣжди, та когато искалъ да види хората трѣбвало да повдига вѣждитѣ си. За да възстановите правилни отношения

помежду си, вие трѣбва да дадете ходъ на Божественото въ васъ.

Казвате: какъ може да се постигне това нѣщо? — Чрѣзъ закона на жертвата. За Господа човѣкъ трѣбва да прави жертви. Той трѣбва да жертвува поне $\frac{1}{3}$ отъ своя животъ за Господа. Работи ли деветъ часа на день, той трѣбва да пожертвува три часа за Господа, т. е. за Божествения свѣтъ, три часа за ангелитѣ — за ангелския свѣтъ и три часа за себе си — за физическия свѣтъ. Какво правятъ съврѣменнитѣ хора? — Тѣ работятъ само за себе си. Работи ли човѣкъ по този начинъ, той е изложенъ на хиляди нещастия и изпитания. Три часа работи за Господа, прѣзъ което врѣме ще посветишъ и ума, и сърцето, и волята си само за Него. Който работи за Господа, той изпитва необикновенъ подъемъ на душата и на духа си, а сърцето и умътъ му се облагородяватъ и просвѣтяватъ. За тѣзи три часа той свършва толкова работа, колкото никога другъ пжтъ не е свършвалъ. Който работи за Бога, той изпитва вътрѣшно доволство въ себе си.

Сега ще ви дамъ слѣдното упражнение. Напишете числата отъ 1—10 въ тѣхния естественъ редъ и въ продължение на десетъ дня, каквато погрѣшка, или каквото добро направите, поставете го на мѣстото на едно отъ десетѣ числа 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 0. Като размѣствате тѣзи числа, ще имате различни резултати. Запримѣръ, ако вземете числата 1234, 2134, 3214 и 4321, еднаква стойность ли иматъ и четиритѣ? Ако тѣзи числа сж пари,

кое отъ тѣхъ ще прѣдпочетете? Ако имате да давате, ще изберете най-малкото отъ тѣхъ ; ако имате да взимате — най-голѣмото. Числата отъ 1—10 показватъ отношенията на Божественото къмъ насъ. Тѣй щото, когато искате да разрѣшите нѣкакъвъ въпросъ, ще извикате на помощъ числата отъ 1—10, написани въ тѣхния естественъ редъ. Това показва, че въ Бога има 1, 2 3 4, 5 6 7, 8 9 0 методи, по които могатъ да се разрѣшатъ мжнотиитѣ въ живота. За да изправите една погрѣшка въ себе си, или за да свършите нѣкоя работа, Духътъ ще види, кой отъ тѣзи методи ще съотвѣтствува най-много и него ще приложи.

Казвате: Духътъ може да направи всичко. Подъ думата „Духъ“, ние разбираме Бога, т. е. Богъ може да направи всичко, но за това се изисква врѣме. Богъ се отличава отъ хората по това, че когато работи, Той пести енергия, харчи врѣме. Хората пъкъ пестятъ грѣме, харчатъ енергия. Ние харчимъ енергия, а пестимъ врѣме, защото нѣмаме търпѣние; ние искаме въ малко врѣме много работа да свършимъ. Обаче, това е невъзможно, защото, като хора, ние нѣмаме нито нужната интелигентностъ, нито необходимитѣ знания, съ каквито разполагатъ висшитѣ същества отъ невидимия свѣтъ. Вслѣдствие на тѣзи неправилни дѣйствия, между хората се раждатъ редъ противорѣчия, редъ болезнени състояния. Всичко това се дължи на вжтрѣшната дисхармония, която съществува въ човѣка.

Помнете слѣдното положение: Школата е мѣсто на редъ и порядѣкъ. Мнозина сѣ влѣзли въ Школата съ цѣль да правятъ опити. Школата не е мѣсто на опити. Който иска да учи, той трѣбва да се отличава съ чистота, справедливостъ, интелигентностъ и добротата. Носи ли тѣзи качества въ запасъ, той още по-еже ще ги увеличи въ Школата. Ако се учи добръ, ученикътъ ще мине въ по-висока фаза на духовенъ, на Божественъ животъ. Постигнете ли това положение, всички спорове, всички неоразумения между васъ ще изчезнатъ, и ще се възстановятъ правилни отношения.

Сега често се говори за идване на шестата раса на земята. Много отъ съврѣменнитѣ хора се приготвяватъ да влѣзатъ въ тази раса. Азъ бихъ желалъ и между васъ да се явятъ рабстници въ тази раса. Ако вие сега се мжтите и се излупите наврѣме, добръ ще бжде и за васъ, и за сжществата отъ шестата раса, съ които заедно ще работите; обаче, ако сега се мжтите но, по нѣкаква случайност, не спазите срока за излупването си и останете запартъци, какво ще се ползува шестата раса отъ васъ? Казватъ, че нѣкъдѣ въ Америка имало вече типове отъ шестата раса. Какво похубаво за съврѣмения човѣкъ отъ това, да подържа въ себе си вжтрѣшенъ стремежъ къмъ постигане идеалитѣ на своята душа? Идеалътъ на човѣшката душа е да живѣе въ вѣчна радостъ, и отъ тази радостъ, като отъ вѣченъ изворъ, да черпи и да дава и на другитѣ хора.

Тази е задачата на хората отъ шестата раса. Външно човѣкъ трѣбва да бжде тихъ, спокоенъ, а вътрѣшно — винаги радостенъ. Богъ, Който живѣе въ душата на човѣка, никога не скърби. Богъ допуска скръбта, но за Него тя не съществува. Той живѣе надъ всички противорѣчия, надъ всички страдания. За Бога съществува вѣчна радостъ, вѣчно щастие и блаженство, затова Той иска да подобри живота на хората, да ги освободи отъ противорѣчия, отъ страдания, отъ болести и смъртъ и да ги постави при условия, при каквито и Той живѣе. Този е стремежътъ и на Божественото въ човѣка.

Казвамъ: за постигането на всичко това се изискватъ нови методи. Какви сж новитѣ методи, съ които трѣбва да си служите? Единъ отъ важнитѣ методи за работа е слѣдниятъ: когато се натъкнете на извѣстно противорѣчие, не търсете причината вънъ отъ себе си, но помислете, защо се явява това противорѣчие, и какво можете да научите отъ него. Запримѣръ, вървите по пѣтя и се спънете въ нѣкой камѣкъ. Дѣ е противорѣчието: въ камѣка, или у васъ? — У васъ, разбира се. Вие трѣбваше да бждете внимателни, да заобиколите камѣка, или, ако е всрѣдъ пѣтя, да се наведете и да го прѣмѣстите малко настрана. Минавате прѣзъ нѣкоя дълбока рѣка и започвате да се давите. Дѣ е противорѣчието въ рѣката, или у васъ? — Пакъ у васъ. Вие трѣбваше да знаете закона за плаването на тѣлата, да станете по-леки и да прѣплавате рѣката безопасно. Гжската може ли да се

удави? — Не може. Гжската е разрѣшила въпроса за плаването, а човѣкъ, съ всичкото си знание и съ голѣмата си интелигентностъ, като влѣзе въ водата, се удавя. Дойдете ли до нѣкоя дълбока рѣка, кажете: азъ искамъ да имамъ опитността и знанието на гжската. Свържете ли се съ нея, вие ще прѣплавате рѣката, безъ да се удавите.

И тъй, ползвайте се отъ опитноститѣ, отъ знанията и отъ благата на всички същества, ако искате правилно да разрѣшите мъчениитѣ на своя животъ. За изяснение на тази мисль ще ви дамъ слѣдния примѣръ. На единъ овчаръ умиратъ двѣ овци. Той не бърза да продаде кожата имъ, да спечели нѣщо, но ги одира и отъ кожата имъ направя два мѣха, които задържа за себе си. Дѣто ходи, и мѣховетѣ носи. Питатъ го: за какво ти сж нужни тѣзи мѣхове? Той мълчи, никому нищо не отговаря. Единъ день той се отзовава прѣдъ една дълбока рѣка. Гледа натукъ-натамъ, никждѣ не вижда мостъ. Тогава той туря мѣховетѣ подъ мишцитѣ си, и спокойно прѣплава рѣката. Значи, кожата на двѣтѣ овци го спасиха. Питамъ: каква е вашата интелигентностъ, ако, като този овчаръ, вие не можете да одерете кожата на вашитѣ страдания, и съ тѣхъ да прѣплавате дълбоката рѣка, прѣдъ която се намирате? Нима вашата интелигентностъ седи по-низко отъ вашитѣ страдания?

И тъй, когато се запитвате, защо идватъ страдания, ще знаете, че страданията на човѣка сж изпратени, за да го спасятъ отъ нѣ-

какво по-голѣмо зло. Приеми по-малкото страдание, за да не дойде по-голѣмото. Затова имаме и пословицата: „Ела зло, че безъ тебе по-зло.“ Когато невидимиятъ свѣтъ иска да спаси човѣка отъ нѣкаква глупостъ, която ще коштува живота му, той му изпраща нѣкакво страдание, за да се опомни. Обаче, смисълътъ на живота не е въ страданието. Смисълътъ на живота се заключава въ постигане на вѣчното щастие. Сега вече ще ви говоря за щастieto, като идеалъ на човѣшката душа. Щомъ прѣстана да говоря за страданията, ще започна да говоря за вжтрѣшния смисълъ на живота — за щастieto. Истинската наука седи въ постигане на щастieto.

Врѣме е вече да пристѣпимъ къмъ разглеждане въпроса за щастieto, да видимъ, какъ се придобие и запазва, какви сж неговитѣ основи, какъ трѣбва да расте и да се развива. Казвате: по кои начинъ може да се придобие щастieto? Много начини има за постигане на щастieto. Още отъ най-древнитѣ врѣмена сж казвали, че щастливъ човѣкъ може да бѣде този, който седи прѣдъ вратитѣ на Мъдростѣта. Христосъ пъкъ е казалъ: „Миръ ви давамъ, моятъ миръ ви оставямъ. Азъ го ви давамъ, както свѣтътъ ви дава, но когато Духътъ на Истината дойде у васъ, Той ще ви научи на всичко, Той ще ви донесе щастieto“. Докато не се научите, като овчаря, да одирате кожата на страданията, и страданията да умратъ за васъ, както двѣтъ овци на овчаря, тие не можете да влѣзете съ царството на щастieto. Слѣдъ петдесетницата Хри-

стовитѣ ученици влѣзоха въ съборището да се помолятъ, но бѣха нападнати и бити. Обаче, тѣ се върнаха дома си весели и радостни. Това показва, че тѣ сж разбирали, въ какво седи истинското щастие.

Казвамъ: като ученици, вие трѣбва да влѣзете въ фазата на истинското щастие. Откажете се отъ това щастие, което се кжса като паяжина. Никой не може да ви отнеме истинското щастие. Отдѣлите ли се отъ Божията Любовь, скръбъта ще дойде, и щастieto ще изчезне. Свържете ли се съ Любовта, ще дойде радостта, която ще донесе щастieto. Господъ казва: „Не бойте се, напрѣдъ вървете, азъ съмъ съ васъ!“ Казвате: възможно ли е Богъ всѣкога да бжде съ насъ? — Възможно е. Псаломопѣвецътъ казва: „Тисеца ще падатъ отъ страната ти, и десетъ тисеца отдѣсно ти, но при тебе нѣма да се приближатъ“. Хиляди нещастия може да прѣминете, по трупове да вървите, но нѣма да ви се случи никакво зло. Богъ ще заповѣда на ангелитѣ си на ржцѣ да ви носятъ, да не би да прѣпънете въ камъкъ ногата си. Кога ще бжде това? — Когато изпълнявате волята Божия.

И тъй, като ученици на Великата Божествена Школа, вие трѣбва да знаете, че сте изпълнители на една свещена воля. Въ свѣта сжществува само една воля — Божията. Прѣзъ всички врѣмена и епохи, всички сжщества, всички хора, малки и голѣми, които сж завършили своето развитие на земята, всѣкога сж служили на тази свещена воля. Рѣшите ли и вие да изпълнявате волята Божия, ще придо-

биете и знание, и богатство, и сила. Не изпълнявате ли волята Божия, ще изгубите и това, което имате. Често между ученицитѣ се забѣлѣзва голѣмо непослушание. Обаче, Божествениятъ Духъ изисква абсолютно послушание. Всѣки отъ васъ ще стане послушенъ, но важно е да стане такъвъ още сега, докато е на земята. Послушанието има смисълъ още сега. Дойде ли послѣ, когато заминете за другия свѣтъ, нѣма да ви ползува много. Отъ всички се изисква доброволно послушание.

Мнозина отъ васъ ще кажатъ: всичко, което ни се говори, е добро, но какъ да се справимъ съ условията на живота? — Условията на живота сж въ ржцѣтъ на Бога. — Какъ да разрѣшимъ мжчнотиитѣ си? — Мжчнотиитѣ сж въ ржцѣтъ на Бога. — Какво да правимъ съ лошитѣ хора? — И лошитѣ хора сж въ ржцѣтъ на Бога. Каквото и да се случавя въ живота ви, всичко е въ ржцѣтъ на Бога. Чрѣзъ тѣзи нѣща Той ви изпитва и калява. Той всѣки день ви провѣрвява, дали изпълнявате волята Му, или не. Всички тия нѣща сж привидни и прѣходни. Вие не трѣбва да се заблуждавате, както външнитѣ хора се заблуждаватъ, но трѣбва да знаете, че Богъ, тази висша интелигентность, царува навсѣкждѣ. И доколкото ние сме интелигентни и изпълняваме волята Божия, дотолкова и Той ни се открива. Казвате: кой ще промисли за насъ? Богъ е промислилъ за всички сжщества и на земята, и на небето. Когато и да срещне, Той го поглежда усмихнато и му казва: „Не бой се, напрѣдъ върви!“ Кога се усмихва Богъ?

— Когато зачитате Неговата воля. Не я ли зачитате, около васъ настава мракъ и тъмнина, бури и гърмотевици. Не зачитате ли волята Божия, всички сили въ природата ще се опълчатъ противъ васъ, и вие ще изпитате тежестъта на цѣлия адъ върху себе си. Онѣзи отъ ученицитѣ, които се мислятъ силни, ще кажатъ: ние искаме да направимъ връзка съ Бога, да Му служимъ. Казвамъ: силнитѣ трѣбва да носятъ слабитѣ. Ученитѣ трѣбва да носятъ невѣжитѣ. Богатитѣ трѣбва да носятъ бѣднитѣ.

Нѣкои казватъ: искаме да ни се каже нѣщо ново. Да кажешъ нѣщо ново на хората, това значи да снемешъ старитѣ имъ дрехи и да ги облѣчешъ съ нови. Новитѣ дрехи правятъ ли хората по-добри, отколкото, когато сж били съ старитѣ? И съ нови дрехи да се облѣче човѣкъ, пакъ остарява. Това се отнася до физическия животъ на човѣка. Влѣзе ли човѣкъ въ Божествения животъ, тамъ той никога не остарява, но всѣкога е бодъръ и свѣжъ. Христосъ изказва тази идея съ слѣдния стихъ: „Азъ съмъ живата вода и живиятъ хлѣбъ.“ Въ това отношение Той нѣма нужда отъ обнова. Христосъ е изворъ, който постоянно извира.

Сега, желая ви прѣзъ тази година, която иде, да изпълните волята Божия, при каквито условия и да се намирате. Приложете това, което ви се говори. Благодарете и за най-малката радостъ, както и за най-голѣмата скръбъ, които ви сполетяватъ. Знайте, че Богъ всичко ще прѣвърне за ваше добро. Обърне-

те се къмъ Бога съ чисто сърце и кажете: Господи, нека Твоятъ миръ и Твоята радостъ бждатъ винаги съ насъ, за да могатъ сърцата и умоветъ ни да просветнатъ и да Ти служимъ съ всичкото си сърце, съ всичкия си умъ, съ всичката си душа и съ всичката си сила. Това е великата задача, която всѣки отъ васъ трѣбва да рѣши. Рѣши ли задачата си правилно, той ще постигне здраве, сила, знание, мъдростъ, благородство, и животътъ му ще се осмисли.

Помнете слѣдното: не измѣняйте естествения редъ на нѣщата! Когато наредите числата отъ 1—10 въ тѣхния естественъ редъ и ги приложите въ живота си, вие ще разберете дълбокия смисълъ на живота и отношенията между хората.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

✱

18. Лекция отъ Учителя, държана на 17 мартъ, 1926 г. въ г. София.

.....

МОЗЪЧНИ НАСЛОЯВАНИЯ.

„Въренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Четоха се резюмета отъ темитѣ: „Произходъ на синитѣ, на чернитѣ очи“ и „най-старото дърво въ свѣта.“

Чете се темата: „Мѣстото на синитѣ и на чернитѣ очи.“

Въпросътъ за синитѣ и за чернитѣ очи не е тъй повърхностенъ, както си го прѣдставяте. За да се пише по този въпросъ, човѣкъ трѣбва да се справи съ това, което физиогномиститѣ пишатъ. Вие казвате, че хора съ сини очи сж умни, а тѣзи съ черни очи сж горещи натури. Това не е всѣкога така. Въ България рѣдко се срѣщатъ хора съ сини очи. Трѣбва да се проучватъ цвѣтоветѣ на земята. Запримѣръ, кой цвѣтъ прѣодолява на земята? — Зелениятъ. Много отъ цвѣтоветѣ дѣйствуватъ психически, вжтрѣшно върху човѣка, вслѣдствие на което едни хора обичатъ повече синия цвѣтъ, други — зеления, трети — червения и т. н. Турцитѣ особено обичатъ червения цвѣтъ. Ако турчинътъ не тури червенъ фесъ и червенъ поясъ, той не е турчинъ. Освѣнъ това, хората въ разнитѣ си възрасти обичатъ различни цвѣтове. Въ младини тѣ обичатъ едни цвѣтове, въ срѣдна възраст — други, а въ старини — обикновено тъмни,

черни цвѣтове. Често, въ разположението си къмъ цвѣтоветѣ, хората вървятъ по традиция, а не по убѣждение.

Традициитѣ играятъ важна роля не само въ живота на отдѣлния човѣкъ, но и въ живота на народитѣ. Запримѣръ, у българитѣ сжествува убѣждението, че младитѣ хора не трѣбва да си пущатъ бради. Когато човѣкъ стане възрастенъ, отъ 40—50—60 години нагорѣ, може вече да носи брада. И тогава, като видятъ човѣкъ съ брада, тѣ му отдаватъ почитъ и уважение, като на възрастенъ. Англичанитѣ и американцитѣ, напротивъ, не отдаватъ никакво почитание на хора съ бради и мустаци. Между тѣхъ ще срещнете човѣкъ на 70 години, дѣдо, но съ обрѣснати брада и мустаци. Тѣ се брѣснатъ отъ хигиеническа гледна точка. Нѣкои хора пъкъ брѣснатъ мустацитѣ си, а оставатъ брадата си. Други пъкъ си оставатъ бакембарди.

И тъй, въпросътъ за произхода на синитѣ и на чернитѣ очи е особено важенъ. Цвѣтътъ на синитѣ очи не зависи отъ синия цвѣтъ, но интересенъ е неговиятъ произходъ. Какви ще бждатъ очитѣ на дѣтето, това въ голѣма степенъ зависи отъ майката. Тя е художникътъ, който туря цвѣтоветѣ на дѣтето си. Ако въ брѣмеността си майката хареса нѣкои сини очи и постоянно мисли за тѣхъ, тя може да създаде такива сини очи на своето дѣте. Обаче, въ повечето случаи наслѣдствеността прѣодолява. И затова, ще видите, че очитѣ на дѣтето по цвѣтъ сж или като тия на майката, или на бащата, или на бабата

или на дѣдото. И тукъ традициитѣ играятъ важна роля. Чрѣзъ кръстосване на раситѣ могатъ да се създадатъ сини или черни очи. Дълбокитѣ причини за произхода на цвѣта на очитѣ не се знаятъ. Нѣкои казватъ, че хората на сѣверъ иматъ повече сини очи, а тѣзи на югъ — черни очи. Това обстоятелство още нищо не говори за произхода на цвѣта на очитѣ. Защо? — Защото има хора на югъ съ сини очи, както има хора на сѣверъ съ черни очи.

Сега ще ви дамъ друга тема, малко философска: „Произходъ на раситѣ и на цвѣтоветѣ въ тѣхъ“. Значи, ще пишете върху въпроса, кога, какъ и при какви условия се появили раситѣ. По този въпросъ има писано много. Ще прочетете нѣщо отъ това, което хората сж писали, а послѣ ще кажете и своето мнѣние.

Най-мжчното нѣщо за съврѣменнитѣ хора е да се освободятъ отъ своитѣ стари, минали навици. Въ съзнанието на човѣка сж наслоени наслѣдствени навици, които отъ врѣме на врѣме се пробуждатъ. Запримѣръ, какъ ще си обясните слѣдния фактъ: срѣщате единъ човѣкъ, когото познавате обикновено за тихъ, кроткъ, но виждате, че въ даденъ случай той проявява нѣщо особено въ характера си. Вие се чудите, какво е станало съ този човѣкъ. Казвамъ: особенитѣ прояви въ човѣка се дължатъ на извѣстни наслоявания въ неговото съзнание, които чакатъ само благоприятни условия, за да се проявятъ. Значи, тѣзи особености въ характера или въ темперамента на човѣ-

ка съществуватъ, но непроявени. Вземете, на-
примѣръ, съмнѣнието. То има далеченъ произ-
ходъ. Съмнѣнието е съществувало отъ най-ста-
ритѣ врѣмена въ низшитѣ растения и животни,
но и до днесъ се срѣща въ всички растения и
животни, както и въ човѣка. Съмнѣнието, стра-
хътъ, гнѣвътъ, умразата и редъ отрица-
телни чувства носятъ началото си още отъ
врѣмето, когато човѣкъ е билъ въ животин-
ско състояние.

Казвамъ : сега, като знаете произхода на
отрицателнитѣ прояви въ човѣка, всички вие
трѣбва да се самонаблюдавате, да анализирате
своитѣ настроения и състояния, да не бждете
слѣпи нито за погрѣшкитѣ, нито за добродѣ-
телитѣ си. Това значи : нито да се подцѣнявате,
нито да се надцѣнявате. Погрѣшкитѣ, които
човѣкъ прави, нито сж голѣми, нито сж малки,
обаче, малкитѣ погрѣшки винаги раждатъ го-
лѣмитѣ. Когато у човѣка се проявява извѣ-
стно чувство на гнѣвъ, на съмнѣние, то не е
само негово. Това чувство едновременно се
проявява и въ редъ други същества, които
сж тѣсно свързани съ него. Колкото повече
човѣкъ се подава на това чувство, толкова
повече той се свързва съ всички ония съще-
ства, които въ това врѣме прѣживяватъ съ-
щото чувство. При тѣзи условия това чувство
може да се усили толкова много, че да вземе
заплашителни размѣри. Въ това врѣме човѣкъ
изгубва всѣкакъвъ разсѣдѣкъ. Защо ?— Защото
воюва, бори се. Като се разрѣши тази война
въ негова полза, той се опомня. Въ резултатъ
на този процесъ човѣкъ се усѣща изморенъ,

измжченъ, като че е прѣминалъ нѣкакво поражение. Твава сж бури въ живота на хората, които иматъ своитѣ добри и лоши послѣдствия. Слѣдъ всичко това човѣкъ трѣбва дълго врѣме да работи, за да възстанови равновѣсието на своя душевенъ животъ.

Сегашнитѣ условия, при които живѣете есички, говорятъ, че вие се нуждаете отъ самообладание, не външно, но вътрѣшно самообладание, при което човѣкъ съ радостъ и спокойствие понася всички мъчности и негодни на живота. Самообладание и въздържание не е едно и сжщо нѣщо. При самообладанието човѣкъ се чувствува вътрѣшно радостенъ, което дава потикъ на всичко възвишено и благородно въ него. Тогава соковетѣ на всички отрицателни чувства, наслѣдени въ човѣка отъ миналото, се трансформиратъ въ добри, въ положителни прояви. Сега гледайте да не изпадате въ друга крайностъ, да мислите, че човѣкъ съ самообладание не може да изживе никакво отрицателно чувство или настроение. Не е така. И светията даже изпада въ лоши настроения. Вие мислите, че при днешнитѣ условия човѣкъ може да се роди чистъ и светъ. Не, чистъ и светъ човѣкъ е онзи, който е миналъ прѣзъ закона на самовъзпитанието. Този човѣкъ се е възпиталъ и въ съзнанието си, и въ самосъзнанието си, и въ подсъзнанието си, и въ свѣрхсъзнанието си. Той е миналъ прѣзъ всички области на съзнанието, подвизавалъ се е усърдно въ духовния животъ, докато е научилъ великитѣ закони на битието. Такъвъ човѣкъ вече не се блазни отъ външнитѣ, отъ

прѣходнитѣ прояви на живота. Той разграничава сжщественото отъ несжщественото. Човѣкъ не може да постигне това нѣщо въ единъ день, нито въ единъ мѣсецъ, нито въ една година, нито даже въ сто години. Това е плодъ на усиленa, продължителна работа. Обаче, това нѣщо може да се постигне и моментално, зависи, дали човѣкъ е работилъ въ миналото и сега е готовъ да събира плодоветѣ на своитѣ усилия. За мнозина отъ васъ се изисква, може би, малко усилие, за да се пробуди това съзнание и да потекатъ Божественитѣ сили, които дѣйствуватъ въ васъ.

Съврѣменнитѣ хора сж дошли до една фаза, дѣто всички трѣбва да работятъ за освобождение отъ своитѣ навици. Задачата на човѣка въ това отношение не седи въ измѣнение на тѣзи навици, но въ пълното освобождение отъ тѣхъ. Запримѣрь, всички имате опитността, едноврѣменно да ви занимаватъ дзѣ чувства: едното неприятно, другото приятно. Обаче, нѣщо извънъ тѣзи двѣ чувства наблюдава всичко това и се произнася. Това сте вие, който наблюдавате, прѣцѣнявате и рѣшавате. Задъ всѣко едно отъ тѣзи двѣ състояния пѣкъ седатъ разумни сжщества, които работятъ върху васъ: едни отъ тѣхъ ви помагатъ да се освободите отъ отрицателнитѣ чувства, а други съзнателно ви задържатъ въ тѣхъ.

И тъй, тѣзи отъ васъ, които сж влѣзли въ школата и работятъ съзнателно върху себе си, трѣбва отчасти, а не напълно, да се освободятъ отъ своитѣ лоши навици. Ако искатъ напълно да се освободятъ, това значи да се

откажатъ отъ сегашния си животъ. Да се освободите отчасти отъ лошитѣ си навици, това прѣдставлява велика наука въ живота. Тази наука ще ви въведе къмъ изучаване миналото, настоящето и бждещето ви. Велико и красиво нѣщо е човѣкъ да има всѣкога будно съзнание, та каквито изпитания и да му дойдатъ, той да не се подхлъзне, да не се подаде и чистъ да си остане! Паднешъ ли нѣколко пжти въ живота, ти губишъ вече вѣра въ себе си, обезсърдявашъ се и започвашъ да се плашишъ отъ новитѣ изпитания на живота. При това положение на душата, човѣкъ казва: азъ нищо не мога да направя. Кажешъ ли така, това показва, че ти се считаешъ, като отдѣленъ индизидъ, а не като частъ отъ цѣлото. Ако човѣкъ се убѣди, че е въ връзка съ Великото, съ съзнанието на Бога, тогава въ границитѣ, въ които той живѣе, много нѣща ще бждатъ възможни за него.

При сегашното развитие на човѣка, както и при устройството на неговото тѣло, има извѣстни органи, които не сж развити, както трѣбва. Напримѣръ, ухото на човѣка не е достигнало още своето съвършенство. То не може да схваща висшитѣ трептения. Наистина, има музиканти, които могатъ да схващатъ тонове, съ трептения отъ 50—70,000 въ секунда, но обикновенитѣ хора схващатъ тонове съ трептения най-много до 32,000. Висшитѣ трептения сж недостжпни за тѣхното ухо. Какъвъ щѣше да бжде вашиятъ животъ, ако ухото ви бѣше тъй усъвършенствувано, че можеше да схваща отъ 100,000—1,000,000 трептения? При такова раз-

вито ухо, вие непрѣменно щѣхте да бждете светия. Иначе, щѣхте да бждете най-нещастниятъ човѣкъ въ свѣта. Защо? — Защото такава ухо еднакво би схващало и най-хубавитѣ, и най-лошитѣ работи въ живота.

Стремежътъ на съврѣменнитѣ хора е да развиятъ въ себе си голѣма чувствителность, за да възприематъ трептенията на еисшия духовенъ свѣтъ. Обаче, като спѣнка за постигане на този стремежъ се явява тѣхния краенъ материализмъ. Онѣзи отъ тѣхъ, които успѣватъ да развиятъ въ себе си голѣма чувствителность, се излагатъ на страдания, вследствие на материализма. Когато у човѣка се развие голѣма чувствителность, двойникътъ му се разширява, често излиза гънъ отъ тѣлото. Ето защо на всички се прѣпорѣчва самообладание и будность на съзнанието, които да пасятъ двойника, да не излиса вънъ отъ тѣлото на човѣка. Не се ли пасите, отвънъ ще ви насятъ много рани, които ще ви създаватъ голѣми страдания. Запримѣрь, погледнете нѣкой човѣкъ накриво. Тѣзи вълни падатъ подъ жгълъ, който причинява болка гърху двойника на този човѣкъ, и той става недоголенъ и казва: защо ме погледна толкова лошо? Когато се доближавате до човѣкъ на когото двойникътъ е излѣзълъ вънъ отъ тѣлото, вие трѣбва да бждете много внимателни съ него, за да не му причините нѣкояква вреда.

Споредъ съврѣменната наука всѣки день човѣкъ минава прѣзъ три състояния, които отговарятъ на тритѣ вида химически съединения. Напримѣрь, той може да бжде въ съз-

нанието на висшитѣ сжщества или като основа, или като киселина, или като соль. Слѣдователно, тия разумни сжщества ще правятъ съ човѣка различни опити. Ако тѣ искатъ да знаятъ, какви сж свойствата ви, каго елементи, ще ви подлагатъ на различни анализи. Тогава вие ще изпитвате душевни болки, мжчения, страдания, но тѣзи сжщества не искатъ да знаятъ за това. Тѣ си правятъ научни опити и наблюдения. Тѣ ви хващатъ съ своитѣ щипци, турятъ ви въ ретортата си, и слѣдъ като свършатъ опититѣ си, пуцатъ ви на свобода. Азъ не говоря за адепитѣ на злото, но за адепитѣ на доброто, за адепитѣ на Бѣлото Братство. Понѣкога и ангелитѣ правятъ такива опити съ хората. Всѣки за себе си трѣбва да знае, като какво участвува въ опититѣ: дали като елементъ, като киселина, като основа, или като соль.

Много отъ съврѣменнитѣ хора се считатъ господари на земята и говорятъ за свободата така, като че тѣхната личностъ е напълно неприкосновена. Вземете, запримѣрь, какъ постѣпватъ хората съ животнитѣ. Има ли закони за запазване живота на животнитѣ? Хората полагатъ ли нѣкакви грижи за тѣхъ? Виждате, че нѣкой убива една птичка, но минавате и заминавате покрай него, дума не казвате. Той убива птичката, захвърля я настрана и продължава пжтя си, безъ да го държи нѣкой отговоренъ за това убийство.

И тѣй, когато искатъ да ви прѣдадатъ нѣкакви качества, каквито нѣмате, или пѣкъ,

когато искатъ да засилятъ нѣкои качества у васъ, ще ви прѣвърнатъ или въ киселина, или въ основа, или въ соль. Ако искатъ да ви прѣдадатъ по-голъма активностъ, ще ви прѣвърнатъ въ киселина; ако искатъ да ви направятъ по-пасивни, ще ви прѣвърнатъ въ основа; ако искатъ да ви направятъ по-морални, по-устойчиви, ще ви прѣвърнатъ въ соль. Морални, въздържани, устойчиви хора сж тѣзи, въ които прѣодоляватъ солитѣ. И затова Христосъ казва: „Вие сте солта на земята; и ако солта обезсолѣе, тя се изхвърля навънъ“. Следователно, всѣки елементъ, въ края на краищата, трѣбва да влѣзе въ състава на нѣкоя соль, да смекчи, или да видоизмѣни свойствата си. Докато човѣкъ е въ състояние на елементъ, той проявява само свои лични свойства. Въ това отношение всѣка душа прѣдставлява извѣстенъ елементъ на Божественото съзнание. Питамъ тогава: какъвъ елементъ прѣдставлява всѣки отъ васъ по отношение на Божественото съзнание? Вие това не знаете.

Освѣнъ това, човѣкъ трѣбва да знае, съ какви елементи и закони работи. Ако нѣкой човѣкъ отъ дѣтинство до зрѣла възраст е работилъ съ закона на Любовта, трѣбва ли той като остарѣе, да казва, че не сжществува любовъ въ свѣта, или че любовта е празна работа? Казва ли така човѣкъ, това подразбира, че той нищо не е спечелилъ въ живота си. Трѣбва ли учениятъ човѣкъ, който е посвѣтилъ цѣлиятъ си животъ на науката, да казва, че науката е празна работа? Трѣбва ли общественикътъ, политикътъ, който е

работилъ 20—30 години всрѣдъ обществото, да отрича ползата отъ своята работа? Въ какво седи тогава пълнотата на живота, ако Любовта, Мъдростта и Истината сж празни работи? Подъ Истина се разбира само това, което човѣкъ носи съ себе си и въ младини, и въ срѣдна възраст, и въ старини, и въ този, и въ онзи свѣтъ, и въ тази, и въ онази епоха, безъ то да се промѣни, безъ да изгуби нѣщо отъ своя смисълъ. Човѣкътъ на Истината може да прѣтърпява външни промѣни само, но дълбоко въ душата си остава неизмѣненъ. Външнитѣ промѣни пъкъ все повече обогатяватъ душата му съ опитности и засилватъ духа му. Такъвъ човѣкъ е винаги младъ по душа, чистъ по сърце и крѣпкъ по духъ.

Сега всички трѣбва да се освободите отъ своитѣ стари навици, стари мисли и чувства. Старото остава наслоявания въ мозъка, отъ които трѣбва да се освободите. Като говоря за тѣзи нѣща, мнозина се мислятъ възрастни, стари и казватъ: това не се отнася до насъ. Ние сме 50—60 годишни хора, нашето се свърши вече. Който се мисли за старъ, той не може да бжде ученикъ. Човѣкъ трѣбва да се освободи отъ заблуждението, да се мисли старъ. Докато считате, че сте стари, че за нищо не ви бива, това сж мисли на вашитѣ дѣди и прадѣди. Подъ думата „старъ човѣкъ“ се разбира изтритъ човѣкъ. Щомъ е изтритъ, той не може да се нарече човѣкъ. Да считашъ, че една дреха е изтрита, това е възможно, но да считашъ човѣка изтритъ, това е крива идея, която трѣбва да расте и да се

развива. Въ този смисъл човѣкъ не може да бжде старъ. Старъ, древенъ човѣкъ е този, който е разширилъ съзнанието си и придобилъ много знания и опитности. Младъ човѣкъ е този, съзнанието на когото е едва напъпило.

Това сж основни идеи, вложени отъ памети-вѣка още въ първоначалния езикъ. На земята човѣкъ напъпва, но не може да узрѣе. За да узрѣе, той трѣбва да мине отвѣдъ гроба, въ духовния свѣтъ. Тукъ той навлиза въ висшия свѣтъ, въ будическото поле, дѣто подъ влиянието на Божествената свѣтлина завързва и узрѣва. Слѣдъ това ангелитѣ откъсватъ плода, опитватъ го, а сѣмето хвърлятъ на земята, дѣто има условия за неговото покълване, растене, напъпване и цвѣтене. Това наричаме въплотяване на човѣшката душа на земята въ форма на човѣкъ. Значи, сладостта на плода се опитва горѣ, а сѣмето на плода се посажда на земята.

И тъй, човѣкъ ще обикаля този кръгъ, ще слиза и ще се качва, докато разбере законитѣ така, както ангелитѣ ги разбиратъ. Само по този начинъ той може да се освободи отъ кармическия законъ. Дойде ли до това положение, човѣкъ излиза вече отъ фазата на дърво, което въ единъ свѣтъ цвѣти, въ другъ зрѣе, но ще бжде свободна душа. Така трѣбва да разбирате нѣщата и да се освободите отъ всички заблуждения, които ви спъватъ. Мнозина мислятъ, че като заминатъ за онзи свѣтъ, ангели ще ги взематъ на ръцѣ, и ще ги занесатъ на небето, дѣто ще имъ

дадатъ най-голѣми почести и уважения. Тази идея е права само въ едно отношение, а именно: вие ще влѣзете като растение въ небето, и споредъ разбиранията и развитието си, ще мислите, че сте много ученъ, много интелигентенъ.

Първото нѣщо, което се изисква отъ васъ, като отъ ученици е да развивате съзнанието, да концентрирате мисълта си, за да можете да владете всички свои прояви, всички свои мисли и чувства. Щомъ е така, пазете съзнанието си будно! Съзнанието на човѣка се локализира въ прѣдната частъ на мозъка, около очитѣ. Физиолозитѣ и анатомиститѣ, които изучаватъ човѣшкия мозъкъ, заблѣлзватъ въ прѣдната частъ на мозъка тънки, едва уловими съ микроскопъ, бѣли нишки, като нерви, отъ особена материя, отъ особенъ родъ. Колкото по-тънки и по-многобройни сж тѣзи нишки, толкова и съзнанието на човѣка е по-силно развито. У всички хора отъ по-низкъкъ уровеньъ, както и у всички животни, има такива нишки, но тѣ сж по-малко наброй и по-тънки. Когато човѣкъ работи усилено върху себе си, той развива съзнанието си, а едновременно съ това се развива и тази мръжа отъ нервни влакна, органъ на съзнанието. Веднѣжъ човѣкъ е дошълъ на земята, той трѣбва да работи, да прави усилия върху себе си, за да набави нужния материалъ, необходимъ за съграждане на неговитѣ удове. Когато Христосъ казва: събирайте богатства на земята, Той подразбира усилията, които трѣбва да прави човѣшкиятъ духъ, човѣшката душа, човѣш-

киятъ умъ и човѣшкото сърце. Този материалъ, които духътъ, душата, умътъ и сърцето на човѣка сж събрали, се прѣпраща въ невидимия свѣтъ, дѣто сжщества отъ висша иерархия го обработватъ. По този начинъ тѣ прѣустройватъ човѣшкия умъ и човѣшкото сърце. Така, именно, ние разбираме работата на невидимия свѣтъ върху човѣшкия умъ и върху човѣшкото сърце. И оттукъ вадимъ заключението: колкото повече материалъ, годенъ за работа, изпраща човѣкъ въ невидимия свѣтъ, толкова повече разумнитѣ сжщества ще строятъ въ неговия мозъкъ; колкото по-малко материалъ изпраща човѣкъ въ невидимия свѣтъ, толкова по-малко и разумнитѣ сжщества ще строятъ. Въ този смисълъ всѣки човѣкъ все трѣбва да складира малко отъ този материалъ.

Нѣкой казва: 20 години вече какъ работя съзнателно. Какво по-хубаво отъ това? Обаче, ако ти работишъ за себе си, ще имашъ единъ резултатъ; ако работишъ за ближния си, ще имашъ другъ резултатъ и ако работишъ за Бога, ще имашъ трети резултатъ — зависи за кого работишъ. Отъ твоята работа на земята ще зависи, колко и какъвъ материалъ ще изпратишъ въ невидимия свѣтъ. При съзнателната работа, религиозното чувство на човѣка се развива и му служи като тилъ въ живота. Тогава се хармонизиратъ и всички останали чувства. Това хармонизиране влияе, както за развиване на съзнанието, така и за обработване на ума, който става по-гъвкавъ, по-пластиченъ.

Тъй щото, една отъ задачитѣ на ученика е да развие Божественото въ себе си. Сега всички се оплакватъ едни отъ други, сърдятъ се, че еди-кой си не ги приелъ добръ. Кой може да приема добръ хората? — Само Божествениятъ човѣкъ. Божественото съзнание у човѣка е въ състояние да ви разбере, да ви приеме въ себе си и да ви помогне. Ако отидете въ дома на нѣкой човѣкъ, който е приготвилъ топълъ обѣдъ, той ще ви приеме добръ и ще ви нагости. Отидете ли въ дома на нѣкой човѣкъ, който нищо не е приготвилъ за обѣдъ, той ще повдигне раменѣтъ си и ще ви се извини, че нѣма ядене. Затова, у всинца ви трѣбва да дойде Божественото съзнание. Дойде ли Божественото у човѣка, той ще има вече правилни отношения съ хората. Божественото съзнание прѣдава мекота на сърцето и пластичностъ на ума. За да придобиете мекота на сърцето си, всѣки трѣбва да обича поне единъ човѣкъ. При това, никога не изнасяйте прѣдъ хората неджитѣ на този, когото обичате. Да се занимавате съ неджитѣ на другитѣ хора, това значи да прѣдизвикате редъ наслоявания въ вашия мозъкъ. Тѣзи наслоявания приличатъ на драскулкитѣ, които правятъ малкитѣ дѣца, прѣди да ходятъ на училище. Тѣ драската върху хартия и питатъ майка си: мамо, хубаво ли е това, което написахъ? — Да, хубаво е, мяза на нѣкаква стара азбука. — Никаква стара азбука не е това. Туй е азбука на човѣшката глупостъ и на човѣшкото невѣрие.

Казвамъ: всички прояви на човѣка трѣбва да бждатъ стройни, хармонични и строго опрѣдѣлени. Тѣ трѣбва да се диктуватъ отъ Божественото въ него, което прѣдизвиква дълбока вътрѣшна радостъ. Това, което обединява хората, е Божественото Начало въ тѣхъ. Нѣкой казва: азъ мога да уча и вънъ отъ школата, както и вънъ отъ дома си. Не, вънъ отъ школата ти нищо не можешъ да научишъ. — Тогава Господъ ще ме научи. — Не говори така. Веднѣжъ ти си дошълъ на земята между хората, Богъ те учи чрѣзъ майка ти, чрѣзъ баща ти, чрѣзъ сестра ти, чрѣзъ брата ти, чрѣзъ обществото, чрѣзъ народа, чрѣзъ небето, чрѣзъ буритѣ и вѣтроветѣ и т. н. И най-послѣ, слѣдъ като научишъ уроцитѣ отъ всички тия учители, ти ще чуешъ и Божия гласъ. Това е Божественото, което ще заговори въ тебе. Чуешъ ли Божествения гласъ, въ тебе ще стане коренна промѣна. Ти ще се новородишъ. Това значи роденъ отъ Бога. Казано е: „Родениятъ отъ Бога грѣхъ не прави.“ Нѣкой казва: Богъ ми проговори. Питамъ: ако Богъ ти е проговорилъ, ти новороди ли се? — Не съмъ се новородилъ. — Тогава Богъ не ти е проговорилъ. Може да да сж проговорили нѣкоя възвишена душа, или нѣкой напрѣдналъ духъ, адептъ, или нѣкой малъкъ ангелъ, но не и Богъ. Азъ бихъ желалъ Богъ да проговори на всички, но ако не е станало нѣкакво коренно прѣобразованіе съ васъ, не се лъжете, Богъ не ви е проговорилъ.

Казвате: еди-кой си човѣкъ не е Божественъ. — Ами ти Божественъ ли си? По този въпросъ може да се признае само този, който има Божественото въ себе си. Нѣма ли Божественото въ себе си, каквото и да говори този човѣкъ, всичко това е прѣдположение. То е все едно да срещнешъ нѣкой човѣкъ въ тъмнината и да казвашъ, че очитѣ му сж сини, или че носѣтъ му е дългъ. Каквото и да кажешъ за този човѣкъ, всичко ще бжде прѣдположения, гадания. Запалишъ ли свѣщъта, ти ще виждашъ ясно. Ако човѣкъ нѣма свѣтлина на съзнанието си, какъ може да разбира духовния свѣтъ? Сегашниятъ ви животъ е прѣдисловие на великъ, красивъ животъ. Ще дойде день, когато Божественото у човѣка ще се пробуди, и той ще се новороди. За този день всички трѣбва да се приготвявате.

Често се оплаквате, че хората говорятъ противъ васъ. Радвайте се, когато говорятъ противъ васъ. Всѣка несправедна дума, казана срѣщу васъ, е потикъ за развиване на Божественото. То седи задъ съзнанието на всички тия хора и чака момента, когато научите урока си, да се прояви. Пробуждането на Божественото съзнание наричаме „възкрѣсение.“ И затова, докато майка ти и баща ти говорятъ, радвай се; докато братъ ти и сестра ти говорятъ, радвай се; докато приятелитѣ ти говорятъ, радвай се. Това е приготвление за идване на Божественото. Дойде ли Божественото въ тебе, чуешъ ли гласа му, пакъ ще се радвашъ, но вече радостъта ти ще бжде

вѣчна, постоянна, и всѣкакво обезсърдчение ще изчезне.

По какво познавате човѣка, у когото Божественото не е пробудено? Той е подложенъ на голѣми промѣни: ту се радва, ту скърби. Станешъ сутринъ, скърбенъ си — радвай се; забѣлѣзвашъ въ себе си, че умътъ ти се взима — радвай се; речешъ да ходишъ, усѣщашъ краката си слаби, не те държатъ — радвай се. Искашъ да си купишъ нѣщо, пипашъ джоба си, петъ пари нѣмашъ — пакъ се радвай. Радвай се на всички състояния, прѣзъ които минавашъ. Опитвай ги, поучавай се отъ тѣхъ. Тѣ сж въ реда на нѣщата. Така постъпва разумниятъ човѣкъ. Той разбира своитѣ състояния и правилно ги тълкува. Той знае, че всѣко нѣщо си има свои причини. Има случаи, когато човѣкъ не знае, защо идватъ радоститѣ и скърбитѣ. Запримѣръ, нѣкой отъ нашитѣ приятели дойде при насъ радостенъ, веселъ, и ние се настройваме радостно. Щомъ си отиде той, и радостъта съ него заедно излиза. Значи, този човѣкъ се явява само като врѣмененъ носителъ на радостъта. Това положение може да се уподоби на слѣдното: вие сте бѣденъ човѣкъ, съ нѣколко дѣца. Дойде при васъ единъ богаташъ и казва: азъ ще подаря за дѣцата ви 100,000 лева, да ги изпратите въ странство да учатъ. Вие веднага се зарадвате. Слѣдъ 2—3 дня той пакъ иде при васъ и ви казва: ще ме извините, не мога да ви дамъ обѣщаната сума, работитѣ ми не вървятъ добръ. Вие веднага се наскърбявате. Защо трѣбва да скър-

бите? Прѣди всичко този човѣкъ никога не е могълъ да ви даде нѣщо. Ако нѣкой човѣкъ днесъ каже, че ви обича, а утрѣ ви измѣня, този човѣкъ никога не е обичалъ и не може да обича. Окултниятъ ученикъ трѣбва да има устой, да издържа на думата си.

Казвамъ: ако искате да работите надъ себе си, вие трѣбва да имате положителни знания. До тѣзи знания ще се доберете, когато изучавате новата психология, физиология, анатомия и редъ още науки, които, обаче, при съзнанието, което имате днесъ, ще прѣдизвикатъ въ умоветъ ви извѣстно стълкновение. Вие ще кажете: много отъ фактитѣ на новитѣ науки не сж доказани. Тѣ сж въпроси на въображението и фантазията. Колкото и да сж фантастични за васъ нѣкои факти, тѣ могатъ да се докажатъ, но доказването имъ подразбира излишно изразходване на енергия. Ето защо, ако искате да ви се докажатъ тия факти, вие трѣбва да дойдете въ съзнанието си на сжщия уровеньъ, на който се намира и този, който ще ги доказва. Въ Божествения свѣтъ сжествува законъ за економия на енергиитѣ. Тамъ не се позволява напразно харчене на свѣщѣни чувства, на Божествена енергия. Не е позволено на човѣка да си играе съ свещенитѣ си мисли и чувства. Всѣка свещена мисълъ и всѣко свещено чувство трѣбва да бждатъ употребени точно на своето мѣсто. Гледате нѣкой човѣкъ веселъ, радостенъ. Ако тази радостъ въ него е нѣкакво Божествено чувство, то трѣбва да

отиде на мѣстото си. Отиде ли на своето мѣсто, този човѣкъ ще бѣде благословенъ.

Писанието казва: „Словото нѣма да се върне на своето мѣсто, докато не принесе плодъ.“ Слѣдъ колко врѣме трѣбва да принесе своя плодъ, не е опрѣдѣлено. Казано е, обаче, да се пести енергията, а да се харчи врѣмето. Харчимъ ли Божествената енергия напразно, съ това ние си създаваме карма, страдания. Дойде ли до врѣмето, може да се дава, колкото искаме: 100—200—300 и повече години нищо не сж за насъ; дойде ли до енергията, ние я теглимъ на вѣзни до една стохилиядна частъ отъ грама. Човѣкъ, който е изразходвалъ енергията си безъ смѣтка, той скоро остарява и казва: тежъкъ е животътъ, остарѣхъ вече! Ние знаемъ, какъ е остарѣлъ този човѣкъ. Той е изхарчилъ преждеврѣменно енергията си и когато трѣбва да живѣе, той се намира вече прѣдъ фалиментъ, и затова умира. Така умиратъ и стари, и млади. Не е въпросътъ човѣкъ да се самоизлѣгва. Той трѣбва да знае, какъ да иждивява врѣме, а да пести енергия. Да пестишъ Божествената енергия, това не подразбира, че трѣбва да бѣдешъ скжперникъ и да се страхувашъ, но да я изразходвашъ намѣсто, съ широта въ душата си и съ съзнание, че живеешъ при Бога и Нему служишъ. Казвате: ние не разбираме тѣзи нѣща, не знаемъ, какъ да пестимъ енергия, и какъ да харчимъ врѣме. Когато съзнанието на човѣка не е будно, той не разбира нѣщата. Когато съзнанието му е будно, той всичко разбира. Прѣдставете

си, че вие спите, и дойде нѣкой до ухото ви и ви пошепва: давамъ ви 100,000 лева, или подарявамъ ви една къща. Вие веднага скачате, зарадвате се и благодарите. Защо станехте веднага? — Защото разбирате смисъла на тѣзи думи. Когато съзнанието на човѣка не е будно за духовни, за възвишени нѣща, това показва, че бѣлитѣ нервни влакна въ прѣдната частъ на мозъка му не сж достатъчно развити. Ето защо всички трѣбва да работите за пробуждане на съзнанието си.

Сега, вие, като не разбирате този законъ, вадите неправилни заключения за хората и казвате: този човѣкъ е духовенъ, а онзи не е духовенъ. Има единъ особенъ цвѣтъ, по който се познава, кой човѣкъ е духовно развитъ, и кой не, т. е. у кого е развито Божественото съзнание, и у кого не е. Този цвѣтъ е важенъ признакъ за различаване на духовния отъ свѣтския човѣкъ. Наблюдавайте лицата на хората, както и вашето лице, да видите, какъ много се мѣни. Често вие се оглеждате въ огледало и не се харесвате. Тогава съзнанието ви е будно, и вие виждате нѣща, които въ друго врѣме не виждате. Човѣкъ самъ за себе си трѣбва да бжде обектъ за изучаване. Красиво е човѣкъ да се самоизучава, защото въ себе си той ще вижда отражението на козмоса. Отъ вжтрѣшнитѣ промѣни, които ставатъ въ него, той ще изучава и промѣнитѣ въ външния свѣтъ. Въ това седи красотата на вжтрѣшната наука. Само по този начинъ човѣкъ ще придобие вжтрѣшно спокойствие и равновѣсие на духа, и ще

знае, какъ Господъ работи и създава свѣтоветъ, какъ работятъ и неговитъ по-напрѣднали братя.

Между съврѣменнитъ хора, както и между ученицитъ, се забѣлѣзва една чѣрта — да критикуватъ. Не е лошо нѣщо критиката, но когато критикувате, трѣбва да бждете справедливи. Да критикувашъ, значи да направишъ операция, абцесъ на човѣка. Въ такъвъ случай, отъ васъ се изисква да направите, колкото е възможно по-малкъ абцесъ, и то намѣсто. Видите ли, че нѣкой човѣкъ има нѣкъдѣ по тѣлото си цирей, боднете цирея съ игла, за да изтече отъ него всичката нечиста материя. Такава операция е позволено всѣки да прави. Обаче, не се позволява да оперирате здраво мѣсто. Тѣзи операции оставете за свѣта. Всѣки може да носи по една островърха игла, съ която да прави операции. Сега, като знаете, какво нѣщо прѣдставлява критиката, пазете се да критикувате не намѣсто.

Ще кажете: какво трѣбва да правимъ, за да развиваваме съзнанието си? Дръжте въ ума си красиви и възвишени образи и старайте се да имъ подражавате. Ако си музикантъ, дръжъ въ ума си образа на нѣкой великъ виртуозъ, като идеалъ, къмъ който да се стремишъ. Великиятъ музикантъ, великиятъ художникъ ще намѣрите въ самата природа. Всички художници и музиканти, които срѣщате въ живота, сж толкова по-велики, колкото по-вѣщо, по-майсторски копиратъ природата. Вънъ отъ нея никой нищо не може да създаде. Мнозина мислятъ, че музикантитъ сами създа-

ватъ своитѣ произведения. Не, тѣ сж добри възприематели. Това, което създаватъ, тѣ сж го чули или на сънъ, или нѣкждѣ въ природата. Разликата между музикантитѣ, художниците и обикновенитѣ хора седи въ това, че музикантитѣ иматъ силно развито музикално чувство, съ което възприематъ това, което другитѣ не могатъ; художниците пъкъ виждатъ такива краски, каквито обикновенитѣ хора не виждатъ. Художникътъ вижда не само цвѣтоветѣ ясно, но той различава добръ формитѣ, жглитѣ на единъ порокъ отъ жглитѣ на една добродѣтель. Обикновениятъ човѣкъ не вижда всичко това. Като дойдемъ до омото на светията и на ангела, тѣ дори виждатъ дефектитѣ въ духовното тѣло на човѣка.

Ние, съврѣменнитѣ хора, сме обекти за проучаване отъ разумнитѣ сжщества, вслѣдствие на което не сме свободни. Каквото е положението на мравитѣ по отношение на насъ, такова е и нашето положение къмъ възвишенитѣ, напръднали сжщества. Запримѣрь, ние наблюдаваме, какъ една мравка се бори да вземе трошицата хлѣбъ отъ друга мравка. Ние я бутнемъ настрана и вземаме трошицата хлѣбъ, за която се бори, даваме я на другата. Защо првимъ така? — Защото намираме, че първата мравка не постъпва право. По сжщия начинъ, когато и ние не постъпваме добръ, сжщества отъ разумния свѣтъ ни наблюдаватъ, бутнатъ ни, като ни казватъ: не е право това, което вършите. Ние се сепнемъ, погледнемъ наоколо, не виждаме никого и казваме: никой нѣма около насъ. Пакъ продъл-

жимъ работата си. Сжществата отъ разумния свѣтъ пакъ ни бутнатъ. Ние се спремъ, замислимъ се, докато най-послѣ съзнаемъ, че това, което вършимъ, не е право.

И тъй, всѣки трѣбва да създаде въ себе си високъ идеалъ, къмъ който да се стреми. Имате ли този идеалъ, нѣма да се запитвате, защо невидимиятъ свѣтъ постѣпва съ васъ по единъ, или по другъ начинъ. Когато човѣкъ прави нѣкакъвъ изборъ, всички разумни сжщества се оттеглятъ настрана и оттамъ го наблюдаватъ. Тогава той е свободенъ, да направи избора си за доброто, или за злото. Ето защо човѣкъ всѣкога самъ носи послѣдствията за своя изборъ. Разумнитѣ сжщества работятъ върху него, поучаватъ го, съвѣтватъ го, докато той още не е пристѣпилъ къмъ избора. Пристѣпи ли къмъ избора, тѣ го оставатъ свободенъ, самъ да рѣшава. Значи, при дѣйствиата си за добро, или за зло, ние сме сами. Божествениятъ законъ прѣдоставя на човѣка да дѣйствува свободно и въ доброто, и въ злото. И за едното, и за другото той самъ носи послѣдствията си. Всѣка негова постѣпка се отразява върху съзнанието му. Лошитѣ постѣпки прѣдизвикватъ наслоявания върху мозъка, вслѣдствие на което става помрачаване на съзнанието, губене на паметта, намаляване на способноститѣ. За да бжде изборътъ ви всѣкога правиленъ, вие трѣбва да работите върху съзнанието си, всѣки день да го разширявате по малко.

Упражнение. Всички прави! Ржцѣ дигнати нагорѣ, хубаво обтегнати, съ допрѣлни крайща

на пръститѣ. Въ това положение на рждѣтъ, бавно клякане и изправяне. Това упражнение се прави нѣколко пѣти, прѣзъ което врѣме чрѣзъ волята силно ще владате мускулитѣ си. Ако не можете да владате мускулитѣ си, какъ ще владате по-тънките сили? Правете това упражнение безъ прѣсилване на мускулитѣ си.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди!“

»

19. Лекция отъ Учителя, държана на 24 мартъ, 1926 г. въ г. София.

КРЖГЪ И ЕЛИПСА.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Слѣдния пжтъ пишете върху темата: „Защо човѣкъ трѣбва да се учи?“

Чете се темата: „Произходъ на раситѣ“.

По какво се отличава черната раса отъ другитѣ раси? — Устнитѣ имъ сж дебели, челюститѣ — издадени, брадата — малко полегата, челото недоразвито. Въ тази раса сж силно развити низшитѣ чувства и низшия интелектъ. Когато черната раса се е развивала, условията на земята не сж били благоприятни, вслѣдствие на което тя не е могла да си създаде такава форма, каквато е необходима за понятието „човѣкъ“, въ високъ смисълъ на думата. Въ черната раса е добръ развитъ черния дробъ.

По какво се отличава жълтата раса отъ останалитѣ? Хората отъ жълтата раса сж повече флегматични, крайни консерватори. Лигментитѣ сж силно развити у тѣхъ. Тѣ работятъ повече съ своя низшъ интелектъ. Отъ висшето, отъ великото тѣ много не се интересуватъ. Китайцитѣ, които днесъ прѣдставляватъ жълтата раса, тѣ даже нѣматъ понятие за Бога; тѣ нѣматъ име за Бога. За тѣхъ Богъ е небето. Днесъ съзнанието въ човѣшкитѣ раси не е еднакво развито. Въ това отноше-

ние мисионеритѣ, които проповѣдватъ християнството между всички раси, срѣщатъ голѣми мжчноти. Дълго врѣме се изисква, за да се просвѣти съзнанието на хората. У българитѣ се прѣкрѣстосватъ много типове. Българинътъ не е чистъ типъ. Въ нѣкои типове има остатъци отъ атланската раса, а въ нѣкои прѣобладава влиянието на черната раса. Въ послѣднитѣ типове черниятъ дробъ има влияние. Когато черниятъ дробъ въ нѣкой човѣкъ е ненормаленъ, той се лѣкува мжчно. Този човѣкъ пожълтява. Черниятъ дробъ въ човѣка е свързанъ съ малкия мозъкъ.

Въ бѣлата раса е силно развитъ творческиятъ умъ, висшиятъ умъ. Бѣлата раса е създадала поезията. Ако разгледате поезията у семититѣ, ще видите, че тя има силно користолюбивъ характеръ. Запримѣрь, псалмитѣ на Давида прѣдставляватъ повече оплаквания. Единствениятъ поетъ у семититѣ, който нѣма този користолюбивъ характеръ, е Исаия. Иеремия, Иезекиилъ пъкъ се отличаватъ съ песимистиченъ възгледъ за живота.

Сега иде нова вълна въ свѣта — вълната на шестата раса, за която всѣки трѣбва да бжде готовъ. Тя носи благоприятни условия за развитието на човѣчеството; обаче, такива вълни идватъ рѣдко въ свѣта. Съ идването си, шестата раса ще повдигне всички растения и животни на едно стъпало по-високо отъ сегашното. Всѣки трѣбва да използува условията, въ които днесъ се намира. Щомъ влѣзете въ живота, вѣнъ и вжтрѣ въ васъ, ще се повдигнатъ извѣстни бури и вѣтрове,

като съмнѣния, безвѣрие, подозрѣние, обезсърдаване и т. н. Тѣзи нѣща сж много естествени. Като влѣзете въ океана, вие не можете да очаквате само тихо врѣме. По сжщия начинъ, живѣте ли между хората, вие ще имате и приятности, и неприятности. Хората не сж ангели. Ученицитѣ, които влизатъ въ окултната школа, изискватъ отъ хората повече, отколкото тѣ сами могатъ да дадатъ. Често вие виждате погрѣшкитѣ на другитѣ, а своитѣ не виждате. Не е лесно човѣкъ да постѣпва идеално, чисто въ своитѣ мисли и желания. Ако е въпросъ за погрѣшки, свѣтътъ е пълень съ такива. Земята, върху която живѣемъ, е покрита съ човѣшка кръвъ. Човѣшкитѣ мисли и чувства сж наслоени върху почвата. Ученицитѣ на бѣлата раса се нуждаятъ отъ дисциплина. Индускитѣ ученици сж по-дисциплинирани отъ тѣхъ. Ако отидете въ Индия, тамъ вие ще видите, какво нѣщо е ученикъ. Изобщо. окултнитѣ школи сж строги, защото, колкото по-нагорѣ се качва ученикътъ, толкова и силитѣ, които дѣйствуватъ тамъ, сж по-съвършени. И тогава, ученикътъ може да направи и много голѣми добрини, и много голѣми злини, както на себе си, така и на другитѣ. Има различни степени на ученичество. Има ученици, които работятъ съ малки величини; има ученици, които работятъ съ голѣми величини. Въ това отношение, когато ученикътъ изучава Евангелието, той трѣбва да го изучава и въ малкитѣ, и въ голѣмитѣ нѣща. Отъ окултно гледище всички стихове въ Евангелието нѣматъ еднакво значение. Ко-

гато Христосъ казва, че трѣбва да се отречемъ, че трѣбва да възлюбимъ Бога, това сж различни състояния, т. е. различни отношения, които човѣкъ трѣбва да има.

Питамъ: споредъ васъ, какво значи да се отрече човѣкъ? Отъ какво трѣбва да се отрече той? Когато става дума за самоотричане, ние трѣбва да разбираме вжтрѣшната страна на въпроса. Разбираме ли така, ще се домогнемъ до нова свѣтлина на съзнанието. Самоотричането не е механически, външенъ процесъ, но вжтрѣшенъ, съзнателенъ процесъ въ човѣка. Законътъ на самоотричането подразбира, че когато човѣкъ дойде до една фаза на своето развитие, дѣто почвата, върху която живѣе, нѣма сокове за неговото развитие, той трѣбва да напусне тази почва. Сѣга вие не се спирайте върху външнитѣ спънки. Тѣ сж необходими за вашето растене. За да прѣодолявате спънкитѣ въ живота, вие трѣбва да имате връзка съ Бога. За да имате връзка съ Бога, идеитѣ ви трѣбва да бждатъ възвишени, да повдигатъ духа ви. Когато мислите за Бога, или за висшитѣ сжщества, вие се свързвате съ тѣхъ. Щомъ се свържете съ Бога, вие ще имате Неговитѣ мисли, Неговитѣ чувства, които ще ви повдигатъ.

Често слушате нѣкой да се оплаква, че го обидили. Ако е въпросъ за обида, хората и безъ да имъ се каже нѣщо обидно, пакъ носятъ обидата въ себе си. Когато на нѣкого не му върви въ живота, това не е ли обида? Свършишъ университетъ, но нѣщо не ти вър-

ви. Молишъ се на Бога, и никакъвъ отговоръ не получавашъ. Тъкмо заемешъ една служба, но и отъ нея те подгонятъ. И ти изпитвашъ срамъ, позоръ, унижение, ходишъ отъ едно мѣсто на друго, дано нѣкждѣ се установишъ. И слѣдъ всичко това, чувашъ да се говори въ свѣта, че съ пълзене можешъ да си пробиешъ пжтъ. Ако речешъ да пълзишъ, губишъ достоинството си. Питамъ: кой човѣкъ досега е успѣлъ да си пробие пжтъ съ пълзене? Имайте прѣдъ видъ, че вие служите на Бога, а човѣкъ, който служи на Бога, трѣбва да постъпва честно, съ достоинство. Думата „пълзене“ има двоякъ смисълъ. Изобщо, всички думи могатъ да се прѣврѣщатъ, да имъ се придава различенъ смисълъ. Ето защо, когато човѣкъ говори, той трѣбва да бжде внимателенъ, да избира думитѣ, съ които ще си служи.

Свѣтътъ, въ който днесъ живѣемъ, не е организиранъ. Ние не сме още въ царството Божие, но живѣемъ въ чистилището, въ ада. Понѣкога човѣкъ е толкова чувствителенъ, че само едно махане на ржката е въ състояние да му причини врѣда. Ако махането съ ржка може да му причини врѣда, колко повече необмислено употребенитѣ думи въ езика ни могатъ да го засегнатъ. Ако бѣхме запознати съ законитѣ на човѣшката чувствителностъ, ние щѣхме да бждемъ по-внимателни въ отношенията си едни къмъ други. Въ такъвъ случай, щомъ нѣкой човѣкъ е чрѣзмѣрно чувствителенъ, той не трѣбва да се явява между хората; ако се явява между тѣхъ,

или трѣбва да се огражда, или трѣбва да търпи. За да търпи човѣкъ, той трѣбва да има воля.

Нѣкои казватъ: когато човѣкъ влиза между хората, той трѣбва да се затваря въ себе си. Какво се разбира подъ думитѣ „да се затворишъ въ себе си“? Да се затворишъ въ себе си, значи да нѣмашъ ненужни желанія. Желай за днесъ само най-сжщественото! Имашъ ли днесъ едно малко благо, повече не желай за деня. За всѣки день пожелавай само по едно благо. Не се стреми да постигнешъ всичко изведнѣжъ. Въ вѣчността се криятъ всички възможности за постигане идеалитѣ на човѣшката душа. Въ постигане на своитѣ идеали, човѣкъ ще се натъкне на редъ мжчнотии и противорѣчия. Възмете, запримеръ, Христа, Който минава за Синъ Божий. Какъ Го приеха хората на земята? Свѣтътъ трѣбваше да Го посрещне съ вѣнци и да приеме веднага учението Му, но така ли излѣзе? Казваме, че Богъ е всесиленъ, че всичко може да направи, а при това виждаме, че Неговиятъ Синъ на всѣка стѣпка бѣше прѣслѣдванъ отъ садукееитѣ и фарисеитѣ, които Му възразяваха, противодѣйствуваха и т. н. Питамъ: ако така постѣпиха съ Христа, какво остава за васъ? И слѣдъ всичко това, навсѣкѣдъ се чуватъ оплаквания, недоволства, че не ви приели добрѣ, че не били внимателни къмъ васъ и т. н. Вие проповѣдвате новото учение, а живѣете по старому. Питамъ: кой отъ васъ е понесълъ това, което Христосъ понесе? Наистина, всѣки човѣкъ има кръстъ,

но този кръстъ е отъ неговото минало. Той днесъ не страда за Бога, но страда за себе си.

Казвамъ: всичко нехармонично, всичко лошо, което днесъ съществува въ свѣта, ще изчезне, и поменъ нѣма да остане отъ него. Всички злини и прѣстѣпления ще се забравятъ. Отъ свърѣмненната култура ще остане само хубавото, красивото. Попитайте двама души, били тѣ мъжъ и жена, или неприятели, които цѣлъ животъ сж прѣкарвали въ спорове, въ караници и сж си причинявали пакости единъ на другъ, какво сж спечелили отъ тѣзи отношения? Цѣлъ животъ тѣ сж били подъ влиянието на тъмнитѣ сили, подъ влияние на злото. Злото въ свѣта е стариятъ животъ. Всички отрицателни положения, които съществуватъ въ живота, трѣбва да се прѣработятъ. Прѣди всичко, има ли нѣкакъвъ животъ въ безвѣрието, въ съмнѣнието, въ умразата? Прѣди нѣколко деня дойде при мене единъ младъ човѣкъ и ми каза: азъ искамъ да станa лошъ човѣкъ, не искамъ да бжда мекъ. Казвамъ му: прѣди всичко ти никога не си билъ мекъ. Сега защо искашъ да станешъ лошъ? — Искамъ да придобия опитности, да се противопоставямъ на хората, да не ме мачкатъ. Казвамъ: никой не може да те мачка, освѣнъ ти самъ. Какво ще спечелишъ, ако станешъ лошъ? Да бждешъ добъръ при всички свои изпитания, въ това е твоята сила, като човѣкъ. Вие още не сте добри, не знаете, какво значи да бжде човѣкъ добъръ. Пуснете доброто да тече прѣзъ васъ. То ще ви осво-

боди отъ всички утайки и наслоявания на миналото, които днесъ ви измъчватъ.

Прѣдставете си, че ви е дадена задача, да изчистите по нѣкакъвъ начинъ тинята отъ една вада, дълга 5—6 клм. Сжщеврѣменно ви даватъ една лопата, ако ви потрѣбва, да си послужите съ нея. Вие веднага взимате лопатата и започвате да гребете тинята и да я изхвърляте навънъ. Питамъ: колко врѣме ви трѣбва, докато изчистите вадата съ тази лопата? — Много врѣме ще ви е нужно. Като чистите така вадата, вие ще се уморите, ще се отекиете и ще напуснете работата си. Този е стариятъ начинъ на работа. Кой е новиятъ начинъ? Пуснете прѣзъ тази вада водата на нѣкой голѣмъ, буенъ изворъ и ще видите, че той, като минава отъ единия до другия край на вадата, ще завлѣче всичката тиня и ще я отнесе въ морето. Питамъ: какво по-хубаво отъ това, да пуснете Божествената Любовь да протече прѣзъ васъ, че да измие и отнесе всичката калъ отъ вашето дъно? Водата на този изворъ прѣдставя идейния животъ, който протича прѣзъ насъ и отнася далечъ всичко нечисто. Само този животъ може да ни ползува. И затова казваме: ако имаме животъ, нека той бжде изобиленъ, да тече въ видъ на голѣма струя, че да изчисти нашето дъно отъ тинята, да остави въ него само сребристия пѣсъкъ и хубавитѣ камъчета. Водата на нашия ограниченъ животъ може да се изчисти само отъ изобилието на цѣлокупния животъ. Изчисти ли се веднѣжъ, пестърва вече може да живѣе въ тази вода.

Едно нѣщо трѣбва да знаете: повдигането на българския народъ зависи изключително отъ васъ. Ако вие работите, и той ще се повдига; ако вие не работите, други ще свършатъ вашата работа, но затова вие колективно ще бждете отговорни прѣдъ невидимия свѣтъ за неизпълнение на вашата длъжностъ. Изпълните ли задачата си, както трѣбва, невидимиятъ свѣтъ ще ви съдѣйствува въ всѣко добро начинание. Не я ли изпълните вие, други ще дойдатъ. Вие знаете историята на Мардохей, който работи за избавянето на еврейския народъ отъ царската заповѣдъ, споредъ която всички евреи бѣха осждени на избиване. Отъ този денъ той стана по-силенъ, отколкото бѣше прѣди това. А вие понѣкога сте готови да развалите хубавитѣ дѣла за нѣкакви лични работи. Какво ще спечелите отъ това? Кой е онзи, който, като се е борилъ съ Господа, да е придобилъ нѣщо? Яковъ се бори съ Господа, но окуцѣ. Богъ му каза: „Ти купи отъ брата си първородството за една чиния леща, и послѣ получи благословението на баща си, но това не бѣше Божествена постѣпка. Сега, ако свършено изправишъ живота си, ще получишъ моето благословение.“ Послѣ, Богъ бутна Якова по бедрото, и той окуцѣ. По този начинъ Яковъ получи едно морално поучение. Всѣки отъ васъ може да има опитността на Якова, който цѣли 14 години страда при вуйча си Лавана. Но откакъ Богъ му говори и му показва пжтя, по който трѣбваше да върви, той измѣни живота си, измѣни и своето име.

Мнозина отъ васъ искатъ Богъ да бжде благосклоненъ къмъ тѣхъ. И това може, но вие слушате ли Господа? Вие очаквате всичко да ви трѣгне по медъ и масло, и ако не стане така, казвате: откакъ влѣзохме въ този пѣтъ, откакъ се обърнахме къмъ Бога, страданията ни отъ день на день се увеличаватъ. Ако искате да знаете, свѣтскитѣ хора страдатъ повече отъ духовнитѣ. Знаете ли, каква мизерия, какви страдания има въ свѣта? Въ Лондонъ, запримѣръ, има единъ кварталъ, въ който живѣятъ около 50,000 души, жени, мъже и дѣца, послѣднитѣ отъ които не познаватъ бацитѣ си. Когато влѣзе нѣкой чужденецъ въ този кварталъ, той непрѣменно трѣбва да бжде придружаванъ отъ стражаръ. Несигуренъ е животътъ на чужденцитѣ въ този кварталъ. Тамъ е цѣлъ адъ. Обири, кражби, убийства ставатъ не само въ Лондонъ, но и въ Парижъ, и въ Берлинъ, даже и въ малката София.

Питамъ: какво е вашето прѣдназначение въ свѣта? Вие сте дошли на земята да възприемете новото и да го приложите. Богъ иска да трансформира лошото въ добро. Това ще се постигне чрѣзъ Любовьта. Отъ наше гледище, злото никога не е взимало надмощие надъ доброто. Доброто е по-силно отъ злото. Любовьта е по-мощна отъ умразата. Днесъ всички хора, и млади, и стари, има да разрѣшаватъ свои специфични въпроси. Всѣки може да разрѣши въпроситѣ си, при условие да запази вжтрѣшната си връзка съ Бога. Това се изисква особено отъ ученицитѣ. Вие ще имате вжтрѣшна борба — това е въ ре-

да на нѣщата. Едно е важно при този случай: пазете връзката си съ Бога! Вие трѣбва да имате само една свещена идея, а не двѣ, и около тази идея да бждатъ групирани всички останали идеи. Велико нѣщо е човѣкъ да има само една свещена идея! Единъ Богъ ни трѣбва, а не двама. На двама богове не може да се служи. Служите ли на Единния Богъ, вие правилно ще разрѣшите задачите, които ви сж дадени въ живота.

Казва се въ Битието, че Богъ създаде първия човѣкъ по образъ и подобие свое. Това се отнася до Адама, който казва: Богъ мене създаде, а азъ — васъ. Адамъ може да каже, че Богъ му е вдѣхналъ жива душа. Вие, като Адама, можете ли да кажете, че Богъ ви вдѣхна жива душа? Кой отъ васъ може да каже това? Който може да каже това, той е едно съ Адама. При това, сжщиятъ човѣкъ, на когото Богъ вдѣхна жива душа, бѣше изпжденъ отъ рая. Защо? — Защото му липсваше нѣщо, вслѣдствие на което не можа да запази връзката си съ Бога.

Когато Христосъ дойде на земята, Той носѣше една свещена идея — да служи на Бога въ духъ и истина. Той носѣше тази идея въ себе си и я приложи. По сжщия начинъ и вие трѣбва да приложите поне частъ отъ идеите си. Вие можете да ги приложите, имате условия за това. За да можете, като ученици, да имате успѣхъ въ живота си, едно е важно за васъ: или умно да говорите, или да мълчите. Когато говорите нѣщо, съзнанието ви трѣбва да е будно, да помните, че имате ед-

на свещена идея. Съзнавате ли това, говорете, правете всичко това, което идѣята ви изисква. При това, каквато и да е вашата идея, вие ще работите за реализирането ѝ по различни методи: като младъ, ще работите по единъ начинъ; като човѣкъ отъ срѣдна възраст — по другъ начинъ и най-послѣ, като старъ човѣкъ — по трети начинъ. По какъвто методъ и да работите, важно е погрѣшки да не правите. Всѣко учение има свои специфични методи за приложение. Слѣдъ като поговорите нѣкому извѣстно врѣме, помолете се на Бога. Кажете: Господи, нека Твоятъ свѣтълъ Духъ благослови всичко онова, което тази душа може да възприеме и обработи въ себе си.

Често вие искате да накарате хората да вѣрватъ, като васъ. Вие въ какво вѣрвате? Нѣкога вѣрата ви е силна, но нѣкога не издържате. Защо? — Защото търпѣние ви липсва. Гледамъ, нѣкой ученикъ мълчи, всичко понася, но щомъ изгуби търпѣние, започва да се оплаква, да роптае, и става недоволенъ отъ живота. Когато нѣкой човѣкъ плаче, страда, причината на това е, че нѣкоя заминала душа страда и изразява скръбъта си, именно, чрѣзъ него. Щомъ знаете това, вие трѣбва да се пазите. Въ България, особено, има много изостанали души, които се привличатъ отъ вашата свѣтлина, както и отъ свѣтлината на всички духовни хора, изобщо. Вие трѣбва да възпитавате тѣзи души, а да не се оставяте тѣ да ви въздѣйствуватъ. Когато спите, нѣкой пжтъ тѣ ще влѣзатъ въ тѣлото ви, и сутринъ, когато станете, не ще можете да се освобо-

дите отъ тѣхъ. Тѣ сж живи сжщества, които ви се налагатъ, и вие, безъ да искате, прѣживявате тѣхното състояние и разположение. Вие трѣбва да знаете законитѣ, чрѣзъ които да се освобождавате отъ тѣхъ. Тѣй щото никой въ свѣта не е свободенъ. Човѣкъ се намира подъ влиянието не само на видимитѣ сжщества, но подъ влиянието и на невидимитѣ, на извънземнитѣ сжщества, които дебнатъ човѣка и му казватъ: ще ми помогнешъ! Азъ имамъ нужда отъ помощъ.

И тѣй, всички онѣзи, които се приготвяватъ за работници въ шестата раса, тѣ трѣбва да знаятъ, че едно отъ качества на хората отъ тази раса е братолюбие. Следователно, който иска да развие това качество, той трѣбва да създаде въ себе си благоприятни условия за неговото придобиване, а разумни сжщества отъ невидимия свѣтъ ще му помагатъ да го придобие. За да постигне това качество, човѣкъ трѣбва да се справи съ мжчнотиитѣ въ своя животъ. Това не е трудна работа, но трѣбва да се знаятъ методи и начини за правилното разрѣшение на задачитѣ. Иначе, има ли смисълъ човѣкъ да разрѣши една мжчнотия, а да се натъкне на по-голѣма отъ нея? Запримѣръ, даватъ на единъ човѣкъ 50,000 лева да си направи една малка кжща. Той започва да строи кжщата, но докато я свърши, задлъжнява съ още 100,000 лева. Какво спечели отъ първитѣ 50,000 лева? — Спечели си по-голѣмъ дългъ. При това ново положение той не може да изплаща дълга си, вслѣдствие на което кредиторитѣ му се при-

нуждаватъ да продадатъ къщата. Въ края на краищата той остава безъ къща, безъ пари, а съ голѣмъ дългъ. Питамъ: какво излѣзе отъ това благодѣяние? Дадохъ на този човѣкъ 50,000 лева да си послужи, а го оставиха съ 100,000 лева дългъ.

Сега, като имаме прѣдъ видъ тѣзи положения, ние трѣбва да се учимъ, както отъ своята, така и отъ опитността на другитѣ хора. Има случаи, когато нѣкои хора сж вървѣли много добръ въ духовно отношение, и току изведнѣжъ, по особено стечение на обстоятелствата, тѣ пропадатъ. Много ученици сж пропаднали, но и много ученици сж се повдигнали. Онѣзи отъ тѣхъ, които сж спасили Божиитѣ закони, сж се повдигнали, а които не сж ги спасили, тѣ сж пропаднали. Като ученици, отъ всички се изисква да бждете търпеливи. Всичко, каквото зависи отъ васъ, изпълнете го; което не зависи, оставете на Бога. Невъзможнитѣ нѣща за васъ, оставете на Бога. Има нѣща, които Богъ ще уреди; има нѣща, които по-напрѣдналитѣ отъ васъ сжществата ще свършатъ; и най-послѣ, има нѣща, които вие сами трѣбва да изпълните.

Друго важно качество на хората отъ шестата раса е силниятъ стремежъ къмъ работа. Тѣ малко говорятъ, много вършатъ. По този начинъ тѣ ще донесатъ много блага въ свѣта.

Искате ли да разрѣшите правилно мъчениитѣ въ живота си, занимавайте се съ геометрията. Тя много ще ви помогне. На какво число, напимѣръ, може да се уподоби кръга и

на какво — елипсата ? Кржгътъ е числото едно, единицата, а елипсата — двойката. Когато се говори за човѣка, като единица, това подразбира, че всичката му дѣятелностъ се свежда къмъ единъ общъ центъръ, т. е. тя нито се намалява, нито се увеличава. Когато пъкъ се говори за човѣка, като число двѣ, това подразбира, че става прѣливане, прѣминаване на неговитѣ енергии отъ единъ центъръ къмъ другъ. Слѣдователно, числото двѣ може да расте, т. е. да се увеличава, когато единицата не може да се увеличава. Тѣй щото, ако вие кажете, че ще живѣете само за себе си, че никого не искате да знаете и отъ никого не се нуждаете, тогава вие сте единица. Значи, вие сте богатъ въ себе си, считате се за божество. Това подразбира още, че вашиятъ вжтрѣшенъ обемъ нито се увеличава, нито пъкъ може да се намалява. Кажемъ ли, че човѣкъ може да се развива, да расте, той е въ числото двѣ, въ Божественото и въ човѣшкото. Това, което може да расте и да се развива, е Божественото, което се прѣлива въ човѣшкото. Тукъ се съединяватъ два принципа: Божественото прѣминава въ човѣшкото, което подъ влияние на Божественото започва да се развива. Когато човѣкъ се развива, той започва да расте; щомъ расте, той се уголѣмява. И тогава ние казваме, че Божествената сила въ човѣка расте. Когато хората растатъ и се развиватъ, тѣ все повече и повече започватъ да познаватъ Бога. Това весели Бога, защото ние просвѣщаваме умоветѣ си, а съ това се домогваме до великитѣ закони на Любовта, на Мж-

дростъта и на Истината. Писанието казва: „Да се весели Богъ въ дѣлата си.“ Не разбираме ли великитѣ Божии закони, ние ги нарушаваме, а съ това и Божиятъ Духъ, Който живѣе у насъ, се огорчава.

Като ученици, вие трѣбва да научите закона на различаването, да правите разлика, кои състояния сж ваши, и кои не. Сжщеврѣменно може да ви посѣти една добра и една лоша мисль. Това показва, че два принципа едноврѣменно дѣйствуватъ у васъ. Вашата задача е да наблюдавате тѣзи различни прояви, да ги анализирате и да ги използвате разумно. Това, което наблюдава и примирява и двата принципа, то е човѣкътъ. Той трѣбва да бжде солидаренъ съ доброто въ себе си, защото само въ него може да намѣри благоприятна почва за своето развитие. Дойде ли злото въ човѣка, то всѣкога отнима нѣщо: понижава ума и сърцето, а отслабва волята и тѣлото. За да избегнете лошитѣ състояния, вие трѣбва да се самонаблюдавате, безъ да се плашите.

Нѣкой казва: азъ не искамъ да бжда лошъ човѣкъ. — Отъ васъ зависи. Вие всѣкога можете да бждете добъръ. Обаче, ако лошото цойде у васъ, това не показва, че вие сте лошъ човѣкъ. Опасно е, ако вие се хванете съ злото ржка за ржка и го направите господаръ въ своя животъ. Злото прѣдставлява душа, изостанала въ своето развитие, която иска да ви снесе до своя уровеньъ. Тази душа нека направи едно малко усилие, тя да дойде

при васъ, а не вие при нея. Вие можете да ѝ пуснете едно вжженце, да ѝ покажете, по кой пжтъ тя може да дойде при васъ. По сжщия начинъ и хората се молятъ, Богъ да изпрати Духа си при тѣхъ. Духътъ по никой начинъ нѣма да дойде при васъ. Той може да ви покаже пжтя, по който вие да отидете при Него. Отидете ли при Него, Той ще ви научи на всичко, ще ви научи на Великата Божия Любовь, Мждростъ и Истина. Изобщо, всѣка душа може да отиде при Бога. Това не е изключение. При каквото положение и да се намирате, вие можете да вървите по пжтя, който Богъ ви е прѣдначърталъ. Вървите ли въ Божествения пжтъ, вие ще знаете, какъ да свършите работата, която ви е дадена. Запримѣръ, ако нѣкоя майка отиде при Бога, като се върне оттамъ, тя ще знае вече, какъ да възпитава дѣцата си.

Писанието казва: „Всички ще бждатъ научени отъ Бога.“ Докато не бждемъ научени отъ Бога, все ще вървимъ по човѣшкитѣ пжтища, въ които има споръ, недоразумения, страдания, съмнѣния, подозрѣния и т. н. И затова, пазете се отъ съмнѣнието. Не давайте ухо на него, за да не ви измжчва. Тѣлата, които Богъ ви е далъ, трѣбва да бждатъ въ изправностъ. Окултниятъ ученикъ трѣбва да бжде здравъ, мускулестъ, нормално развитъ. Той трѣбва да бжде работливъ, издържливъ. Не е въпросътъ за чрѣзмѣренъ трудъ, но ученикътъ работи съ любовь, безъ измжчване, безъ напрѣжение на своята енергия. Той трѣбва да се отличава отъ свѣтски-

тѣ хора съ своето стройно, издъжрливо тѣло, съ хармонични и възвишени чувства, както и съ права и свѣтла мисълъ. Духовниятъ човѣкъ трѣбва да се отличава въ всичко, което върши: дали той ще се прояви въ изкуствата, въ поезията, въ музиката, въ готварството — въ всичко трѣбва да се отличава, да внесе нѣщо ново. Ако искате да познаете, дали единъ човѣкъ е добъръ, накарайте го да сготви. Добриятъ човѣкъ готви вкусно, сладко. Който яде отъ неговото ядене, се усѣща бодъръ, разположенъ. Искате ли вие сами да разберете, доколко сте добри, омѣсете единъ хлѣбъ и вижте, какъвъ ще бѣде резултатътъ, слѣдъ като ядете отъ него.

Нѣкой казва: азъ съмъ завършилъ своята еволюция, тѣзи работи не сж за мене. Истински духовниятъ човѣкъ е готовъ на всѣкаква работа. Той не може да избира, да казва, че тази или онази работа е недостойна за него. Той нѣма да става нито хлѣбаръ, нито готвачъ, но трѣбва да разбира отъ всички изкуства и занаяти, да научи и другитѣ хора, кой е най-правилниятъ начинъ за мѣсене, за готвене. Той трѣбва да внесе новото въ свѣта. Защото, казано е: „Духътъ на Истината ще ви научи на всичко“.

Ние говоримъ сега за хармоничния животъ, но прѣдвиждаме и мжнотиитѣ, които ще се явятъ. Великиятъ цигуларъ свири добръ, но много зависи и отъ атмосферата. Ако атмосферата е влажна, струнитѣ на неговата цигулка ще се разстройватъ, и той нѣма да свири така хубаво, както би свирилъ при сухо

време. Великият пианист ще свири съ вдъхновение, ако има едно ново, добър разработено и здраво пиано, при добър, акустичен салон. Дайте му нѣкое старо, разглобено пиано, и той не може да свири хубаво. Когато домакинята има свѣтла, привѣтлива кухня, съ чисти, здрави, добър калаисани сѣдове, тя готви съ радост и въодушевление. Оставете я въ нѣкоя мрачна, тѣсна кухничка, съ некалаисани сѣдове, съ пробити тенджери, съ изядени лъжици, тя или ще се откаже отъ изкуството си, или ще готви безъ разположение. Тѣй щото, когато говоря и се произнасямъ за нѣщата, азъ всѣкога имамъ прѣдъ видъ мжнотиитѣ, които изпжкватъ прѣдъ тѣхъ. Всѣки има мжнотии въ живота си, които той непрѣменно трѣбва да прѣодолѣе.

Въ такъвъ случай, когато ще се произнасямъ за погрѣшки на хората, азъ спазвамъ слѣдния Божественъ законъ: на 100 погрѣшки азъ отбѣлѣзвамъ само една, а 99 прощавамъ. Давамъ ли докладъ за погрѣшките на хората, азъ изнасямъ само тѣзи, които съмъ отбѣлѣзалъ въ книгата. Когато се произнасямъ за добринитѣ на хората, азъ се ржководя отъ другъ Божественъ законъ, обратенъ на първия: на 100 добрини азъ отбѣлѣзвамъ въ книгата 99 отъ тѣхъ, а само една пропускамъ. Пропуснатата добрина отива за смѣтка на неотбѣлѣзанитѣ 99 погрѣшки, да ги уравнивъси. Значи, една добрина компенсира 99 погрѣшки. И вие спазвайте тѣзи двѣ правила въ живота си, ако искате голѣма частъ отъ мжнотиитѣ ви да се разрѣшатъ правилно.

Само по този начинъ човѣкъ може да си създаде отличенъ характеръ, но той трѣбва да работи. Сега ние живѣемъ при най-благоприятнитѣ условия, които трѣбва да използваме разумно.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бѣди!“
*

20. Лекция отъ Учителя, държана на
31 мартъ, 1926 г. въ г. София.

ТРИ ВИДА СЪЗНАНИЯ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бѣди!

Размишление.

Чете се темата: „Защо човѣкъ трѣбва да
се учи?“

Слѣдния пѣтъ пишете върху темата:
„Да се обичаме, и защо трѣбва да се обичаме“?

Питамъ: защо трѣбва да се върти колелото? (— За да кара колата). Въртенето на колелото не подразбира всѣкога и каране на кола. Когато точилото, което има форма на колело, се върти, какъвъ пѣтъ извървява? Точилото видимо не извървява никакъвъ пѣтъ. Значи, често ние говоримъ думи само, които нѣматъ съдържание. Та и когато казваме, че трѣбва да познаемъ Бога, да се приближимъ къмъ Него, да намѣримъ пѣтя, който ни води къмъ Него, и това сж думи само. Всѣки, който говори, че трѣбва да намѣри пѣтя, той не го е намѣрилъ; всѣки, който казва, „познай Бога“, той не Го е позналъ; всѣки, който казва, че трѣбва да се придобие свѣтлина, той не я е придобилъ; всѣки, който мисли, че има знание, въ сжщностъ той нѣма знание. Ако ние сме придобили истинското знание, трѣбва да имаме вжтрѣшенъ миръ. Какво е прѣдзначението на знанието?

Ще ви задамъ още единъ въпросъ: защо бащата кара сина си да учи? Ако искате да

отговорите на този въпросъ, най-първо ще прѣдположите нѣкаква физическа причина; слѣдъ това ще намѣрите духовната причина, а най-послѣ и Божествената. Като се намѣрятъ тѣзи три причини, заради които бащага изпраща сина си да учи, ще дойдете до редъ още обяснения.

Казвамъ: колелетата се въртятъ, конетѣ вървятъ, а човѣкъ какво прави? — Човѣкъ кара конетѣ, а тѣ теглятъ колата. Питамъ тогава: колата спечелила ли е нѣщо? — Нищо не е спечелила; напротивъ, тя е изгубила нѣщо отъ себе си. Конетѣ спечелиха ли нѣщо? — Нищо не спечелиха. Тѣ даже изгубиха частъ отъ своята сила. Човѣкътъ спечели ли нѣщо? — Въ цѣлата работа само той е спечелилъ нѣщо. У човѣка има двѣ нѣща: едно, което винаги губи и друго, което винаги печели. Това, което печели, е Божественото. Това е законъ за трансформиране на енергиитѣ. Животътъ въ Божествения свѣтъ произтича само слѣдъ като се трансформиратъ енергиитѣ. Божественитѣ енергии трѣбва да се трансформиратъ, да се приспособятъ къмъ човѣшката душа, да може тя да живѣе въ физическия свѣтъ. Веднѣжъ душата слѣзла на земята, тя не може вече да запази своята първоначална сила, нито своята Божествена чистота, ако не стане трансформиране на Божественитѣ енергии. Вземете, запримѣръ, рибата; щомъ рибата излѣзе отъ водата, тя веднага умира. Излѣзе ли човѣкъ отъ въздуха, и той не може да живѣе. Влѣзе ли човѣкъ въ срѣда, въ която ангелитѣ живѣятъ, и тамъ не може да живѣе.

Това, което занимава ума на ангелитѣ, не може да занимава и ума на човѣка.

Нѣкой казва: много нѣща ни се откриватъ. Азъ пъкъ виждамъ, че това, което ни се открива на земята, е почти нищо въ сравнение съ това, което трѣбва да ни се открие. Казвате: голѣмъ просторъ се откри прѣдъ очитѣ ни, и ние се качихме високо нѣкъдѣ. Питамъ: на каква височина стигнахте, и какво видѣхте тамъ? — Видѣхме единъ ангелъ. — Запознахте ли се съ него, и какво говорихте? Нищо не говорихме. Казвамъ: има едно съзнание, което ни говори, и каквото да ни говори, ние всѣкога оставаме недоволни отъ него. Освѣнъ това съзнание, има и друго, което говори малко, по една-две думи само, но тия думи всѣкога внасятъ въ човѣка вжтрѣшенъ миръ. И най-послѣ, въ по-напрѣдналиѣ души има и трето съзнание, което, щомъ проговори на човѣка, той чувствува вжтрѣшно разширение въ себе си и свобода. Такъвъ човѣкъ е освободенъ отъ гнѣта на материалнитѣ нужди и ограничения. Когато човѣкъ не е готовъ за това съзнание, успѣе ли по нѣкакъвъ начинъ да се повдигне до него, той заспива. Това положение е непоносимо за обикновения човѣкъ, при развитието на неговата нервна система. Когато светиитѣ говорятъ за това състояние, тѣ казватъ: въ изстѣпление дойдохъ. Петъръ, Иоанъ и много други сж дохождали въ изстѣпление. Тѣй щото, искате ли и вие да изпитате това Божествено състояние, ще дойдете въ изстѣпление. Днесъ,

когато нѣкой дойде въ изстѣпление, казватъ за него, че е полудѣлъ.

Окултниятъ ученикъ никога не трѣбва да гледа по този начинъ на въпроса. Той не трѣбва да прави прибързани заключения въ ума си, защото всѣко прибързано заключение ще му причини извѣстна пакостъ. Всѣки изопаченъ образъ, който човѣкъ внася въ ума си, причинява голѣми врѣди. Който мисли, чувствува и дѣйствува правилно, той самъ се ползува отъ тѣзи добри условия. Общо правило за всички е, че ние сме изразъ на Бога, т. е. Той има желание да се проявява чрѣзъ насъ. Щомъ е така, всѣки, който не се подчинява на това Божествено желание, Духътъ въ него се раздвоява, при което висшето съзнание остава на небето, а низшето слиза на земята, съ което се създава ада въ живота. Тогава Богъ въ човѣка започва да живѣе ту на небето, т. е. въ рая, ту на земята — въ ада. Когато човѣкъ изпадне въ рая, той се радва, понеже познава Бога; влѣзе ли въ ада, той се мжчи, понеже не познава Бога. Въ първия случай животътъ на Бога хармонира съ духа на човѣка, а въ втория случай — не хармонира.

И тъй, вие трѣбва да знаете, че не сте господари на себе си. Първото положение е, че Богъ трѣбва да живѣе у васъ; второто положение е, че вие трѣбва да живѣете у Бога. Ако Богъ живѣе у васъ, и вие ще живѣете у Бога. Ако Богъ не живѣе у васъ, и вие не можете да живѣете у Бога. Отъ това, че едни хора искатъ да живѣятъ у Бога, а

други не искатъ, се е създадъ раятъ и адътъ. Оттукъ, понеже много отъ човѣшкитѣ мисли и желания не искатъ да живѣятъ като васъ, вслѣдствие на това и у васъ се е създадъ рай и адъ. Отъ една страна вие сте добри, а отъ друга — лоши. Вие, като не разбирате този законъ, казвате: много лошъ човѣкъ съмъ станалъ. Лошевината ви се дължи на онѣзи чужди желания, които минаватъ прѣзъ васъ и не ви познаватъ. Желания, които ви познаватъ, сж щастливи; желания, които не ви познаватъ, сж нещастни. Слѣдователно, когато вие се чувствувате щастливи или нещастни, това се дължи на еднитѣ или на другитѣ желания, които минаватъ прѣзъ васъ. Този законъ е неизбѣженъ.

Казвамъ: първо Богъ трѣбва да живѣе у човѣка, а послѣ човѣкъ у Бога. Даде ли човѣкъ достъпъ на Бога да се прояви и да живѣе въ него, Божествениятъ законъ ще се наложи надъ човѣшкия, и животътъ на човѣка ще се реализира напълно. Щомъ нашиятъ животъ на земята се реализира, ще дойдемъ до висшия животъ, който включва живота на всички сжщества. Велика наука е потрѣбна на хората, за да проучатъ живота — низшия и висшия, т. е. човѣшкия и Божествения. И когато човѣкъ се изучава и наблюдава, той не може да каже, че не знае тѣзи нѣща, а още по-малко може да се оправдава. Човѣкъ не може да знае всичко. Това, което въ даденъ случай знае, е достатъчно, за да постъпва правилно. Силата на човѣка не седи въ многото знание, но въ приложе-

нието на това, което знае. Знанието на човѣка не седи въ това, което той е училъ прѣзъ течение на годината, но въ това, което той знае и прилага за всѣки даденъ моментъ. Въ продължение на цѣла година човѣкъ може да прѣнесе хиляда килограма жито отъ единъ хамбаръ въ другъ. Тукъ той иждивява силата си послѣдователно, въ продължение на цѣла година. Обаче, неговата реална сила зависи отъ това, колко килограма той може да вдигне въ даденъ моментъ. Човѣкъ може да разчита, именно, на тази сила въ себе си.

Силата на човѣка седи и въ това, което той сега, още въ настоящия моментъ възприема, разбира и прилага. Когато пъкъ се говори за силата на човѣка за въ бждеще, подразбира, че той може да разработи добритѣ заложи, които се криятъ въ него. Знанието, запримѣръ, може да се разработи и увеличи. Ако Божествениятъ животъ се увеличава, и човѣшкиятъ ще се увеличава. Между тѣзи два вида животъ у човѣка има извѣстна съразмѣрностъ, извѣстно съотношение: колкото Божествениятъ животъ нараства, толкова нараства и човѣшкиятъ; колкото Божествениятъ животъ се намалява, толкова и човѣшкиятъ се намалява. Тѣй щото първата ви работа е да видите, расте ли у васъ Божествениятъ животъ. Ако Божествениятъ животъ у васъ расте, тогава растенето на човѣшкия се явява като абсолютно естествено послѣдствие на първия животъ. Не расте ли Божествениятъ животъ у васъ, вие ще знаете, че и вашиятъ животъ — вашитѣ блага, идеали, нѣма да растатъ, нѣма

да се постигнатъ. Вънъ отъ Бога щастие нѣма — нито на небето, нито на земята. Човѣкъ може да постигне своето щастие само въ Божествения животъ.

Слѣдователно, вие трѣбва да имате ясна прѣдстава за тия два принципа — Божественото и човѣшкото — и да работите съ тѣхъ, докато постигнете вжтрѣшни резултати. Въ това отношение вие можете едни други да си помагате. Ако не си помагате, взаимно ще се спѣвате. Спѣва ли човѣкъ себе си, той спѣва и другитѣ. И обратно: спѣва ли другитѣ, той спѣва и себе си. Човѣкъ може да спѣва само своитѣ най-близки, дѣцата си, но далечнитѣ той никога не може да спѣва. За примѣръ, ако майката и бащата сж даровити, тѣ прѣдаватъ дарбитѣ си на своитѣ дѣца. Това не показва, че дѣцата сами нѣматъ вложени дарби въ себе си, но освѣнъ своитѣ, тѣ придобиватъ извѣстни дарби и отъ родителитѣ си. Майката прѣдава нѣкоя своя дарба на дъщеря си, но и дъщерята, отъ своя страна, прѣдава нѣщо на майка си. Между майката и дъщерята, както и между бащата и сина винаги трѣбва да става правилна обмѣна. При другъ животъ ще стане обратното: дъщерята, която ще стане майка, ще прѣдаде нѣщо отъ себе си на своята дъщеря. Синътъ пъкъ, който въ този случай ще стане баща, ще прѣдаде нѣщо отъ себе си на своя синъ. Който нищо не прѣдава, той нищо не може да придобие.

Нѣкой казва: веднѣжъ да се освободя отъ веригитѣ на земния животъ и отида на небето, втори пжтъ нѣма да помисля за връ-

щане на земята. Питамъ: защо искате да се освободите отъ земния животъ? Господъ иска да живѣе на земята, а вие бѣгате отъ нея. Господъ работи на земята, а ти искашъ, като ангелъ, да отидешъ на небето и тамъ да благувашъ. Това е невъзможно! Щомъ Богъ работи на земята върху душигѣ на хората, и ти ще работишъ. Отидешъ ли на небето, и тамъ ще работишъ. Значи, и на земята да си, и на небето да отидешъ, все ще работишъ. Писанието казва: „Ние сме съработници на Бога въ великото дѣло“. Значи, тази идея не трѣбва да бжде само теоретическо, философско размишление, но да има поне микроскопическо приложение. Това не може да се постигне изведнѣжъ, но човѣкъ трѣбва да прилага всѣки день по-малко, докато при нѣкакъвъ благоприятенъ случай той почувствува присѣтствието на Божественото начало въ себе си. Божественото е необходимо за всички хора. Всѣки се стреми къмъ този животъ.

Мнозина, които не разбиратъ Божествения законъ, казватъ: ние ще работимъ за Бога, ще бждемъ Негови съработници, но чакаме благоприятни условия за това. Благоприятнитѣ условия не сж нищо друго, освѣнъ Божествения животъ у насъ. Божественото у човѣка се проявява и безъ благоприятни условия. И да не иска човѣкъ, то пакъ ще се прояви. Колкото да рита човѣкъ, Богъ все ще се прояви и чрѣзъ него. Наблюдавали ли сте, какво правятъ съ упорититѣ коне? Нѣкой упоритъ конъ рита, скача, дърпа се, не иска да го впрѣгатъ на ра-

бота. Обаче, господарът му взима камшика, удря го и насила го закарва въ разорана нива, да се подвижи тамъ, докато се поумори, че тогава го използва за работа. Въ това отношение човѣшкото тѣло прѣдставлява единъ такъвъ конь, на когото трѣбва да изпратятъ нѣкаква болестъ — сърцебиене, грждоболіе, главоболіе, разстройство въ стомаха или друга болестъ, за да се укроти той и тръгне на работа.

И тъй, основната задача на човѣка е да даде ходъ на Божественото въ себе си и да го разработи. Много отъ съврѣменнитѣ християни сж дали ходъ на Божественото въ себе си, вслѣдствие на което живѣятъ добрѣ. Практически тѣ сж разрѣшили този въпросъ. Ка-то ви се говори така, не считамъ, че нито единъ отъ васъ не живѣе по Божествено и не изпълнява волята Божия, но казвамъ, че ви трѣбва нѣщо повече отъ това, до което днесъ сте достигнали. Мислите ли, че това, което сте достигнали днесъ, е достатъчно, вие ще се спрете. Спрете ли на наклонна плоскостъ, на каквато се намирате сега, вие ще се търколите надолу. Всички хора се нуждаятъ отъ растене, отъ развитие, отъ разширение на душата и повдигане на духа. Човѣкъ не трѣбва да казва, че това, което има, е достатъчно. Ако нѣкой мисли, че това, което днесъ има, било богатство, сила или знание, е достатъчно, той не разбира правилно въпроса. Той трѣбва да се обърне къмъ Бога и да каже: Господи, Ти можешъ да ми дадешъ, каквото искашъ, но или много, или никакъ. И послѣ,

слѣдъ като ми дадешъ това, което искамъ, и не го изпълня, да има поне за какво да ме биятъ и наказватъ. Щомъ дойдатъ наказанията, ти ще си кажешъ: наистина, страдамъ сега, но има защо. Богъ ми даде дарби, таланти, добри условия, но азъ не ги заслужихъ — нищо не разработихъ и не приложихъ въ живота си. И така е въ сжщностъ: ако е въпросъ да придобия богатство, поне голѣмо да бжде; ако е въпросъ за знание, поне истинско, положително знание да имамъ; ако е за сила, поне силата ми да е голѣма; ако е за сиромашия, поне голѣма да е, че да я запомня и разбера веднѣжъ за винаги. Смиcълътъ на живота не седи въ придобиване на много голѣми работи, но въ опрѣдѣлената мѣрка за нѣщата. Смиcълътъ на живота не седи и въ придобиване на голѣми богатства. И това е невъзможно. Защо? — Защото владането на голѣми богатства зависи отъ науката. Колкото по-ученъ е човѣкъ, толкова по-богатъ е той. Питамъ: защо впрѣгатъ коня въ кола? — Да ни вози. Възъ основа на този законъ, и ние трѣбва доброволно и разумно да служимъ.

Сега ще ви дамъ едно упражнение, но трѣбва да знаете, че при всѣко движение вие се свързвате съ теченията на природата. Щомъ обтегнете ржката си и държите ума си концентриранъ, вие имате вече контактъ съ тѣзи течения. И тогава, при всѣки даденъ случай, вие можете да имате връзка или съ електричеството на земята, или съ електричеството на слънцето. При всѣко обтягане на ржката вие

можете да имате още контактъ или съ земния, или съ слънчевия магнетизъмъ. Магнетизмътъ пъкъ изобщо е свързанъ съ праната, т. е. съ жизнената енергия на природата. Тъй щото при обтягане на ржцѣтѣ и краката и при концентриране на ума, човѣкъ използва жизненитѣ енергии на природата, и той става здравъ и силенъ. При халтаво цържане на ржцѣтѣ, природнитѣ сили не могатъ да се използватъ.

Уп ра ж н е н и е. Ржцѣтѣ дигнати нагорѣ, добрѣ обтегнати и съ допрѣни краища на прѣститѣ. Концентрирайте ума си и мислено насочете слънчевитѣ енергии да минатъ прѣзъ ржцѣтѣ ви, да потекатъ по цѣлия ви организъмъ. Въ това положение на ржцѣтѣ си, изговорете формулата: азъ съмъ въ хармония съ живата природа. Нека Божественото благословение потече прѣзъ мене!

Ржцѣтѣ спуснати надолу.

Едно трѣбва да се знае: всѣко движение, което човѣкъ прави, трѣбва да бжде точно опрѣдѣлено и да съдържа въ себе си извѣстенъ смисълъ. Обаче, много хора правятъ безсмислени движения, които повече имъ прѣчатъ, отколкото да имъ помагатъ. Всѣко движение има смисълъ само когато е въ съгласие съ законитѣ на природата, които прѣдставляватъ нейния езикъ. Човѣкъ може да хване ухото си и да каже, че това негово движение означава нѣщо разумно. Обаче, това обяснение не е мѣродавно за самата природа. Дали ще хванемъ ухото си отгорѣ, или отдолу, това има смисълъ, но резултатитѣ сж

различни. Изобщо, има разумни, има и неразумни движения. Разумнитѣ движения прѣдставляватъ наука, къмъ която нѣкога хората ще се върнатъ. Върнатъ ли се днесъ, когато още не разбиратъ нейнитѣ закони, тѣ ще изпаднатъ въ голѣми заблуждения и суевѣрия.

Нѣкой казва, запримѣрь: играе ми лѣвото око, ще ми се случи нѣщо лошо. Другъ казва: играе ми дѣсното око, ще ми се случи нѣщо добро. Тѣзи обяснения не сж достатѣчни. Когато лѣвото око на човѣка играе, то иска да му каже. ти трѣбва да облагородишъ сърцето си. Не го ли облагородишъ, въ него ще растатъ само трѣви и буренъ. Когато дѣсното око на човѣка играе, то иска да му каже: твоятъ умъ се нуждае отъ повече свѣтлина; ако не придобиешъ тази свѣтлина, мисълта ти ще се изопачи. Въ подсъзнанието си вие носите науката за движенията, но външно още не сте я изразили. Въ движенията има разумность, тѣ не сж механически, както мнозина ги схващатъ. Казвате, че като играе лѣвото око, ще се случи нѣщо лошо. И така става. Като играе дѣсното око, ще се случи нѣщо добро. Така става. Като ви сърби дѣсната ржка, казвате, че пари ще давате. Като ви сърби лѣвата ржка, казвате, че ще получите пари. И така става. Значи, има разумность въ проявитѣ на живата природа.

Азъ прѣвеждамъ: когато ви сърби дѣсната ржка, това показва, че при васъ ще дойде нѣкой добѣрь човѣкъ, на когото трѣбва да направите една услуга, чрѣзъ която ще

изявите Божията Любовъ. Когато ви сърби лѣвата ржка, това показва, че нѣкой добъръ човѣкъ ще дойде при васъ, да ви помогне въ нѣщо, а вие ще трѣбва да му благодарите, защото Богъ го е изпратилъ при васъ. Като ви сърби дѣсната ржка, вие казвате: отдѣ се намѣри този човѣкъ сега, да ми иска пари? Като ви сърби лѣвата ржка и се надѣвате да получите пари, на сжщото основание трѣбва да кажете: отдѣ се намѣри този човѣкъ сега, да ми дава пари? Казвамъ: колкото взима-нето е хубаво, толкова и даването е хубаво. Писанието казва: „По-добрѣ е да давашъ, отколкото да взимашъ.“ Такава е опитността на миналитѣ вѣкове. При съзнателното даване човѣкъ упражнява своята разумна воля. Обаче, съврѣменнитѣ хора сж обърнали този стихъ и казватъ: по-добрѣ е да взимашъ, отколкото да давашъ.

Това сж редъ правила, които трѣбва да спазвате, ако искате да постигнете съвършенство. Човѣкъ трѣбва да изработи отъ себе си модель, отъ който и другитѣ хора да се ползватъ. Мнозина говорятъ за Царството Божие, но не работятъ за неговото идване. Каквото говорите, трѣбва да го оправдаете. Иначе, ще мязате на онзи турчинъ, който постоянно говорилъ за своитѣ подвизи въ Багдаты. Той казвалъ: когато бѣхъ въ Багдаты, прѣскачахъ дълбоки трапове, широки отъ 10—15 метра. Като го слушали да говори така, казвали му: и тукъ има такива дълбоки и широки трапове. Прѣскочи единъ отъ тѣхъ, да те видимъ, какъ прѣскачашъ. — Не, само въ

Багдатъ мога да прѣскачамъ тѣзи трапове, никждѣ другадѣ. И вие често казвате: като дойде Царството Божие на земята, ще прѣскочимъ трапа. Не отлагайте работата за утрѣшния день! Днесъ прѣскочете трапа, а не утрѣ. Чуete ли Божия гласъ, още днесъ изпълнете Неговата воля. Не се съмнявайте, не се ожесточавайте, не отлагайте за утрѣ!

Нѣкои казватъ: на е дошло още врѣмето за идване на Царството Божие на земята. Въ 1905 г. въ Англия се е образувало едно религиозно християнско общество, за задачите на което писали въ нѣколко окултни вѣстници. Писано било за една опитностъ на една отъ членките въ това общество. Тя дълго врѣме се молила на Христа да ѝ се даде нѣкаква дарба, съ която да бѣде полезна на своите ближни. Една вечеръ Христосъ ѝ се явилъ и ѝ казалъ: „Ще отидешъ на еди-коя си улица, еди-кой си номеръ, при своята сестра, която назовалъ по име, и ще ѝ кажешъ, че тя се опрѣдѣля да свърши работата, за която ти се молишъ отъ нѣколко години насамъ.“ Тази християнка, членка на споменатото общество, като чула думите Христови, натъжила се малко, но рано сутринята отишла при своята сестра, споредъ посочения адресъ, и прѣдала възложената ѝ отъ Христа работа. Обаче, сестрата веднага отговорила: тази работа не е още за мене. Азъ не мога да я извърша. — Добрѣ, щомъ ти не можешъ да я извършишъ, азъ ще се заема съ изпълнението ѝ.

Слѣдователно, всѣки отъ васъ може да бжде извиканъ на опрѣдѣлена работа, която той трѣбва да извърши. Извърши ли тази работа, съ това той изпълнява волята Божия, за което ще получи и съотвѣтно благословение. Откаже ли се отъ възложената му работа, другъ нѣкой ще я извърши, но и благословението ще получи. Ние всѣкога трѣбва да изпълняваме волята Божия и да Го слуша-
ме. Като ви наблюдавамъ, у всички виждамъ добри желанія, стремѣжъ къмъ изпълнение волята Божия. Имате ли този стремѣжъ, каквито Испитания, колкото падания и ставания да прѣживѣете, вървете напредъ! Често нѣщата не ставатъ, както ние желяемъ, не вървятъ по опрѣдѣления отъ насъ пжтъ. Запримѣръ, нѣкой ученикъ е училъ урока си цѣла нощъ, наизустъ го е научилъ, и си мисли, че сутринята, като го изпита учительтъ, ще получи шестъ. Обаче, като го дигне учительтъ, той се смути, и отговори едва за три. Другъ ученикъ е прочелъ урока си само веднѣжъ, и сутринята, като го вдигне учительтъ му на урокъ, получи шестъ. Защо ставатъ тѣзи нѣща? Ние имаме сжщото положение, когато нѣкой бѣденъ човѣкъ се моли по три пжти на день, а получава храна само за обѣдъ. Другъ пѣкъ се моли само веднѣжъ на день, а получава много пари и живѣе богато. Първиятъ е получилъ едва тройка, а вториятъ е получилъ шесторка. Защо работитѣ на първия не се уреждатъ, а на втория се уреждатъ? И Псалмопѣвецътъ се озадачава отъ тѣзи факти въ живота и казва: „Онзи, който малко познава Бога, живѣе по-до-

брѣ отъ мене.“ Когато Псалмопѣвецътъ влѣзе въ светилището, дѣто животътъ му се развива добрѣ, той разбира вече първитѣ противорѣчия и казва: „Поставилъ ги е Господъ на хлѣзгава почва.“ Тѣй щото, когато ученикътъ е прочелъ урока си само веднѣжъ, и учителътъ му е писалъ шестъ, съ това той го е поставилъ на хлѣзгава почва.

Казвамъ: всички имате възможность да прѣодолѣете малкитѣ мжнотии и прѣпятствия, които ви се поставятъ на пътя. Тѣзи прѣпятствия сж необходими, за да видите, какъ Богъ дѣйствува въ свѣта. Като влѣзете въ свѣта, добриятъ учителъ ще ви пише първо единица; втория мѣсецъ ще ви пише двойка; третия мѣсецъ — тройка; четвъртия мѣсецъ — четворка; петия мѣсецъ — петорка; шестия мѣсецъ — шесторка. Като съберете послѣдователно всички тия числа, ще получите числото 21. Като раздѣлите 21 на 6, ще получите $3\frac{1}{2}$. Съ такава бѣлѣжка вие минавате въ по-горенъ класъ. Това се отнася само за първитѣ шестъ мѣсеца. Вторитѣ шестъ мѣсеца положението ще се подобри. Слѣдъ една година положението ще се подобри още повече. Колкото повече врѣме минава, и положението става все по-добро. Когато ученикътъ започне училището съ единица, съ това учителътъ иска да му обърне внимание на единицата, като на най-важна величина въ живота, чиито свойства той непрѣменно трѣбва да научи. Слѣдъ това двойката ще дойде, и ученикътъ ще започне да плаче. Двойката е хубаво нѣщо, защото тя показва, че само съ два

вола може да се оре. Ако става въпросъ за коне, човѣкъ може да впрегне само единъ конъ въ колата си, и по този начинъ да прѣживѣе. Оттукъ виждате, че единицата не е опасна величина. Когато учителътъ пише единица на нѣкой ученикъ, и той се обезсърдчи и каже, че отъ него нищо нѣма да излѣзе, той не разбира закона на единицата. Казвамъ на този ученикъ: впрегни единицата, т. е. своя конъ, въ колата и гледай си работата! Ако имашъ два мършави коня, какво ще правишъ съ тѣхъ? Пусни ги на паша и, слѣдъ като се изхранятъ и засиятъ, впрегни ги на работа, за да прѣживѣешъ заедно съ тѣхъ.

И тѣй, числата изразяватъ сили въ природата. Ако човѣкъ може да впрегне единицата, двойката и другитѣ числа на работа, той ще може да се ползува отъ тѣхъ. Числата сж още и символи, които съдържатъ извѣстни потици въ себе си. Живата природа дава тия символи и на млади, и на стари, за да си послужатъ съ тѣхъ при разрѣшение на елементарнитѣ житейски въпроси. Изобщо, природата започва съ най-простата, съ най-елементарната величина. Дойдемъ ли до духовния животъ, и най-учениятъ човѣкъ започва съ най-елементарнитѣ величини. Нѣкой професоръ може да е свършилъ четири факултета, но отъ дрехарство, отъ шивачество, напримѣръ, той нищо не разбира. Каквото майсторътъ каже, това ще бжде мѣродавно за професора. Царътъ управлява цѣлъ народъ, но като заболѣе, самъ не може да си помогне. Той веднага вика лѣкарь, и каквото

лѣкарътъ каже, това царътъ върши. Лѣкарътъ казва: ще лежите постоянно на легло, ще взимате всѣки часъ по една лъжица лѣкарство. И царътъ изпълнява. Щомъ царътъ стане отъ леглото си, той пакъ е господарь.

Често въ живота си ние се натъкваме на изключителни случаи, които трѣбва да разрѣшимъ правилно. Затова отъ всички се изисква благоразумие. Тѣзи изключителни случаи се дължатъ на това, че Богъ, или живата природа ни подлагатъ на извѣстна дисциплина, на която безусловно трѣбва да се подчинимъ. Това положение трае кратко врѣме. Щомъ се подчинимъ на тази дисциплина и я приемемъ безъ протести, и свободата ни се връща. Това е наука, която ще ни покаже начинъ, какъ да живѣемъ правилно въ този сложенъ Божественъ животъ. На земята живѣятъ сжщества отъ разни еволюции, съ разни стремежи, и ние трѣбва да се хармонизираме съ тѣзи сжщества. Защо? — Защото ние сме свързани съ всички тия сжщества, като проявления на Бога. Понѣкога хората, като не разбиратъ Божествения пжтъ, влизатъ въ стълкновение съ Божията воля, и по този начинъ сами се спъватъ.

И тъй, най-първо ще си кажете: Богъ трѣбва да живѣе въ мене. Послѣ азъ трѣбва да живѣя въ Бога. Щомъ Богъ живѣе, щомъ азъ живѣя, и моитѣ ближни ще живѣятъ. Съзнавате ли това, нѣма сила въ свѣта, която може да ви прѣпятствува. Това е, защото вие вървите по единъ законъ, на който нищо не може да прѣпятствува. Обърнете ли този за-

конъ и кажете: първо моитѣ близни живѣятъ, послѣ азъ живѣя и най-послѣ Господъ живѣе, законътъ вече нѣма никаква сила. Разумниятъ ученикъ трѣбва да прилага този законъ въ първия му смисълъ. Въ това седи волята Божия. Изпълните ли този законъ, и Божието благословение ще дойде върху васъ. Дойде ли Божественото у човѣка, той вече не мисли за дребни работи. Той мисли само за Божественото, което се развива въ хубостъ и великолѣпие. Слѣдъ това въ Божественото възниква и живота на отдѣлния човѣкъ, като оазисъ всрѣдъ безводната пустиня. Разбере ли и своя животъ, най-послѣ човѣкъ вижда и отношенията, които има къмъ своитѣ близни.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѣди!“

✱

21. Лекция отъ Учителя, държана на 7 априлъ, 1926 г. въ г. София.

ЗДРАВΟΣЛОВНИ УСЛОВИЯ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди!“

Размишление.

Слѣдния пжтъ пишете върху нѣкоя свободна тема, по вжтрѣшенъ изборъ. Като пишете темата, не се мжчете да измисляте това онова, но постжпвайте, като естественика, който изучава минералитѣ, растенията и животнитѣ. Като пжтува по планинскитѣ мѣста, той се вглежда въ камънитѣ и ги изучава. Щомъ намѣри нѣкой хубавъ, скжпоцѣненъ камъкъ, той го взима, разглежда свойствата му и се произнася за него. Той вече може да говори за него, като за познатъ минералъ. По сжщия начинъ и вие правете; не пишете върху даденъ въпросъ, докато въ съзнанието ви не се роди нѣкаква красива мисль. Много хора обичатъ да си служатъ съ чужди мисли по извѣстни въпроси. Такива мисли има напластени въ ума на човѣка отъ неговото минало, които нѣкога сж били цѣнни, но днесъ не струватъ нищо. Има стари мисли, чувства и желанія, много отъ които не струватъ нищо. Отъ тѣхъ, именно, се зараждатъ всички наслоявания, всички болезнени състояния въ организма на човѣка.

Нѣкои отъ ученицитѣ въ школата мислятъ, че много знаятъ. Наистина, тѣ знаятъ много нѣща, но трѣбва да иматъ прѣдъ видъ,

че ние още не сме засегнали най-важните и основни въпроси. Тъзи въпроси се прѣдшествуватъ отъ опити. Питамъ: колцина отъ васъ иматъ търпѣнието на знаменития гръцки философъ, Епиктетъ, който билъ злѣ третиранъ отъ своя господарь? Господарьтъ му често се сърдилъ, каралъ му се, като при това го натискалъ силно по крака. Той особено се дразнѣлъ, когато виждалъ, какъ Епиктетъ понасялъ спокойно, съ пълно самообладание и търпѣние всички негови хули. Епиктетъ отврѣме наврѣме само му казвалъ: господарю, ти можешъ да се отнасяшъ съ мене, както искашъ, но не натискай крака ми така силно, защото може да се счупи, и послѣ ти самъ ще съжалявашъ, че не ще мога да ти служа, както трѣбва. Обаче, господарьтъ му продължавалъ да се отнася съ него, както и по-рано. Единъ день, както билъ разгнѣвенъ, така силно натисналъ крака на Епиктета, че го счупилъ. Пакъ тъй спокойно, съ пълно самообладание, Епиктетъ му казалъ: нали те прѣдупрѣждавахъ, че ще ми счупишъ крака? За неговото голѣмо самообладание, господарьтъ му го освободилъ отъ служба. Оттамъ насетнѣ Епиктетъ се прочулъ като знаменитъ философъ.

Казвамъ: сжществата отъ невидимия свѣтъ постоянно ви наблюдаватъ. Тѣ иматъ хиляди и милиони очи, съ които слѣдятъ всички ваши дѣйствия. Ученитѣ казватъ, че нѣкои брѣмбари имали по 25,000 очи. Има светии пъкъ съ 100 милиона очи. Можете ли да си прѣдставите, какво нѣщо сж тѣзи светии? Разбира се, това се отнася до сжщества, съ

висока напреднала култура. Съвременните хора, запримеръ, иматъ само по двѣ очи. Ще кажете: не е възможно човѣкъ, билъ той даже светия, да има повече отъ двѣ очи. Това е символистиченъ изразъ на рѣчта, но не и дѣйствителенъ. Питамъ: какъ е възможно тогава хиляди лжи да се събиратъ въ единъ фокусъ? Вие знаете, че има огледала, едни отъ които събиратъ лжичитѣ — събирателни, и други, които ги разпръсватъ — разсѣвателни. Вие изучавали ли сте въпроса, по какъвъ начинъ, именно, лещата може да събира лжичитѣ, когато въ сжщность тѣ вървятъ паралелно? Съвременните физици говорятъ само за способността на лещитѣ да събиратъ и да разпръсватъ лжичитѣ, но какъ става това, тѣ нищо не обясняватъ. Да се казва, че човѣкъ може да събира лжичитѣ съ ржцѣ, това разбирамъ, той поне е живо сжщество; обаче, да се казва, че леща може да събира и да разпръсва лжи, това не разбирамъ. Прѣди всичко странно е, какъ е възможно, мъртво тѣло, каквото е лещата, да събира и да разпръсва лжи?

Много отъ съвременните учени искатъ да подчинятъ природата подъ себе си, да впрегнатъ силитѣ ѝ и да ѝ заповѣдватъ. Човѣкъ може да заповѣдва на природата само при три условия: най-първо самъ той трѣбва абсолютно да се подчини на закона на Любовта; слѣдъ това той трѣбва абсолютно да се подчини на закона на Мъдростъта и най-послѣ той трѣбва абсолютно да се подчини на закона на Истината. Подчинява ли се самъ

той на тѣзи закони, ще може да заповѣдва и на природата, колкото и когато иска. Не се ли подчинява човѣкъ на тѣзи закони, тогава той ще бжде подчиненъ отъ природата, и то по всички правила и методи, съ които тя разполага. Тя ще го хване съ щипцитѣ си, ще го свали до дъното на ада, дѣто ще го прѣкара прѣзъ всички свои гърнета. Природата има милиони гърнета и реторти, прѣзъ които прѣкарва всѣки човѣкъ, който иска да ѝ заповѣдва. Тамъ тя ще го държи съ милиони години, докато го възпита. Не мислете, че природата е слаба, мекушава майка. Ако тя прѣкарва ангелитѣ прѣзъ такива реторти, колко повече хората! Ония ангели, които не се подчиняватъ на нейнитѣ закони, тя по сжщия начинъ, както и хората, прѣкарва прѣзъ своитѣ реторти, не да ги мжчи, но да ги учи на умъ и разумъ. Тя ги учи, какъ да заповѣдватъ, и какъ да слугуватъ. Въ природата сжществува пълненъ редъ и порядъкъ. Тя не търпи безредие, вслѣдствие на което, всѣки, който се опитва да наруши съ нѣщо реда ѝ, строго се наказва.

Когато хората грѣшатъ, тѣ нарушаватъ законитѣ на природата и се криятъ, не искатъ хората да знаятъ, че сж сгрѣшили нѣщо. Казвамъ: правилно е Богъ да не знае, че вие грѣшите. Азъ бихъ желалъ Богъ да не знае, че вие грѣшите. Щомъ Богъ не знае вашитѣ грѣхове, това показва, че вие сте праведни хора. Ако хората живѣятъ чистъ и светъ животъ, Господъ нѣма да знае тѣхнитѣ грѣхове. Ученикътъ трѣбва да дойде до поло-

жението да не грѣши, а не да се крие отъ хората и отъ Бога. Ученичеството не седи само въ посѣщаване лекциитѣ на учителитѣ и развиване на теми. Ако е така, тогава това става и въ църквитѣ. Отивате въ една църква, тамъ нѣкой проповѣдва за отношенията между снаха и свекърва. Нѣма защо да се разисква върху този въпросъ. Вижте, какъ се разрѣшава този въпросъ въ практическия животъ. Ако снахата е по-силна, тя набива свекърва си, и въпросътъ се изчерпва. Отивате въ друга църква, тамъ се говори за пжтя отъ небето до земята. Всички се интересуватъ да чуятъ нѣщо за този пжтъ. Отивате въ трета църква, тамъ разглеждатъ стиха, върху който е говорилъ апостолъ Павелъ: защо мжжетѣ носятъ кжси, а женитѣ дълги коси? Той е казалъ: мжжъ, който носи дълга коса, той е безчестенъ. Жена, която има кжса коса, тя е безчестна. Мжжътъ трѣбва да носи кжса коса, а жената — дълга.

Природата не обича еднообразието. Кжситѣ коси съдържатъ електричество, а дългитѣ — магнетизъмъ. По този начинъ между мжжа и жената ще става правилна обмѣна на силитѣ, които тѣ съдържатъ. Ако мжжътъ и жената носятъ дълги коси, между тѣхъ не може да става правилна обмѣна. Затова, именно, Павелъ казва, че женитѣ трѣбва да носятъ дълги коси, а мжжетѣ — кжси. Този въпросъ се рѣшава отъ психофизиологически причини, а не отъ модата. Ако се разглежда този въпросъ буквално, защо рисуватъ Христа съ дълга коса? Пророцитѣ

съ кжси коси ли ходѣха? Светиитѣ съ кжси коси ли бѣха? Много отъ тѣхъ не се подчиняваха на правилото, че мжжетѣ трѣбва да носятъ кжси коси. Мжжѣтъ и жената сж принципи, тѣ не сж само форми. Щомъ е така, този въпросъ трѣбва да се разглежда принципно, а не по форма. Главниятъ въпросъ, обаче, седи въ слѣдното: кжси коси ли трѣбва да носимъ, или дълги? Човѣкъ може да носи и дълги, и кжси коси. Който иска да развива ума си, при извѣстни условия той може да носи кжси коси. Има периоди въ живота на човѣка, когато той трѣбва да носи кжса коса; има периоди въ живота му, когато той трѣбва да носи дълга коса. Това нѣщо особено много се спазва у българитѣ. Докато българинѣтъ е младъ, той бръсне мустацитѣ си, рѣже косата и брадата си. Щомъ дойде на възраст отъ 40 години нагорѣ, той устройва угощение, поканва на него своитѣ роднини, и отъ този день си остава дълга брада и коса. Това е български обичай, който почива на разумни закони. Дългитѣ коси говорятъ за здравословно състояние на организма. Колкото кръвта на човѣка е почиста, а организъмѣтъ по-здравъ, толкова и мисълта се развива по-правилно. При болезнено състояние на организма, мисълта не се развива правилно. Когато нѣкой човѣкъ става нетърпеливъ, въ кръвта му се явяватъ чужди вещества.

Най-първо трѣбва да се създаде психофизиологическа наука за здравословното състояние на човѣка, за да се знаятъ причинитѣ

на всички негови прояви. По този начинъ ще се различаватъ здравословнитѣ отъ болезненитѣ състояние. Запримѣрь, здравословно състояние е желанието на човѣка да учи. Болезнено състояние у човѣка е мисълта му, че всичко знае. Необходимо е човѣкъ да учи! При това, естествено е, когато научи нѣщо ново, да се радва. Болезнено състояние е, когато нѣкой, като напише нѣколко стихотворения, ходи тукъ-тамъ да ги чете, да иска хората да се произнесатъ за тѣхъ. Това положение е еднакво съ положението на онзи човѣкъ, който има цирей и ходи отъ лѣкарь на лѣкарь да показва цирея си, да иска съвѣтитѣ имъ. Здравиятъ човѣкъ не пита, какъ трѣбва да се живѣе. Само болниятъ пита, какъ трѣбва да се живѣе. Поетътъ пита: хубаво ли е моето стихотворение? Питамъ: ако ти самъ не знаешъ, че това, което си написалъ, е хубаво, кой другъ ще знае? Нѣкой писателъ пише нѣщо и пита: вѣрно ли е това, което съмъ написалъ? Ако ти не знаешъ, дали това, което си писалъ, е вѣрно, кой другъ ще знае?

И тъй, ще знаете, че Богъ е Богъ на мира, на вѣчната свѣтлина, на вѣчната радостъ и веселие. Когато нѣкой човѣкъ скърби, той мисли, че и небето е скърбно, като него. Той казва: Господъ не вижда ли, че азъ съмъ скърбенъ? Богъ не се занимава съ вашата скръбъ. Като види нѣкой скърбенъ човѣкъ, Той го запитва: какво ти липсва? — Гладенъ съмъ. Господъ се обръща къмъ своитѣ помощници и имъ казва: дайте на този

човѣкъ да яде! — Господи, нахранихъ се, но пакъ съмъ тжженъ. — Какво още искашъ? — Трѣбватъ ми 50,000 лева, да си направя една малка кжща. — Дайте му 50,000 лева! — Господи, сега съмъ още по-тжженъ. — Защо? — Жена ми умрѣ. — Дайте му друга жена! — Много съмъ натжженъ, дѣтето ми умрѣ. — Дайте му друго дѣте! — Господи, още едно нещастие ме сполетѣ. Бѣхъ професоръ, но ме уволниха. — Назначете го отново на сжщата служба! Както виждате, щомъ ви задоволятъ въ това, което ви липсва, и скръбта ви изчезва. Питамъ тогава: вашитѣ скърби сжществени ли сж? Не сж сжществени. Дойде нѣкой при мене и се оплаква, че го обидили, казали му, че не живѣе споредъ законитѣ на Божественото учение. Казвамъ му: както ти живѣешъ, нѣма подобенъ на тебе. Той се зарадва, казва: значи, това, което говорятъ другитѣ за мене, не е вѣрно. Казвамъ: ако този човѣкъ, не ти е казалъ истината, той трѣбва да се разкае, но ако ти, като се оплаквашъ, не говоришъ истината, ти трѣбва да се разкаешъ. — Ама защо трѣбва да казва така за мене? Казвамъ: ако ти намирашъ, че този човѣкъ, като те обижда, не постжпва правилно, и ти не постжпвай като него. Извлѣчете поука отъ неговата постжпка и не правете като него.

Ученикътъ трѣбва да се учи отъ всичко, което срѣща въ живота си. Това значи будно съзнание. Имате ли будно съзнание, вие ще дойдете до положението, когато ще ви повѣрятъ голѣми задачи и длѣжности. Само по

този начинъ ще добиете свободата, която днесъ очаквате и казвате: ние трѣбва да бждемъ свободни! Не е лесно човѣкъ да бжде свободенъ. Даже и пророцитѣ въ миналото не сж били абсолютно свободни хора. Запримѣрь, за пророкъ Елисея се казва, че като го видѣли дѣцата, започнали да викатъ подиръ него: „плѣшивий, плѣшивий!“ За да се освободи отъ тѣхнитѣ подигравки, той измолилъ небето да изпрати нѣкакво наказание върху тия дѣца. Не е лесно да носишъ подигравкитѣ на хората. И светиитѣ на врѣмето си сж били подигравани. Не е благороденъ човѣкъ онзи, който обича да се подиграва. Затова подигравкитѣ трѣбва да се избѣгватъ. Турцитѣ по този случай иматъ една поговорка, смисълътъ на която е слѣдниятъ: „Не се смѣй на погрѣшкитѣ на хората, защото тѣ ще дойдатъ и до твоята глава.“ Видишъ ли нѣкаква грѣшка нѣкждѣ, кажи: Богъ да ме пази отъ подобно нѣщо! Ако нѣкой мжжъ и жена не живѣятъ добрѣ помежду си, кажи: Богъ да ме пази отъ подобно нѣщо! Не казвай, че тѣ сж глупави, не се смѣй на погрѣшкитѣ имъ, защото нѣма да мине дълго врѣме, и сжщото нѣщо ще се стовари върху главата ти.

Какъ ще отговорите на въпроса: защо човѣкъ се ражда, расте, развива, остарява и умира? Вие ще кажете, че слѣдъ като човѣкъ мине прѣзъ фазитѣ на растене, развитие и остаряване, най-послѣ той трѣбва да умре, защото е грѣшилъ въ своя животъ. То-

зи отговоръ не е правилното разрѣшение на въпроса. Ако вашиятъ отговоръ е вѣренъ, тогава защо умиратъ малкитѣ дѣца? Ние виждаме, че еднакво умиратъ и младитѣ, и старитѣ хора. Питамъ тогава: защо се ражда човѣкъ? Човѣкъ се ражда, за да изучава великия законъ на самопожертвуването. Нѣкога човѣкъ е билъ щастливъ, гордъ, съ високо мнѣние за себе си, голѣмъ философъ, и затова Богъ го е изпратилъ на земята да учи закона на самопожертвуването, да се смири, да стане толкова малъкъ, че да се събере въ една микроскопическа клѣтка. Смири ли се човѣкъ веднѣжъ, оттамъ насетнѣ той ще почне да учи и да прилага великитѣ уроци на живота.

Днесъ много нѣща сж излишни за човѣка. Той трѣбва да се откаже отъ излишнитѣ, отъ ненужнитѣ работи. Ако Богъ поставя човѣка въ такава малка форма, каквато е клѣтката, и отъ това му положение изкарва великъ философъ, защо му сж нужни голѣмитѣ работи? Когато Богъ работи, отъ малкитѣ нѣща Той може да изкара велики работи. Когато човѣкъ работи, и отъ най-голѣмитѣ нѣща нищо не излиза. Запримѣрь, нѣкой голѣмъ, виденъ философъ може да напише сто тома, които нищо да не струватъ. Споредъ мене, истински философъ, писателъ или поетъ е този, който самъ прѣдставлява написана книга. Не прѣдставлявате ли вие сами написана книга, отъ която хората, като четатъ, да се учатъ, всичко друго, което на хартия сте написали, слѣдъ вашето заминаване отъ

този свѣтъ, ще остане на земята, дѣто слѣдъ години ще изчезне, ще се заличи. Това, което човѣкъ пише, трѣбва да бѣде написано вж-трѣ въ него, че като отиде на онзи свѣтъ, ангелитѣ да дойдатъ при него, да отворятъ написаната книга и да четатъ отъ нея. Питамъ: колцина отъ васъ сте такава написана книга? Апостолъ Павелъ казва, че е написанъ свидѣтель. Че не сте написани книги, не е грѣхъ, но идеалътъ ви трѣбва да се свежда къмъ това, всѣки да бѣде написана книга. Въ тази книга трѣбва да сж писали най-великитѣ духове, ангели, светии, които сж минали прѣзъ васъ. Щомъ сте написана книга, отъ нея можете да правите, колкото искате съчетания. Въ нея ще намѣрите и проза, и поезия, и музика, и изкуство — всичко, каквото пожелаете. Така трѣбва да разбирате нѣщата — и млади, и стари. Въ това седи великата философия на живота.

Врѣме е вече да се простите съ миналото. Не го забравяйте напълно, защото отъ него сте научили много нѣща, но оставете го настрана, и внесете въ живота си нѣщо ново. Прѣдставете си, че ви донесатъ пълень чуваль съ сушени плодове: ябълки, круши, череши, вишни, сливи и др. Въ това врѣме излизатъ прѣснитѣ, нови плодове, току-що узрѣли. Отъ кои плодове прѣдпочитате да ядете: отъ сушенитѣ, или отъ току-що узрѣлитѣ? Разбира се, че ще прѣдпочетете прѣснитѣ плодове прѣдъ сушенитѣ. Сушенитѣ плодове иматъ смисълъ само тогава, когато нѣма прѣс-ни. Тогава дори тѣ сж благословение за чо-

вѣка, ако ги има. Излѣзатъ ли, обаче, прѣснитѣ плодове, тѣ сж за прѣдпочитане прѣдъ сушенитѣ. Ако разбирате нѣщата по този начинъ, вие сте разумни хора и ще живѣете въ разнообразието на живота. Не ги ли разбирате така, вие ще живѣете въ пълно еднообразие, дѣто прѣобладаваще влияние има положителното електричество. Вие знаете отъ физиката, че когато се срѣщатъ само положителни електричества, настава отблъсване. Въ това отношение, като ви наблюдавамъ, виждамъ, че много отъ васъ сж станали еднообразни, вслѣдствие на което взаимно се отблъсвате, не можете да се търпите. Разнообразие е нужно на хората! Запримѣрь, разнообразие има въ слѣднитѣ постѣпки на хората. Прѣдставете си, че се събератъ трима поети, но единиятъ отъ тѣхъ знае да свири, а другиятъ знае да рисува. Първиятъ започва да чете нѣкои отъ своитѣ стихотворения. Другитѣ двама го слушатъ. Вториятъ поетъ нѣма да чете свои произведения, но ще вземе цигулката си и ще изсвири нѣщо хубаво. И третиятъ поетъ нѣма да чете свои работи, но понеже знае и да рисува, той ще вземе четката и ще нарисува набързо нѣкоя хубава картинка. Рекатъ ли и тримата да четатъ произведенията си, колкото хубави да сж тѣ, съ това ще създадатъ голѣмо еднообразие помежду си. Резултатътъ на това еднообразие ще бжде отблъсване, отдалечаване. За всички хора въ свѣта има опрѣдѣлено мѣсто и опрѣдѣлена работа, която всѣки трѣбва да извърши. Намѣрятъ ли хората

своитѣ мѣста и своята работа, тѣ винаги ще живѣятъ въ пълно разнообразие. Да работите за себе си, т. е. да задоволите себе си, това е едно отъ здравословнитѣ състояния за човѣка. Да се стремите хората да задоволите, това е болезнено състояние.

И тъй, като дойдете слѣдния пжтъ въ класъ, отъ всинца ви искамъ да имате въ торбитѣ си прѣсни, узрѣли, току-що откъснати плодове — ябълки, круши, грозде, сливи и др. Старитѣ торби съ сушени плодове оставете настрана. Тѣ вече не трѣбватъ. Ще кажете: изтълкувайте ни това нѣщо! Нѣма какво да го тълкувамъ. Прѣзъ цѣлата седмица мислете по този въпросъ, че като дойдете слѣдния пжтъ въ школата, торбитѣ ви да бждатъ пълни съ прѣсни, узрѣли плодове, а не съ сушени. Никой да не дохожда съ празна торба! Който носи празна торба, той е опасенъ човѣкъ. Това значи: всѣки, на когото умътъ и сърцето сж празни, той е опасенъ човѣкъ. Всѣки човѣкъ, на когото умътъ е пъленъ съ свѣтли идеи, а сърцето — съ възвишени и благородни чувства, той е благороденъ, разуменъ. Може ли човѣкъ съ празна кесия да влѣзе въ нѣкакво търговско прѣдприятие или сдружение? — Не може, разбира се. Азъ мога да ви дамъ хиляди примѣри отъ живота, да видите, че навсѣкждѣ се изисква пълнота. Главата на човѣка трѣбва да е пълна съ възвишени и свѣтли идеи, че дѣто мине, всички да му се радватъ.

Сега, като развивамъ този въпросъ прѣдъ васъ, не взимайте отрицателната му страна,

да мислите, че вие нѣмате нищо въ себе си, че сте празни глави и сърца. Не, съ това азъ подразбирамъ слѣдното: ако имате чешма, прѣзъ която тече хубава вода, но чуете, че нѣйдѣ наблизо има още по-хубава вода, не щадете труда и срѣдствата си, прѣкарайте въ двора си още една чешма, отъ по-хубавата вода. Чуете ли, че има още по-хубава и отъ нея, опитайте я, и ако се увѣрите, че наистина е по-хубава, прѣкарайте въ двора си и трета чешма, отъ която да черпите още по-хубава вода. Ще кажете: какво да правимъ съ тѣзи три чешми въ двора си? Щомъ сж много за васъ, дайте първитѣ двѣ на съсѣдитѣ си, които нѣматъ нито една. Нека тѣ се ползватъ отъ водата на тѣзи чешми. Сега вие имате една чешма въ двора си, останала отъ дѣдо ви и баба ви, и казвате: свещена е тази чешма! Не е свещена тя. Човѣшкитѣ работи не сж свещени. Свещени нѣща сж само тия, които излизатъ отъ Бога и въ които нѣма нито измѣна, нито промѣна. Свещени нѣща сж тѣзи, които Богъ сега създава. Старитѣ нѣща, които нѣкога сж били свети, а днесъ сж вече износени, развалени, не могатъ да бждатъ свети.

Днесъ всички религиозни хора се хвалятъ съ Христовия кръстъ. Питамъ: този кръстъ спаси ли свѣта? И Апостолъ Павелъ е писалъ много велики, свещени нѣща, но дѣ сж тѣ днесъ? Нѣкои отъ тѣхъ изнесоха прѣдъ свѣта, а повечето скриха. Единъ день ние ще извадимъ всичко онова, което Христосъ, както и апостолъ Павелъ, сж писали. Много отъ

апостолскиѣ. Послания сѣ скрити, но нѣкога тѣ ще излѣзатъ на лине. Въ Бога всичко е записано, Той държи смѣлка за него. Тѣзи Послания, които сѣ скрити, ще се дадатъ нѣкога на разумниѣ, на готовиѣ ученици. Какъ ще имъ се дадатъ? — Въ врѣме на сынъ. Нѣкоя вечеръ ще имъ дадатъ да прочетатъ тѣзи Послания, и на сутринѣта, като се събудятъ, тѣ ще си спомнятъ цѣли пасажи отъ прочетеното прѣзъ нощѣта и ще го възпроизведатъ. Който е готовъ за тази работа, той ще може да чете и самитѣ Послания.

У п р а ж н е н и е. Ржцѣтѣ напрѣдъ, съ дланитѣ навжтрѣ. Ржцѣтѣ пакъ напрѣдъ, но съ дланитѣ навънъ. Ржцѣтѣ настрана, нагорѣ и пакъ напрѣдъ. Когато изнасяте ржцѣтѣ напрѣдъ, първо дланитѣ ще бждатъ навжтрѣ, а послѣ навънъ.

Когато поставяте ржцѣтѣ си напрѣдъ, съ дланитѣ навънъ, това движение влияе върху лицето ви, става обмѣна между енергиитѣ на ржцѣтѣ и тѣзи на лицето и главата. Дланѣта на ржката е отрицателна, а горната ѣ часть — положителна. Когато поставите ржцѣтѣ на гърдитѣ си, съ дланитѣ на тѣхъ, става обмѣна между енергиитѣ на ржцѣтѣ и тѣзи на гърдитѣ. По този начинъ се уравнивѣсяватъ силитѣ въ организма. Когато човѣкъ заболѣе, той се пипа по главата, по лицето, по гърдитѣ. Защо прави това, и той самъ не знае, но изпитва извѣстно облекчение. Значи, по единъ несъзнателенъ начинъ, човѣкъ може самъ да си помага. Обаче, той трѣбва да знае методи и начини за лѣкуването си, за възстановяване

здравословното състояние на своя организъмъ. Знае ли тѣзи методи за лѣкуване, той ще си служи съ тѣхъ, като приложи вѣра, но не вѣрвания и суевѣрия. Има начини, чрѣзъ които Божественитѣ закони могатъ да се турятъ въ дѣйствие. Ржцѣтѣ, запримѣръ, прѣдставляватъ два полюса, прѣзъ които Божественитѣ енергии минаватъ. Споредъ васъ, коя отъ двѣтѣ ржцѣ е катодъ, и коя — анодъ? Това сж въпроси за учени хора. Прѣзъ лѣвата ржка на човѣка прѣминава свѣтлината. Каква енергия минава прѣзъ дѣсната ржка, не се знае точно. Знае се само, че енергията на дѣсната ржка се прѣлива въ лѣвата. Засега само лѣвата половина на мозъка е въ дѣйствие, а дѣсната половина е въ запасъ, въ почивка. Въ нея се събиратъ излишното количество електричество, магнетизъмъ и редъ още сили. Въ това отношение дѣсната страна на мозъка прѣдставлява само единъ трансформаторъ. Въ бѣлото вещество на човѣшкия мозъкъ се прѣкръстосватъ много сили, които работятъ за съграждането на човѣшкитѣ мисли и чувства.

Изпѣйте упражнението: „Махаръ Бенуаба!“

„В ѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди“.

к

22. Лекция отъ Учителя, държана на 28 априль, 1926 г. въ г. София.

